

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.397 • 1,90 €

29 • juny • 2006

«Hi ha moltes maneres de llegir,
i això exigeix tant de talent com llegir bé»
Gustave Flaubert

Milers de joves, rere les petjades del sant navarrès

Sant Francesc Xavier, model per a la joventut

Del 4 al 6 d'agost els joves de les diòcesis espanyoles estan convocats a una Trobada Nacional a Pamplona i Xavier. Amb motiu del V centenari del naixement de sant Francesc Xavier, l'arxidiòcesi de Pamplona-Tudela, amb el suport de la Conferència Episcopal Espanyola, proposa als joves descobrir un sant que té molt en comú amb ells: jove, entusiasta, arriscat, esportista, estudiant... Sota el lema «Aneu per tot el món i anuncieu l'Evangeli», els joves podran conèixer uns dies compartint experiències i aprofundint la figura d'aquest sant navarrès, patró de les missions.

El colofó d'aquesta trobada el posarà la peregrinació a Xavier, bressol del sant, des d'on s'enviarà els joves pelegrins a la missió. Les jornades s'estructuren al voltant de catequesis, tallers, vetllades musicals i de pregària, i responen a la crida que va fer als joves Benet XVI des de Colònia per prendre els sants com a models: «Només dels sants prové la veritable revolució, el canvi decisiu del món.»

Pàg. 3, 4 i 5

Lleida celebra la seva Assemblea Diocesana

L'11 de juny prop de 200 persones es van donar cita per participar en l'Assemblea Diocesana 2006 del bisbat de Lleida. La reunió es va celebrar sota el signe de l'esperança, i els participants van apostar per una Església més acollidora i que obri camins nous. Així, el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, assenyalava que «per evangelitzar necessitem molta esperança basada en Crist. L'Església no és una assemblea de descontents, sinó d'esperançats».

Pàg. 22

Ordenació presbiteral a Lloret de Mar

L'ordenació presbiteral de Mn. Jordi Callejon, l'11 de juny passat, suposa la ruptura d'un temps de sequera vocacional. Mn. Callejon va néixer a Canet de Mar fa 26 anys i ha estat nomenat vicari de la parròquia de Sant Romà de Lloret de Mar. Aquesta parròquia és la que l'ha vist créixer com a seminarista i ha estat testimoni de la seva ordenació com a diaca i com a sacerdot.

Pàg. 19

La Sagrada Família obrirà al culte el 2008

La Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família, dissenyat pel genial arquitecte Antoni Gaudí, ha anunciat recentment que la nau central quedarà totalment coberta a finals del 2008. Més de 30.000 persones es van apropar a contemplar una insòlita nau central sense gairebé bastides en la jornada anual de portes obertes. D'altra banda, el temple modernista va rebre el premi Sant Benet 2006, impulsat per la Fundació italiana Vida i Família de Subiaco, que va recollir Mons. Martínez Sistach sota la condició de president nat del Patronat de la Sagrada Família.

Pàg. 21

Més a prop la beatificació de Joan Roig i Diggle

El 19 de maig l'associació d'Amics de Joan Roig va lliurar a la Congregació vaticana per a la Causa dels Sants la *positio*, el document que recull informació detallada sobre la vida i el martiri del candidat a la beatificació. Joan Roig va ser assassinat l'any 1936 per motius de fe, amb només 19 anys. Un dels seus botxins, que anys més tard es va convertir, ha deixat constància durant el procés diocesà de beatificació del seu coratge i fortalesa.

Pàg. 17

Amics de Jesús

**La mentida és
l'enemiga de la
sinceritat**

Pàg. 20

Sumari

Pàg. 8 Els bisbes europeus, contra la instrumentalització de la vida

Pàg. 23 Urgell: presentació del llibre «Educar en un món vulnerable»

Pàg. 24 Tarragona: Càritas fa balanç de l'any 2005

Pàg. 25 Vic-Solsona: pelegrinatge interdiocesà a Lourdes

Pàg. 33 70xSet i Pastoral La Salle presenten el projecte «Braç amb braç»

Editorial

El resultat del referèndum

Catalunya ja té un nou Estatut. Els ciutadans han donat suport per una àmplia majoria al projecte presentat a votació popular. Com acostuma a passar a les nits electorals, la majoria de partits polítics troben arguments per dir que han guanyat ells o que han perdut els altres, i l'autocrítica acostuma a brillar per la seva absència encara que hi hagi dades que siguin una veritable evidència.

És una evidència que el sí ha guanyat el referèndum per una molt àmplia diferència. Aprofitant el símil futbolístic, ja que estem en període de Mundials, es pot parlar d'un resultat de 7 a 2, una victòria clara i contundent.

Però, qui ha guanyat en percentatge aquesta consulta popular és l'abstenció. Més del 50 per cent dels catalans han preferit no passar per les urnes per emetre la seva opinió en forma de papereta. Per molt que s'argumenti aquell conegut «qui calla atorga», la baixa participació en una votació hauria de preocupar els polítics. Encara que és molt difícil fer una interpretació precisa de les intencions dels qui s'abstenen, quan es produeix un percentatge baix de votants sol haver-hi un considerable vot de càstig a la classe política. Certament, l'espectacle que han donat els polítics en el període de gestació de l'Estatut no ha estat el més propici perquè la ciutadania se sentís entusiasmada per acudir a les urnes. Baralles, amenaces i desqualificacions contínues, actituds infantils entre els polítics, canvis de postura... han estat el nostre pa de cada dia, i han produït entre els catalans una barreja d'avoriment i una mica de passotisme durant el llarg període d'elaboració de la carta magna catalana. Per tant, els partidaris del sí, tenen motius per estar contents per la seva victòria, però també motius per fer un bon examen de consciència per evitar que en futures situacions semblants es repeteixi aquesta important quota d'escepticisme.

El no ha estat clarament derrotat, i això que era

defensat des de postures ben diferents i variades. El Partit Popular i els sectors més espanyolistes d'una banda, Esquerra Republicana i els col·lectius més independentistes de l'altra, així com grups i associacions que pertanyen a l'Església catòlica que havien manifestat clarament que votarien contra un Estatut que defensava un model de societat allunyat de l'humanisme cristià. Fetes les sumes i les restes, sembla evident que molts votants dels dos partits contraris a l'Estatut no han obeït les consignes dels seus dirigents i han actuat en una altra línia. També cal tenir en compte el 5% de votants que no han optat ni pel sí ni pel no, però han acudit als col·legis electorals amb la seva papereta en blanc i l'aproximadament 1% que ha emès un vot nul, per reivindicar simbòlicament una postura determinada, conscients que la seva papereta no tindria cap valor electoral.

El resultat de tot això és que ja tenim Estatut clarament aprovat pels votants, encara que els vots afirmatius només representin un terç dels catalans amb dret a vot; els altres dos terços han mostrat els seus dubtes, la seva oposició o la seva inhibició d'aquest procés tan important per al futur de Catalunya.

Ara comença una nova etapa per a Catalunya amb l'aplicació del nou Estatut, que a més vindrà acompanyada d'una incipient convocatòria d'eleccions al Parlament català que pot portar importants novetats a la política de la nostra terra començant per qui pot ser el proper president de la Generalitat.

Seria positiu que tots els polítics de totes les tendències i de tots els partits prenguessin nota de tot el que ha passat a Catalunya en aquests últims mesos per recuperar el terreny perdut entre la ciutadania i la classe política. No és bo per a una democràcia un alt grau de desconfiança entre els possibles votants i els seus candidats, perquè al cap i a la fi entre aquests candidats hi haurà els nostres futurs governants.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Hi ha moltes maneres de llegir, i això exigeix tant de talent com llegir bé»

(Gustave Flaubert. Novel·lista francès. 1821-1880)

Més sovint del que creiem, la forma de llegir revela la forma de viure. Hi ha els qui només llegeixen els llibres que s'anuncien «a so de bombo i platerets», creient que són els millors, amb manca d'enteniment per distingir els «interessos comercials que els patrocinen i unten de seducció». Mala cosa és rondar per les llibreries a la recerca del que altres volen que llegim, no en nom de la nostra instrucció, sinó en nom de la

conveniència encoberta d'alguns. Però també és mala cosa atordir un llibre marejant-ne les pàgines a dreta i a esquerra i viceversa, llegint «de qualsevol manera» amb poc temps i molta pressa, només per seleccionar allò o això que ens dóna la raó, o el morbo que ens encén. Els llibres que conformen la biblioteca personal casolana diuen molt de la formació i criteri selectiu del qui els posseeix.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

En el cor de sant Francesc Xavier

■ Milers de joves espanyols convocats a la terra del sant navarrès

La «Xavierada» és una tradició de Navarra que es remunta a l'any 1940 i que consisteix a peregrinar, caminant, cap al castell de Xavier, bressol de sant Francesc Xavier. Enguany, quan se celebra el cinquè centenari del naixement d'aquest sant navarrès, s'ha volgut donar una dimensió especial a la xavierada dels joves. Per això, la Conferència Episcopal Espanyola i l'ar-

xidiocesi de Pamplona-Tudela organitzen, del 4 al 6 d'agost una Trobada Nacional de Joves i conviden tota la joventut espanyola a peregrinar a Xavier. D'aquesta manera, també es recull la crida de Benet XVI l'any passat a les Jornades Mundials de la Joventut, quan convidava els joves a seguir els models dels sants, revolucionaris i renovadors de la societat.

La celebració del cinquè centenari del naixement de sant Francesc Xavier és l'esdeveniment de Navarra per excel·lència, assegura Rafael González Lorente, secretari de la Delegació diocesana de Joventut de l'arquebisbat de Pamplona-Tudela i responsable de Mitjans de Comunicació de la Trobada Nacional de Joves. El castell on va néixer el sant és el lloc més visitat de Navarra. Això no obstant, «des de la diòcesi insistim que Xavier no només pot ser un "navarrès famós"», explica Rafael González, «Xavier ha de suposar molt més: un sant, un model, un exemple per seguir Crist, un exemple per als nostres joves».

Aquesta trobada juvenil es desenvoluparà sota el lema «Aneu per tot el món i anuncieu l'Evangeli». Aquesta idea demana, en paraules del secretari de la Delegació de Joventut, «una conversió profunda a Crist, ser autèntics seguidors seus. Als nostres temps ja no valen mitges tintes, es pot estar un temps dubtant, però al final t'hi has de llançar». I afegeix: «Aquestes trobades ajuden el jove a sortir una mica d'ell mateix i a adonar-

Foto: Semanari La Verdad

«Coneixent Xavier ens hi podem veure moltes vegades reflectits, i amb el seu exemple podem superar les adversitats»

se que no està sol, que hi ha més gent a la barca.» Justament, aquest és un dels motius que ha animat Beatriz Fernández, de la parròquia de Ntra. Sra. de la Medalla Miraculosa de Barcelona, a participar en aquesta trobada: «Els cristians hem d'estar junts per compartir la nostra fe, per donar-nos força i per ajudar-nos mútuament a fer un món millor. Aquestes trobades ajuden a reflexionar i a veure que no estàs sola, que hi ha moltes persones que pensen com tu i busquen el mateix.»

La dinàmica que seguirà la trobada és semblant a la de les Jornades Mundials de la Joventut. El divendres 4 està reservat per a l'acollida i la benvinguda dels participants, a més d'una vetllada musi-

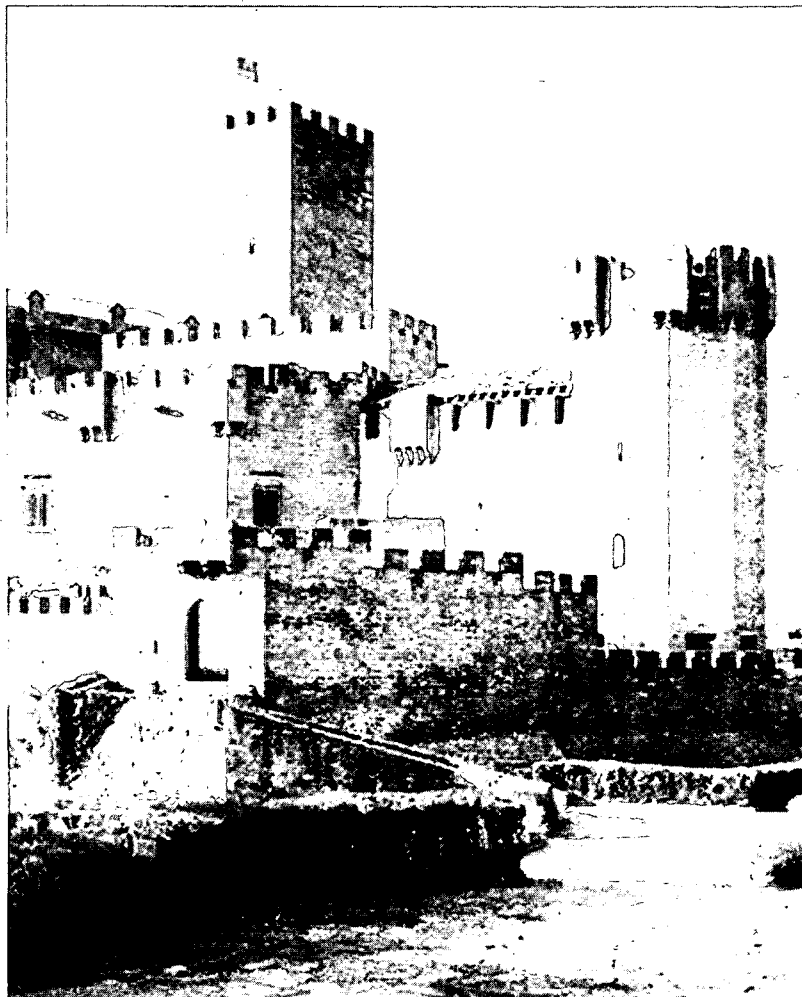
cal amb artistes cristians entre els quals destaquen Nico, Migueli i Luis Enrique Ascoy. Rafael González comenta que el dissabte 5 d'agost «serà un dia de feina, d'aprofundir, de resar. Al matí, a Pamplona, hi haurà catequisis impartides per diferents cardenals i bisbes. Serà un moment per escoltar i preguntar, i segur que alguna cosa del que ens diguin ens arribarà ben endins. A la tarda hi haurà multitud de tallers on s'aprofundirà en tots els temes que preocupen els joves». Els tallers tenen com a títol genèric *Horitzons de missió per al segle XXI* i s'agrupen en tres grans blocs en què vol estar present l'afany missioner i apostòlic de sant Francesc Xavier: l'acció social i la vida pública, el món de la cultura (el pensament, la ciència, l'art) i la civilització de l'amor (les relacions interpersonals).

Per dissabte a la nit s'ha preparat una vetlla de pregària, que tindrà com a tema central *El Credo*, indica Rafael González.

la nostra vida, a través d'imatges, cants, silencis i testimonis.» Diumenge tindrà lloc la peregrinació a Xavier. «Allà, als peus del castell, a l'esplanada, celebrarem una Eucaristia. No hi ha una manera millor de sortir arreu del món per anunciar l'Evangeli que des del mateix lloc que sant Francesc Xavier! Serà com anar al cor d'aquest gran sant navarrès.» Per a Beatriz, serà una oportunitat «perquè els joves cristians compartim la nostra fe i estiguem junts per mostrar que som una Església unida que està viva i que no s'amaga».

Francesc de Xavier, un sant a imitar

L'arquebisbe de Pamplona-Tudela, Mons. Fernando Sebastián, ha assenyalat que la Trobada Nacional de Joves pretén «oferir als joves cristians l'ocasió de trobar-se per compartir, celebrar i enfortir la fe en una perspectiva de pregària,

El castell de Xavier.

Aquesta estàtua de sant Francesc Xavier es troba a la ciutat japonesa de Yamaguchi, ciutat agermanada amb Pamplona.

«Estarà presidida per Mons. Ricardo Blázquez, president de la Conferència Episcopal Espanyola. S'intentarà crear un ambient de pregària que ens apropi a la dimensió més espiritual de

renovació espiritual i cerca vocacional, sota la intercessió i protecció especial de sant Francesc de Xavier». Segons el secretari de la Delegació de Joventut, aquest any representa «una ocasió fabulosa per llegir la vida d'aquest sant, per conèixer-ne la figura. Els nostres sants són els millors models que tenim per seguir Jesús, són gent com nosaltres que un dia es van trobar amb Crist. Conèixer la vida de Xavier i tot el que va fer és fascinant».

Rafael González està convençut que Xavier és un model perfectament vàlid per als joves d'avui: «Tenia les mateixes aspiracions que pot tenir un jove (estudis, feina, diners), i que estan bé, però li faltava alguna cosa i la va trobar. Xavier despertà gran admiració entre els joves, només cal veure les Xavierades en què la gran majoria són joves. Xavier va ser un home que va lluitar pels seus ideals, que es va deixar la pell per allò en què creia; això en un jove sempre desperta admiració a nivell humà, això no ho discuteix ningú; però hem de donar més relleu a la seva figura. Xavier va fer el que va fer per Jesús i el seu missatge.»

Anabel Rodríguez és una jove catalana que va ser a les Jornades Mundials de la Joventut de Colònia l'any passat i que no faltarà a la cita de Pamplona i Xavier. Per a ella, sant Francesc Xavier ha estat tot un descobriment: «Em sembla molt significatiu que el papa Pius X

el nomenés patró oficial de les missions estrangeres. Sant Francesc Xavier va arribar molt lluny, va passar per l'Índia, el Japó... crec que pels mitjans de l'època implicava un gran avenç. Ningú no podia desanimar sant Francesc Xavier, tenia molt clara quina era la seva tasca evangelitzadora, i el que és més important: la sabia fer i la sabia transmetre i encomanar als que eren al seu voltant. Són admirables els fruits que va anar obtenint, eren grans i immediats.»

També per a Beatriz, la figura de sant Francesc Xavier és admirable: «El que més em sorprèn de sant Francesc Xavier

«No hi ha manera millor de sortir arreu del món per anunciar l'evangeli que des del mateix lloc que sant Francesc Xavier!»

és que se n'anés sol a un altre continent, a un lloc amb una cultura i costums diferents, i que no coneixia, per difondre el cristianisme. Crec que s'ha de tenir molt de valor per deixar el teu país, els teus amics, i anar-te'n a un lloc on no coneixes ningú ni entens l'idioma.»

Santedat possible

Sant Francesc Xavier proclama que la santedat és possible, també en ple segle XXI. Així de convençut es mostra Rafael González, encara que reconeix que a un jove li pot costar assumir-ho: «El que passa és que a vegades fa por aquesta paraula, com si fos una cosa que no va amb ells, que només és possible per als que fan coses extraordinàries; i això no és així. Xavier era un jove com ho podrien ser els d'avui dia: estudiava, era un bon esportista, sortia amb els amics... però va donar profunditat a la seva vida, no sense grans dificultats, dubtes, crisis. Coneixent Xavier ens hi podem veure molts cops reflectits, i amb el seu exemple podem superar les adversitats. Podem ser sants com Xavier, per què no?»

Anabel es fa la mateixa pregunta i recorda les paraules del Papa a Colònia: «A la vetlla de pregària que vam tenir el dissabte a la nit a Marienfeld juntament amb

Pelegrí cap al bressol de sant Francesc Xavier.

Benet XVI, ell ens va parlar dels sants com a exemples de persones que han deixat que la naturalesa de Déu il·lumini les seves vides. En ells es demostra com es pot arribar a ser veritables cristians, com dur a la pràctica tot allò que Jesús ens ensenya.»

A Anabel se li han quedat molt gravades unes paraules del Pontífex «que ens deia que "només dels sants prové la veritable revolució, el canvi decisiu del món". Com a cristiana compromesa crec que aquesta trobada és una ocasió única, que no es pot deixar escapar, per conèixer més profundament un altre model de sant al qual podem seguir per canviar aquest món: sant Francesc Xavier».

Seguir les empremtes

La peregrinació a Xavier és la fotografia del poble de Déu en marxa. «Per a algú que admira Francesc de Xavier», afirma Rafael González, «és una cosa imprescindible peregrinar a Xavier; s'hi ha de ser. És veure i passar pels llocs per on ell va passar, on dormia, resava, jugava... és una cosa especial. La llavor d'aquest gran sant la va posar la família. Avui, que s'ataca tant la família, també ens ha de servir d'exemple la família de Xavier. Sense la família no podem créixer, ser el que som».

Per a Rafael González, aquesta trobada a Pamplona i Xavier «no pot ser una cosa puntual, sinó que ha de ser una cosa que marqui i duri en el temps. Si tot surt

Benet XVI va qualificar, a Colònia, els sants de «revolucionaris i renovadors».

Els tallers

El primer bloc, *L'acció social i la vida pública*, aborda la diversitat de la presència dels cristians a la societat, des de les missions fins a la política, des de l'atenció als més necessitats fins a la participació en el món empresarial, passant per la presència activa als mitjans de comunicació, l'opinió pública, internet, etc.

El segon grup, *El món de la cultura*, tracta la situació actual del diàleg de la fe amb l'art (la música i el cinema, concretament) i amb la ciència. S'aprofundeix també en la confrontació del cristianisme amb la ideologia ecologista i els reptes que la nova Europa planteja a l'Església. Raons d'actualitat fan oportú també l'anàlisi de la historicitat de Jesús.

L'últim bloc, *La civilització de l'amor*, està dedicat a qüestions fonamentals de l'antropologia cristiana que es troben a l'arrel dels problemes tractats als blocs anteriors: la dignitat de la persona —home i dona— i la seva vocació a l'amor; el valor de la vida, la sexualitat i el matrimoni en la perspectiva de l'esperança cristiana; la transcendència de la vida corrent com a lloc on els laics han de manifestar la seva fe, i la importància per a l'Església de la vida religiosa, que ajuda els cristians a situar-ho tot en la perspectiva de l'eternitat.

com esperem, crec que hi haurà un abans i un després de la trobada». Anabel espera que aquesta trobada li permeti «experimentar, veure, compartir, escoltar i celebrar juntament amb altres joves cristians en comunitat que és possible, avui dia i a la nostra societat, la missió que Jesús ens va encarregar i que nosaltres escollim: "Aneu per tot el món i proclameu la Bona Notícia"». Per això està completament segura que «en aquesta trobada carregaré les piles de la fe per poder continuar amb aquesta tasca evangelitzadora i tenir reserves perquè quan vinguin les èpoques de "vaques magres" no em desanimi i procuri assemblar-me a sant Francesc Xavier».

Beatriz considera que en aquesta mena de trobades «es demostra que Déu no és una cosa del passat, sinó que està present entre nosaltres, a Xavier, a tot

PROGRAMA DE LA TROBADA

Divendres 4 d'agost

16.00 Acollida. El modern Palau de Congressos Baluarte serà la seu central de la trobada. Els pelegrins hi disposaran de tota la informació de la trobada.

18.00 Benvinguda de l'arquebisbe. Fernando Sebastián, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela rebrà els joves a la catedral, un dels llocs on es pot guanyar el Jubileu aquest Any Sant.

19.30 Acollida de la ciutat. La ciutat de Pamplona s'uneix a la Trobada Nacional de Joves en un acte senzill d'acollida a l'emblemàtica plaça de l'Ajuntament.

20.30 Sopar al Parc Yamaguchi. El parc va ser un regal que va fer la ciutat japonesa de Yamaguchi a Pamplona.

22.00 Amb motiu del V centenari s'inaugurarà al parc Yamaguchi una escultura monumental de sis metres en homenatge a sant Francesc Xavier.

22.30 Vetllada musical al parc Yamaguchi amb la participació d'artistes cristians de primera fila com Miqueli, Nico i Luis Enrique Ascoy.

Dissabte 5 d'agost

El matí de dissabte es dedicarà a reflexionar sobre el tema de la trobada. Les catequesis es desenvoluparan per diferents punts de la ciutat.

10.00 Catequesis-col·loqui.

12.00 Eucaristia.

14.00 Dinar.

A la tarda es podrà aprofundir en diferents realitats del nostre món i la resposta que des de l'evangeli Jesús ens dóna.

17.00-20.00 Tallers.

21.00 Sopar.

23.00 Vetlla de pregària sobre *El Credo* al parc Yamaguchi.

El cor de tota missió neix d'una profunda intimitat amb Crist.

Diumenge 6 d'agost

9.00 Enviament missioner.

Al bressol del sant se celebrarà l'Eucaristia. Igual que Xavier seran enviats a la missió.

11.00 Eucaristia. Lliurament de crucifixos i acte de clausura.

arreu. A Pamplona i Xavier els joves donarem testimoni de com passar-nos-ho bé de manera cristiana».

De moment, a Navarra es viu a fons aquest cinquè centenari del naixement de sant Francesc Xavier. Com sosté Rafael González, «alguna cosa està canviant i sant Francesc Xavier hi té molt a veure». (R.M.J.)

L'ENTREVISTA

Mons. Josep Àngel Saiz, responsable de Pastoral Juvenil de la CEE

—Què diu la figura de sant Francesc Xavier als joves?

—És un sant molt important de l'Església, patró de les missions. Sant Francesc Xavier és el perfil d'un sant, evangelitzador, jove, entregat, amb un cor entusiasta... és una figura molt adequada per apropar als joves i per donar-lo a conèixer. La seva vida realment és apassionant. Primer perquè era un home de grans qualitats i grans capacitats, intel·ligentíssim. Era un home brillant i ambiciós. Ell volia viure intensament la vida i desenvolupar humanament totes les seves capacitats. Aquest cor entregat, apassionat, que vol fer grans coses, quan es converteix i es troba amb Jesucrist, ajudat per sant Ignasi de Loiola, posa tota la seva potència, la seva força i el seu entusiasme al servei de la causa de Jesucrist i de l'evangelització. El seu ministeri va ser grandíols.

—Els joves es plantegen de debò la santedat?

—La santedat és el desenvolupament ple de la nostra personalitat de fills de Déu. Aquest és un procés que ha de durar tota la vida i és un procés que comença amb el Batisme, en el qual som constituïts fills de Déu Pare, membres de Crist sempre amb l'Esperit Sant. La santedat no consisteix a fer coses rares, estranyes o carinclones, ni tampoc cal entendre-la com fer coses extraordinàries. La santedat, repetixo, és el desenvolupament de la nostra personalitat de fills de Déu, la nostra realitat de fills de Déu. És Déu qui té la iniciativa, és l'Esperit Sant qui ens guia, és la gràcia de Jesucrist la que ens porta per aquest procés, però nosaltres, des de la nostra llibertat, hi hem de col·laborar.

—En què es tradueix viure aquesta santedat?

—En el fons, es tracta de deixar-se portar per Déu, d'obrir el cor a la seva gràcia, de deixar-se moure per l'Esperit Sant, de correspondre a l'amor i a la gràcia de Déu i, sobretot, el que ens ha recordat el papa Benet XVI des de l'encíclica *Déu és amor*: aquest procés de santedat consisteix a rebre l'amor de Déu, a correspondre a aquest amor i compartir-lo amb els germans, projectant-lo. Es tracta de posar amor en tots els moments de la vida, en les grans ocasions i en les petites. Això és la santedat, que no s'entén com una cosa fosca, avorrida, pesada... sinó que consisteix a posar sentit, vitalitat i plenitud a la vida. És a dir, potenciar tot allò de bo que hi ha a la vida amb la gràcia de Déu.

—Una figura com la de sant Francesc Xavier, atrau per la seva radicalitat?

—Una cosa que caracteritza els joves és la insatisfacció i l'inconformisme. El jove té un cor inconformista i insatisfet, vol canviar les coses, vol canviar el món, revolucionar-ho tot. Per això, tendeix a la radicalitat, que no hem de confondre amb el radicalisme. Radicalitat vol dir anar a l'arrel i ser coherent amb una opció i amb un compromís. Per als joves, una vida a mitges tintes, una vida d'ambigüitat, en el fons, no els motiva ni els crida l'atenció. Un jove necessita compromís a fons,

Els joves cristians de totes les diòcesis espanyoles tenen una cita a Pamplona i Xavier per compartir, celebrar i «carregar piles». El programa de les activitats, preparat amb afecte especial, compta amb el suport del Departament de Pastoral Juvenil de la Conferència Episcopal Espanyola, que té com a responsable Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa. Mons. Saiz impartirà una de les catequesis de la trobada amb el tema *Aneu per tot el món. Cridats a la Missió*. Francesc de Xavier, patró de les missions, es presenta com un model vàlid per als joves, compromès a fons amb l'Evangeli i amb la seva difusió.

«La santedat és el desenvolupament ple de la nostra personalitat de fills de Déu»

que impliqui tota la vida. En aquest sentit, la vida de sant Francesc Xavier és radical, compromesa, entregada, plena. Pel seguiment de nostre Senyor Jesucrist i per amor als germans ho deixa tot i se'n va a evangelitzar i a dur el nom de Jesús i la fe cristiana traspasant fronteres.

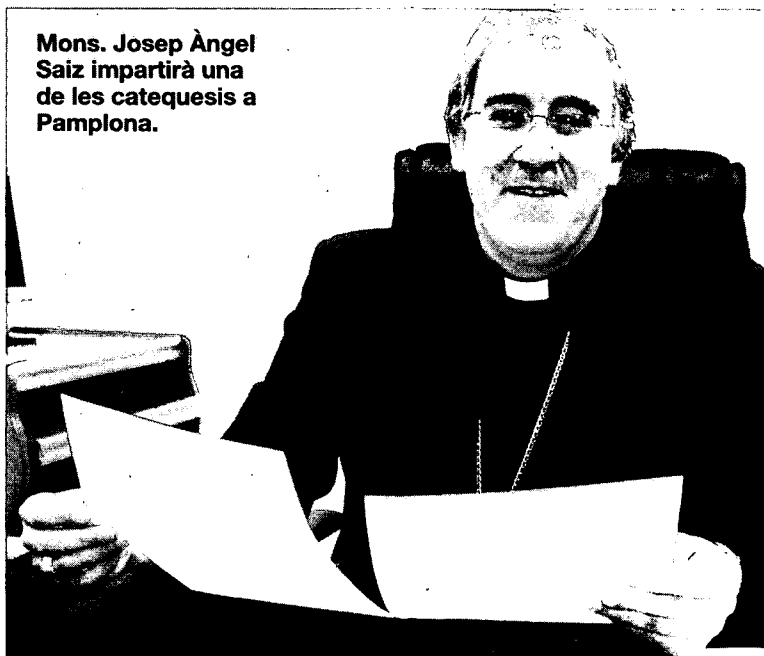
El que hem de propiciar en els joves és aquesta experiència de fe profunda, aquesta trobada amb Jesucrist. Si presentem un cristianisme *light*, això no té capacitat de convocatòria ni pot arrossegar ni il·lusionar un jove. Al jove se li ha de presentar un projecte de vida, un ideal fort, ferm, profund, que comprometi i que demani deixar-ho tot i llançar-s'hi. Les mitges tintes no motiven. El que motiva és un ideal ben alt. Així és l'Evangeli i el seguiment de Jesús, que suposa un seguiment en totalitat.

—No obstant això, per a un jove cristià viure la fe en la nostra societat no és fàcil...

—El jove s'enfronta a un tsunami consumista i materialista que arrossega molt. Per això, en aquests últims mesos en què estic administrant la Confirmació, recordo als adolescents i joves que avui dia no podem viure en una equidistància, en unes mitges tintes, en una ambigüitat... no. A la vida cal prendre una opció decidida, compromesa, radical, pel seguiment de Jesucrist, per la vivència de l'Evangeli, per viure en família, en Església... si una persona es troba amb Jesucrist, aquest li omple la vida de contingut, de plenitud, d'amor... o hi ha una opció molt ferma i decidida per Jesucrist, per l'Església, per la vida cristiana, o ens quedem en aquesta terra de ningú i el tsunami consumista, materialista i de superficialitat ens arrossega.

—Trobades com la de Xavier, són importants per als joves?

Mons. Josep Àngel Saiz impartirà una de les catequesis a Pamplona.

—Les trobades d'aquesta mena, com les Jornades Mundials de la Joventut, són molt importants perquè hi ha joves que es poden trobar sols a l'hora de viure la fe i tenen la sensació de ser pocs o de ser els únics. Això és una cosa que costa molt. Per això cal fer aquest pas del testimoni, de perdre els complexos, de manifestar-se com a creient, com a cristià, com a catòlic. Quan es fa aquest pas i es perd la vergonya i el complex, el jove s'assereïna, però reconec que la pressió és molt forta. És bo que el jove tingui vida interior, vida espiritual, vida de fe, bona formació i sigui una persona generosa, solidària i entregada. També és important viure en grup, en comunitat, en Església. Viure la fe de manera individualista és molt difícil i tampoc no es pot viure una fe a la carta.

—La percepció que tenen els joves cristians de ser pocs no és correcta?

—He de dir que a la universitat, a l'escola, a la fàbrica, som molts més del que sembla. Si tothom té aquesta por i aquest complex de manifestar-se com a cristià, sembla que cada cop hi ha més soledat i que som menys. Però n'hi ha molts més del que sembla. Si la gent es manifesta, llavors veuran que no estan sols. El que

ens ha d'amoïnar no és que siguem una minoria, sinó que siguem residuals perquè allò residual és un toll on l'aigua està bruta i no hi ha vida. Sent una minoria viva la cosa canvia. Una minoria viva és una minoria que compleix aquesta missió d'anar arreu del món. Actualment hem de ser conscients que no som tan pocs i hem de perdre els complexos i donar testimoni, sense imposar res, des de la proposta, des del diàleg, des de la mà oberta.

—A Xavier i Pamplona els joves donaran aquest testimoni.

—Avui dia sembla que hi hagi una voluntat de recloure el fet religiós a les cases o les sagristies, i de foragitar-lo dels àmbits polítics. Hem de sortir al carrer i als àreps moderns i fer-nos presents a tot arreu, perquè precisament l'amor de Déu i dels germans ens ha d'apressar a anar arreu del món i a comunicar aquesta Bona Nova de l'Evangeli. Hem de viure'l com a Bona Nova que transforma la nostra vida i que és un tresor, una meravella que no ens podem guardar, sinó comunicar-ho als altres des de la pau, des de la serenitat, des de la joia.

—No hi ha el risc que aquesta trobada sigui només una cosa puntual en la vida dels participants?

—Aquestes trobades tenen la seva realització, que ja de per si és eficaç. En moltes persones que van una mica «despistades» es produeix un efecte excel·lent. Aquestes trobades tenen una preparació, una realització i una continuïtat. El plantejament d'aquestes trobades amb la joventut té aquests tres moments, necessaris perquè hi hagi fruits. Si no hi hagués una con-

tinuïtat seria com un flaix que s'encén i s'apaga de seguida. Es tracta que hi hagi una continuïtat, per la qual cosa cal una bona preparació i una bona execució.

En aquesta mena de jornades també es manifesta la relació fluida i propera dels bisbes amb els joves que hi ha actualment. Aquesta jornades són ocasions especials en què hi ha una relació més directa i personal. Aquesta relació amb les persones és un dels moments més bonics i més intensos per un pastor. Intentem ser accessibles amb naturalitat, tal com ho era Jesús.

—Quins fruits espera d'aquesta cita juvenil?

—Tant de bo l'experiència sigui una experiència profunda en la seva fe, és a dir, una trobada amb Jesucrist, amb els germans i amb l'Església, i amb un mateix. Hem de propiciar que aprofundeixin en aquesta triple relació, en aquesta triple trobada. El que no pot ser és que s'organitzin activitats que no tinguin incidència en la persona. L'important és que transformin la vida de la persona. El procés de conversió dura tota la vida i aquesta trobada ha de ser un moment fort i intens.

Rosa María Jané Chueca

1r Concurs fotogràfic d'Amics de Catalunya Cristiana

del 20 al 28 de setembre del 2006

BASES DEL CONCURS

L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana organitza aquest any 2006 el primer concurs de fotografia. L'Associació convida a participar-hi tots els amics, pelegrins, subscriptors i lectors del setmanari *Catalunya Cristiana*.

CARACTERÍSTIQUES

- **Tema:** Terra Santa - Viatges d'arreu del món - tema lliure.
- **Obres:** fins a tres fotografies per autor, en blanc i negre o color, no premiades anteriorment.
- **Mida:** entre 13 x 18 i 24 x 30 cm.

Les fotografies s'hauran de presentar muntades sobre cartolina de color gris amb un marge de 10 cm.

- **Presentació:**

1. Les fotografies es presentaran sense signar i posant al dors, el títol i el tema de la fotografia.
2. El nom, l'adreça i el telèfon de l'autor aniran dintre d'un sobre que s'adjuntarà amb les fotografies. En la part exterior del sobre, hi figurarà el títol i el tema.

- **Data límit de presentació de les fotografies:** 5 de setembre del 2006.

- **Categories dels premis:** 1r - 2n - 3r per a cada modalitat.

—Un mateix autor no podrà obtenir més d'un premi.

—Les fotografies premiades es publicaran al setmanari *Catalunya Cristiana*.

—Els guardonats rebran els premis de mans del bisbe **Mons. Joan Carrera i Planas**, dins del programa d'actes que es durà a terme a la Trobada a Montserrat el **dia 30 de setembre**.

- **Devolucions:** les fotografies no guanyadores es podran recollir a la seu de l'entitat, Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis, durant el mes d'octubre.

- **Exposició:** del 18 al 28 de setembre del 2006.

- **Hora:** de dilluns a divendres de 10 a 12 h.

- **Lloc:** sala d'actes de l'entitat.

- **Jurat:** serà constituït per professionals en l'àmbit fotogràfic.

- **Veredict del jurat:** 27 de setembre del 2006.

- **Enviaments:**

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis
08014 Barcelona

Amics de
Catalunya Cristiana

BUTLLETA DE RESPOSTA Per trametre abans del dia 25 de juliol 06

ROMIATGE A MONTSERRAT

DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS

amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i cognoms:

Tel.

Adreça

Codi

Població

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Amb autocar de *Catalunya Cristiana*: 11 €

☐ Tiquets de dinar, a 19 € cadascun

(Si és tot plegat, 30 € per persona)

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:

CAIXA DE PENEDÈS compte núm: 2081-0100-12-3300010800,

indicant **COMPTE MONTSERRAT i el VOSTRE NOM. Moltes gràcies.**

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis

08014 Barcelona

Telèfon: 934 092 700 - Fax 934 092 701

30

S
E
T
E
M
B
R
E

2006

Vaticà

església en el món

Benet XVI denuncia la progressiva desertització del planeta

■ Dedicar l'homilia del Corpus al medi ambient i a la pobresa

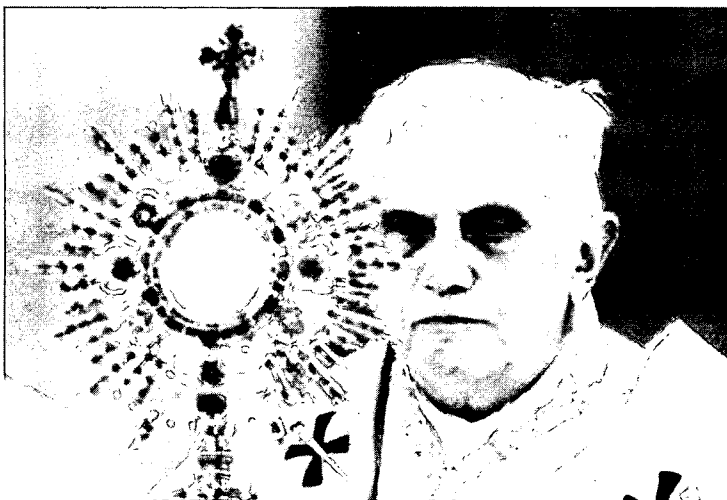
CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha alertat sobre el gran «do de l'aigua» en un món amenaçat de desertització i sobre el patiment de «fam física i psíquica» de la humanitat. Benet XVI va dedicar l'homilia del Corpus Christi a aquests temes, demanant a Déu que «guareixi les ferides que afligeixen els homes».

Homilia centrada en el medi ambient i la pobresa. El Papa va triar aquests greus desafiaments per dir que precisament és «aquesta hostia blanca» la resposta a tantes angoixes i problemes. «En una època en què es parla de desertització i tornem a sentir denúncies sobre el perill que homes i animals morin de set ens adonem (...) de la grandesa del do de l'aigua i de com som incapaços de procurar-nos-la nosaltres mateixos.»

El Papa ho va lligar a l'hostia dient que aquesta és fruit de la terra i del treball dels homes, i que com a fruit de la terra és un do perquè pressuposa el sol i la pluja. «Mirant més de prop aquest petit tros d'hostia blanca, aquest pa dels pobres se'ns apareix com una síntesi de la crea-

ció. Cel i terra i activitat i esperit de l'home convergeixen.»

La celebració del Corpus va tenir lloc a l'atri de la basílica de Sant Joan del Laterà, amb la participació de milers de fidels, i va finalitzar amb la multitudinària i tradicional processó amb el Santíssim Sagrament a través dels carrers de Roma que enllacen aquesta basílica i la de Santa Maria la Major. Benet XVI anava agenollat davant de la custòdia, mentre el papamòbil recorria el breu trajecte entre les dues esglésies.

El Papa, el dia de Corpus.

En la seva homilia, el Papa va assenyalar que «la humanitat pateix i està turmentada per la fam física i psíquica», i va demanar ajuda a Déu «per guarir les ferides que afligeixen els homes». Tornant a mirar l'hostia va dir que «l'esperança de l'home i del planeta està tancada en aquest misteri».

Miriam Díez i Bosch

Germanor de les Esglésies de Roma i de Constantinoble

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va reflexionar en la seva darrera catequesi pública dels dimecres sobre el germà de Pere, Andreu, un dels dotze apòstols. «La primera cosa que sorprèn d'Andreu —va dir el Papa, davant de més de 35 mil pelegrins d'arreu del món— és el seu nom grec, no jueu, la qual cosa ve a indicar una certa obertura cultural de la seva família.» En la llista dels dotze, Andreu ocupa el segon lloc després de Pere. El germà de Pere «gaudia d'un gran prestigi dintre de les primeres comunitats cristianes», va explicar el Pontífex. El Papa va indicar com aquest apòstol té una importància singular, i va dir que per això la litúrgia bizantina l'anomena *protókli-tos*, «el primer cridat». Amb aquesta catequesi Benet XVI va voler subratllar el lligam entre Pere (Roma) i Andreu (Constantinoble), dit d'una altra manera, entre catòlics i ortodoxos. (M.D.B.)

Benet XVI rep el director general dels Legionaris de Crist

CIUTAT DEL VATICÀ.— Menys d'un mes després del comunicat vaticà sobre el pare Marcial Maciel, fundador dels Legionaris de Crist, el Papa ha rebut l'actual director general d'aquesta congregació, Álvaro Corcuera. Aquest sacerdot mexicà ha renovat al Papa «l'adhesió incondicional» dels Legionaris de Crist i del seu moviment apostòlic, Regnum Christi. El Pontífex ha demanat al general que dugui la seva benedicció a la congregació. L'audiència, segons va confirmar l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, va tenir lloc el dia 14 de juny. El mexicà Álvaro Corcuera va lliurar una carta al Papa en què insistia en «l'afecte filial» de tota la congregació i del moviment a Pere. La missiva dels Legionaris de Crist i de Regnum Christi conté la voluntat «de seguir lliurant el nostre temps i les nostres persones al servei de l'Església, oferint el nostre carisma als bisbes diocesans per a la difusió del Regne de Jesucrist». Per la seva banda, el Papa va demanar al superior que transmetés la seva «proximitat, pregàries i benedicció» als Legionaris de Crist i als membres de Regnum Christi. (M.D.B.)

Suport per a la campanya a favor del desarmament

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va rebre el president de Costa Rica, Óscar Arias Sánchez, que li va demanar el seu suport a favor de la campanya mundial del desarmament que està promovent. Óscar Rafael de Jesús Arias Sánchez va assumir la presidència de Costa Rica el 8 de maig i és conegut com a promotor del desenvolupament humà, la desmilitarització i el desarmament nuclear i, per això, el 1987 va rebre el Premi Nobel per la Pau. Arias Sánchez va lliurar com regal al Pontífex un llibre fotogràfic dels parcs naturals de Costa Rica, i Benet XVI li va donar les medalles del pontificat i una còpia, en espanyol, de l'encíclica *Deus caritas est*. (M.D.B.)

Renúncia del cardenal Sodano com a secretari d'Estat

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha acceptat la renúncia del cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, que romandrà en el càrrec fins al 15 de setembre. En aquesta data, el Papa nomenarà al cardenal Tarcisio Bertone, arquebisbe de Gènova, com a nou secretari d'Estat. El Pontífex rebrà en audiència els superiors i oficials de la Secretaria d'Estat, per agrair públicament al cardenal Angelo Sodano el seu servei llarg i generós a la Santa Seu i per presentar-los el nou secretari d'Estat. (VIS)

Mor sobtadament el carmelita descalç Jesús Castellano Cervera

CIUTAT DEL VATICÀ.— Més de mil persones van assistir al funeral del pare Jesús Castellano Cervera (El Villar, València, 1941), professor de la Facultat Teològica Teresianum de Roma i consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe des del 1983, que va morir d'un infart el dia de Corpus mentre passejava per uns jardins de Roma. Aquest carmelita descalç era una autoritat en litúrgia i espiritualitat, i col·laborava amb diverses institucions d'arreu del món. També era membre consultor de l'Oficina de Celebracions Litúrgiques del Summe Pontífex. El pare Castellano col·laborava assíduament amb Mons. Piero Marini, mestre de cerimònies papals, que va presidir el ritu de les exèquies i amb qui aquests dies estava preparant els aspectes litúrgics de la visita de Benet XVI a València. Nombroses personalitats eclesiàstiques i acadèmiques de Roma van fer-se presents en el funeral, que va tenir lloc el 20 de juny. El pare Luis Aróstegui, general de l'orde dels Carmelites Descalços, no va poder assistir perquè és a Madagascar en visita pastoral. L'homilia va ser pronunciada pel vicari general de l'orde, el pare Zdenko, mentre que el degà del Teresianum, el pare Benito Goya, va dir unes paraules d'agraïment i record del pare Castellano.

El funeral, presidit per Mons. Marini, va tenir lloc a la capella del Teresianum de Roma. Van concelebrar desenes de sacerdots. La Congregació per a la Doctrina de la Fe es va fer present a través del seu secretari, Mons. Angelo Amato, s.d.b., i amic del difunt. També hi havia Mons. José Luis Redrado, secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut. Un cop va finalitzar el ritu de les exèquies, Mons. Piero Marini es va dirigir al fèretre i va dir: «Gràcies per haver donat sense mai demanar res a canvi. Gràcies pel do constant de la teva fraterna amistat. Gràcies pel testimoni d'amor a la litúrgia i a l'Església. Gràcies per haver estat un *stavroforos*, un «portador de la creu», i per haver-nos ensenyat a dur la nostra creu. Gràcies per haver estat un *penumatoforos*, un «portador de l'Esperit», per haver-nos introduït a tastar la font inexhaustible de la vida divina de l'Esperit.» El pare Castellano descansa al panteó que els Carmelites tenen al cementiri del Verano, a Roma. (M.D.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

França

Els bisbes europeus assenyalen que la vida no ha de ser mai instrumentalitzada

■ Una decisió de l'Europarlament finança la destrucció d'embrions

ESTRASBURG.— Els bisbes europeus han manifestat el seu pesar arran de la decisió del Parlament europeu de promoure la investigació amb embrions humans que n'implica la destrucció. L'Europarlament ha recolzat el setè Programa Marc d'Investigació, amb un pressupost de 50.000 milions d'euros per al període 2007-2013, i ha introduït una esmena perquè es puguin finançar amb fons comunitaris projectes amb cèl·lules mare embrionàries en aquells països en què sigui legal.

Mons. Noel Treanor, secretari general de la Comissió de les Conferències Episcopals de la Comunitat Europea (COMECE), ha declarat que «aquesta mena d'investigació planteja problemes fonamentals de caire antropològic i ètic». «Moltes persones no accepten que la investigació instrumentalitzi la vida humana i la utilitzi com a matèria primera. No es tracta simplement d'una posició catòlica», aclareix.

«Científicament no hi ha motiu per fer una distinció moral entre l'embrió en el primer instant de vida i l'embrió després d'implantar-se a l'úter després de 14 dies», afirma en la seva declaració. «Tota vida humana comença amb la concepció i ne-

cessita una protecció particular si ha estat creada fora del si de la mare —assenyalant—. La vida humana no ha de ser mai instrumentalitzada. Per això, mantenim l'oposició de principis davant la destrucció de qualsevol embrió i davant l'ús de cèl·lules mare embrionàries.»

De totes maneres, l'Eurocambra ha rebutjat el finançament de la clonació humana amb finalitats reproductives, les investigacions per modificar l'herència genètica dels éssers humans, la creació d'embrions únicament amb finalitats d'investigació o per aconseguir cèl·lules mare, inclòs el mètode de transferència nuclear de cèl·lules somàtiques.

«Atès que l'ús i la destrucció

L'ús d'embrions afecta el caràcter inviolable de la vida humana.

d'embrions humans és una qüestió que afecta el caràcter inviolable de la vida humana i la dignitat, i que aquestes pre-

suport al finançament de la Unió Europea a la recerca amb cèl·lules mare adultes». (Zenit)

ocupacions arrelen en les més profundes conviccions de molts ciutadans europeus, la Unió Europea té el deure moral d'abstenir-se de promoure amb el finançament aquesta mena de recerca, que està prohibida en diversos dels estats membres», afirma el comunicat del representant episcopal. Els bisbes aprofiten l'oportunitat «per renovar el seu

SUÏSSA

La persona humana, subjecte i protagonista del treball

GINEBRA.— En la intervenció en nom de la Santa Seu davant dels participants de la 95a sessió de la Conferència Internacional del Treball, celebrada a Ginebra del 31 de maig al 16 de juny, l'observador permanent a l'Organització Internacional del Treball, Mons. Silvano Tomasi, c.s., va recordar la importància de la dignitat del treball i que la persona humana n'és el subjecte i el protagonista. Mons. Tomasi va afirmar que el Vaticà «nota amb satisfacció que la feina digna, no només com a idea, sinó com una agenda estratègica, ara és al capdavant de qualsevol discussió per eradicar la pobresa i que es posa en marxa uan convergència d'esforços per implementar-la».

Tot i això, va posar en relleu com creixen les desigualtats entre diversos països i va afegir que «és evident que massa persones estan excloses de gaudir

d'un treball digne perquè o són indecentment explotades o no tenen feina». Després de donar diversos exemples i dades, va fer notar que «la desigualtat i la pobresa constitueixen el tema moral del segle XXI».

«L'empremta personal que es dona a través del treball aconsegueix satisfacció i el desig de créixer, de donar i contribuir d'una manera positiva a la coexistència social. Si no hi ha feina o si és indecent, és la persona la que és empesa cap a una crisi, i una persona en crisi és fàcilment temptada pel comportament antisocial i destructiu», va afegir. Mons. Silvano Tomasi també es va adreçar al president de la OIT: «La ràpida evolució del procés de globalització impacta directament sobre les organitzacions de producció i de treball i continua demanant imaginació per sostenir el treball decent.» (ACI)

ISRAEL

La població palestina, en estat crític

JERUSALEM.— L'arquebisbe coadjutor del Patriarcat Llatí de Jerusalem, Mons. Fouad Twal, adverteix que la «crisi de la població palestina és dramàtica» i que s'està vivint «al caire de la guerra civil». A través del servei informatiu de l'episcopat italià, el prelat ha expressat la seva «satisfacció i alegria» per la proximitat del Papa cap a la provada població d'aquesta regió del planeta, Terra Santa. Mons. Fouad Twal fa una invitació «a la part més forta» a allargar la mà «a la més feble» per reprendre el diàleg.

Pel que fa al drama de la població palestina, «fins avui hem sentit les veus de qui, a escala internacional cerca la forma de proporcionar ajuda. I mentre ells discuteixen la població intenta sobre-

viure amb el mínim», alerta. «Cal que les institucions internacionals, polítiques, les ONG, portin ajuda concreta. I que facin el mateix també totes les diòcesis i Esglésies locals del món», demana. «Cal una mobilització general per evitar la catàstrofe —insisteix el prelat—. No queda gaire temps.»

Respecte als atacs i violència, entre palestins i entre palestins i israelians, l'arquebisbe Fouad Twal considera que «reflecteixen la por i el caos que ningú no aconsegueix controlar. Ens trobem en l'anarquia total», lamenta. «Demanem a Déu —afegeix— que els governants de tots dos pobles facin gestos valents per construir la confiança recíproca i reprendre el diàleg.» (Zenit)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

EDMOND DJITANGAR, BISBE DE SARH (TXAD)

«La descoberta del petroli ha estat una maledicció»

Edmond Djitangar, nascut l'any 1952 al Txad, va ser ordenat sacerdot el 1978 i nomenat bisbe de la diòcesi de Sarh, al sud. Parla pausadament del seu país, analitzant amb realisme els problemes que viu la societat txadiana, que no són pas pocs però amb

l'esperança que neix de la fe i de la certesa que no caminen sols, que Jesucrist, el Senyor de la història, els acompanya. L'Església continua treballant, al costat de la població, infont coratge davant d'una situació que presenta perspectives difícils.

—Com és l'Església txadiana?

—És una Església que està fent la transició d'una Església de missioners cap a una Església amb clergat africà; és una Església que té dificultats per sobreviure perquè hem heretat dels missioners grans estructures i ens costa molt mantenir-les. Estem presents en el camp de l'educació. Les escoles, com en altres regions, no funcionen bé; però les escoles cristianes gaudeixen de bona reputació i tothom vol portar els seus fills als nostres col·legis, encara que necessitem suport per poder oferir una bona formació i educació als infants. Les dificultats són moltes i costa trobar subvencions per tirar endavant el projecte de les escoles.

—La troballa de petroli al subsòl del Txad no ha suposat per als seus habitants una millora de qualitat de vida, més aviat al contrari. Per què?

—La pobresa ha augmentat des que es va trobar petroli. Abans érem pobres, però és que ara encara ho som més. El petroli no ha aportat cap riquesa a la població, sinó més pobresa, perquè ha augmentat la corrupció. La gent no pot enviar els nens a l'escola, no té recursos per accedir a un sistema sanitari... La descoberta del petroli no ha estat una benedicció, sinó una maledicció perquè hem anat enrere.

—Què pot fer l'Església davant d'aquesta situació?

—Nosaltres busquem vies de desenvolupament econòmic, tenint sempre en compte la persona humana. La nostra Càritas diocesana té projectes de desenvolupament, on no posa tant d'esforç en el que és material, sinó en la família, en el fet de treballar el sentit de comunitat, del bé comú. Estem fent esforços perquè la gent entengui el que és el bé comú i que cal respectar-lo. També intentem lluitar contra una espècie de fatalisme o resignació perquè la gent diu que ha nascut pobre i que morirà pobre. Nosaltres, el que diem, és que cal buscar maneres per sortir de la pobresa. Hem de lluitar contra els que vénen per explotar el país i es queden la nostra riquesa. A la diòcesi vam elaborar, després de la guerra civil que ha durat 30 anys, uns informes que donen a conèixer les lleis, els drets humans, els valors evangèlics... Intentem reconstruir el país, conèixer i treballar plegats. Volem crear una consci-

Mons. Djitangar somnia un futur millor per al seu país.

ència crítica entre la gent en relació amb el discurs públic, amb el govern, amb les diverses institucions. Procurem que la gent tingui mitjans per resistir les provocacions, la violència... En aquest sentit, els comitès de Justícia i Pau de la diòcesi funcionen molt bé.

També tenim una ràdio local des de fa quatre anys, des d'on parlem de molts temes: convidem persones que saben de dret, tractem problemes sanitaris, prevenció de problemes com la sida... la ràdio és molt útil per informar la gent. És l'única ràdio de la regió que funciona. La gent té dret d'estar informada, per això mirem que la població sàpiga què passa a casa i a la resta del món.

—Quina és la força del Txad?

—Pensem que l'esperança és la virtut més gran perquè ens ha ajudat a sortir de situacions força greus. Quan

el país estava en guerra, la gent creia que era la fi del món. Una crida de l'Església va fer comprendre que som el poble de Déu, que intenta viure la fraternitat. La paraula de l'Església és una paraula potent. Veiem que la gent, en situació de conflicte, espera una paraula de suport que l'animi a seguir, a no abandonar. Hi ha molta simpatia per l'Església. En la sanitat, en l'educació... no fem distincions, acollim tothom. De fet, a les nostres escoles hi ha molts nens musulmans. Nosaltres respectem la seva fe, no els imposen la nostra. L'Església té en matèria de sanitat

una bona reputació.

D'altra banda, cal assenyalar que el Txad és un país amb dues cultures molt diferenciades: àrabo-berber musulmana, al nord, i la del sud, negreafricana, propera a la bantu. El sud no perd l'esperança de poder fer un dia una federació, però els musulmans del nord ho volen dominar tot, imposar l'àrab com a llengua substituïda del francès, i l'islam, perquè diuen que el cristianisme no és una religió per als africans.

—El Txad se situa entre els 25 països del món amb menor índex de desenvolupament humà. Quin és el camí per sortir endavant?

—El poble és conscient dels problemes que hi ha: manca d'unitat, de pau... però els que estan en el poder no són lliures, no són nacionalistes, no estimen el poble. Estan al servei d'interessos econòmics estrangers, com França o els Estats Units. Si canvien els polítics una mica i són

capaços de veure el poble d'una altra manera, amb ulls nous, les coses poden canviar. Veritablement la gent vol canvis, però qui està ara al poder s'hi manté amb les armes. No hi ha possibilitat de protestar ni de manifestar-se fins al punt que fins i tot s'ha arribat a disparar sobre les dones i els nens. Si canvia el cap, els dirigents, el poble canviarà.

—Des de la fe, on es posa l'afany?

—Per a nosaltres, per a la comunitat, la Paraula de Déu és una cosa molt important. Tenim una traducció ecumènica de la Bíblia, juntament amb els protestants. La nostra catequesi és bíblica, fortament bíblica. Fem quatre anys de preparació per al Baptisme i hi afegim un cinquè any de preparació espiritual. Qui supera aquest temps i es bateja, es manté fidel. Tenim grups que un cop per setmana treballen la Paraula de Déu. Els nostres catequistes (parlem de l'escola de formació de catequistes) estudien la Bíblia i se senten orgullosos de tenir una Bíblia perquè és difícil d'adquirir-ne una. No tan sols ells, jo tambéestic orgullós quan acaben el procés de formació. Per a nosaltres, la Bíblia és un tresor.

Rosa Maria Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

«Hem de lluitar contra els que vénen a explotar el país i es queden la nostra riquesa»

Espanya

Els bisbes analitzen la situació social, política, cultural i religiosa

■ L'Assemblea Plenària Extraordinària es va reunir del 21 al 22 de juny

MADRID.— Al tancament d'aquesta edició encara no havia conclòs l'Assemblea Plenària Extraordinària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Com va encarregar-se de recordar el secretari general i portaveu de la CEE, Juan Antonio Martínez Camino, en roda de premsa,

l'encontre tenia com a objectiu analitzar pastoralment la situació social, política, cultural i religiosa de la societat espanyola. En cap cas la idea era debatre sobre la unitat d'Espanya. Es més, el P. Martínez Camino va negar que hi hagués cap esborrany de document al respecte.

«En aquesta plenària no ve cap esborrany de document, sinó que simplement s'ha fet un esquema general per facilitar el diàleg, un diàleg obert i lliure dels senyors bisbes», va assegurar el portaveu de la CEE en roda de premsa. L'objectiu d'aquesta plenària era tractar a fons i amb deteniment els aspectes relacionats amb la situació religiosa, cultural, social i política, ja que en les assemblees ordinàries que se celebren la resta de l'any no hi ha prou temps per fer-ho.

L'ordre del dia comprenia quatre grans temes: la nova situació (aspectes fonamentals), implicacions sociopolítiques concretes, repercussions pastorals i resposta pastoral. Segons el P. Martínez Camino, «els bisbes tenen la responsabilitat pastoral de no de parlar de política, no d'immiscir-se en els camps que no els són propis, però sí d'il·luminar des de la seva responsabilitat pastoral i des de la fe cristiana tots els àmbits en què la comunitat cristiana i els ciutadans en general viuen i han d'exercir la seva responsabilitat moral i personal».

En les últimes setmanes a la premsa s'ha especulat sobre la divisió dels bisbes al voltant d'un possible document sobre la unitat d'Espanya. En relació amb aquesta polèmica, el portaveu de la CEE va defensar que «poques vegades la Conferència Epis-

P. Juan Antonio Martínez Camino

copal ha estat tan unida com ara. Sempre hi ha diferències d'opinions, però en allò fonamental hi ha unanimitat entre els bisbes», i va tornar a subratllar que en la Plenària es tractaria «la situació política, social, cultural i religiosa d'Espanya en aquest moment. No està prevista ni exclosa tampoc la publicació d'un document en acabar aquesta assemblea, però repeteixo que no hi ha cap esborrany».

En paraules del P. Martínez Camino, «no és gens nou que els bisbes tractin la

situació política des del punt de vista de la seva dimensió moral. Els bisbes estan units per respondre una pregunta: què està passant ara en la nostra societat, en tots els àmbits que he dit abans».

Preguntat pels periodistes sobre la relació de l'Església amb el Govern, el portaveu de la CEE va reconèixer que si bé és correcta, hi ha aspectes «sobre els quals la Conferència Episcopal s'ha pronunciat, com la llei d'educació, la legislació sobre matrimoni i sobre la vida humana... en tots aquests temes tenim unes lleis greument injustes. La Conferència Episcopal manifesta la seva opinió no amb l'ànim d'imposar res a ningú, sinó que manifesta una veu des de

l'ètica, des de la crítica moral i en favor de l'ésser humà. És la contribució de la CEE al debat públic sobre afers en els quals estan greument en qüestió els drets fonamentals de la persona humana». El P. Martínez Camino va aprofitar la seva compareixença davant dels mitjans de comunicació per presentar el llibre *Moral política*, que recull el Magisteri de la Conferència Episcopal Espanyola des de l'any 1972 fins a l'any 2002.

Rosa María Jané Chueca

Mestresses de casa financen el viatge a València de famílies del Tercer Món

VALÈNCIA.— L'Associació valenciana de Mestresses de Casa «Tyrius» finançarà el viatge a València per a la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF) de diverses desenes de famílies sense recursos del Tercer Món. El donatiu destinat a finançar el viatge de les famílies va ser entregat a l'arquebisbe de València, Mons. Agustí García-Gasco, al final de la missa de fi de curs que va presidir el prelat a la catedral de València, davant més de tres mil dones pertanyents a l'entitat. Mons. García-Gasco va agrair a l'associació la seva generositat i que s'hagi convertit en entitat promotora de la mateixa TMF, fomentant la participació dels seus integrants i desenvolupant cursos de formació durant l'any. El prelat els va recordar que la família cristiana està caracteritzada per ser «una comunitat evangelitzadora, en diàleg amb Déu i al servei dels més necessitats».

L'Associació de Mestresses de Casa «Tyrius», que compta amb 167.000 afiliades, es dedica, fonamentalment, al «suport, formació i defensa de la dona i de la família» a través de cursos i activitats. També promou cursos de voluntariat i d'aprenentatge per a dones en risc d'exclusió social i manté a València pisos per atenció a dones maltractades i immigrants. Una altra de les seves activitats centra en la visita a malalts i ancians. (AVAN)

BÈLGICA

Càritas alerta sobre la situació dels immigrants

BRUSSEL·LES.— «Els demandants d'asil i els immigrants clandestins són els grups més exposats a la pobresa a tot Europa. Molts governs tendeixen a adoptar polítiques que els dissuadeixin de quedar-se en el territori nacional i creen obstacles per a la seva inserció», indica el tercer informe de Càritas Europa, titulat *Emigració: Un viatge cap a la pobresa?*, que va ser presentat a Brussel·les. El document, fruit del treball dels 48 organismes de Càritas que actuen a Europa, descriu la situació actual dels 56,1 milions d'immigrants que viuen a Europa, 5 milions dels quals són clandestins. Càritas sosté que els immigrants tenen dificultats d'accés al món laboral, a l'allotjament, al sector sanitari, a l'educació i a la participació en la vida pública. «Ajudar les persones que viuen en condicions precàries i en la clandestinitat a sortir a la llum pot ajudar a fomentar la legalitat, millorar les condicions de vida i contribuir a un "model social europeu", subratlla Càritas. (Misna)

Experts sobre la família de 30 països participaran en els congressos de la TMF

VALÈNCIA.— Experts en temes de família de 30 països dels cinc continents participaran en el Congrés Internacional Teològic Pastoral sobre la Família, i també en els congressos dels fills i dels avis que es duran a terme en la Fira de València del 4 al 7 de juliol dins la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF). Juntament amb cardenals, bisbes, teòlegs i fundadors de moviments catòlics, hi participaran metges, psicòlegs, polítics, catedràtics, ambaixadors, periodistes, a més de representants de serveis de pastoral familiar, de la joventut i de la pastoral de persones grans de nombroses diòcesis del món, així com d'ONG i plataformes ciutadanes. Tots ells analitzaran la família, la joventut i la tercera edat des de diferents àmbits i disciplines.

El congrés Teològic-Pastoral, que s'iniciarà el dia 4, serà inaugurat per l'arquebisbe de València, Mons. Agustí García-Gasco; l'alcalde de València, Rita

Barberà, i el president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, i comptarà amb la lliçó inaugural del president del Pontifici Consell per a la Família, el cardenal Alfonso López Trujillo. Les ponències analitzaran temes clau relacionats amb la família i la transmissió de la fe en l'àmbit familiar a través de taules rodones, conferències, testimonis i celebracions religioses. Entre altres continguts, els experts analitzaran la família en la seva relació amb aspectes socials, educatius, legislatius, demogràfics, econòmics, jurídics o bioètics. Així mateix, representants de diferents confessions cristianes, com la catòlica, l'ortodoxa o l'evangèlica aportaran la seva reflexió sobre la família des d'un punt de vista ecumènic a través d'un panell temàtic específic previst per al 6 de juliol a la tarda.

A més, el congrés rendirà un homenatge a Joan Pau II a través de qui fos el seu

secretari particular i actual cardenal arquebisbe de Cracòvia, Mons. Stanislaw Dziwisz, que pronunciarà una ponència dedicada a l'anterior Pontífex prevista per al 7 de juliol al matí. Dins del Congrés Internacional se celebrarà també del 4 al 7 de juliol el Congrés dels fills, en sessions de matí en les quals participaran joves d'entre 16 i 25 anys de tot el món per analitzar els problemes i reptes actuals de la joventut, i oferir alternatives sanes a l'oci i temps lliure. Igualment, es desenvoluparà el Congrés dels grans, del 4 al 6 de juliol, en sessions de tarda, que abordarà el paper dels avis en la societat, la missió essencial i insubstituïble que desenvolupen en el si de les seves famílies i les necessitats que reben una atenció adient. Els tres congressos estaran oberts a tots, no sols als especialistes, sinó a tots els interessats a conèixer el pensament cristià sobre el matrimoni i la família. (AVAN)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Anar a Lourdes

A finals del mes de juny hem fet el nostre pelegrinatge a Lourdes. L'ha organitzat l'Hospitalitat diocesana i ha aplegat més de nou-cents pelegrins, amb força malalts i joves.

Poc abans de les aparicions de la Mare de Déu a Bernadeta Soubirous, l'any 1858, el cèlebre escriptor francès Taine va escriure que Lourdes en aquell temps «no era més que un garbuix de teulades brutes, d'una melangia plúmbia, amuntegades a la vora del camí». Avui Lourdes és una altra cosa. Juntament amb Roma és la ciutat europea a la qual anualment acuden més pelegrins de tot el món: uns cinc milions.

Per què van tants pelegrins a Lourdes? Què busquen als peus de la Mare de Déu? Si fins fa no gaires anys l'atenció dels pelegrinatges se centrava especialment en les possibles guaricions dels malalts, avui s'orienta

més aviat vers l'espiritualitat i el servei.

L'estada a Lourdes és per a tots, i especialment per als malalts, un enriquiment espiritual. Són dies de pregària, de celebració de la fe, de fraternitat. Són dies en què els pelegrins comparteixen molts moments amb cristians d'altres països i d'altres continents. Els pelegrins viuen més sensiblement la universalitat de l'Església de Jesucrist. Maria porta sempre a Crist, i ell és el cap de l'Església estesa d'Orient a Occident.

Tanmateix, els grans protagonistes d'aquests pelegrinatges a Lourdes són els malalts. Ells són el centre de totes les atencions durant el viatge i l'estada a Lourdes. És veritat que els malalts desitgen i demanen a la Mare de Déu la seva guarició. Però també és veritat que a Lourdes es relativitza la pròpia creu i s'entén més clarament el sentit humà i cristià de la pròpia creu,

unida a la creu de Crist. Anar a Lourdes és fer un pelegrinatge, i això ens recorda el caràcter itinerant de la nostra vida cristiana i la vivència de la realitat del poble de Déu en marxa. Com un pelegrí, el cristià sap que no pot instal·lar-se aquí baix i plantar-hi tenda. Fa camí per tal d'assolir, després de la mort, la Jerusalem celestial. Això no ens evadeix del món, sinó que ens fa més compromesos perquè ens fa més despresos dels ídols.

En el pelegrinatge diocesà hi participen molts joves. Són per a ells uns dies intensos de treball, de pregària i de fraternitat, però especialment de joia interior. Tots els pelegrins, també els joves, que van per primera vegada a Lourdes amb malalts, coincideixen a manifestar que hi tornaran l'any vinent. Certament hom queda corprès i desitja repetir l'experiència. Aquest és un dels miracles constants de Lourdes.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Aniversari de la dedicació de la catedral de Tarragona

El proper dia 4 de juliol es compleix el 675è aniversari de la dedicació de la nostra estimada catedral metropolitana i primada de Tarragona. Va ser l'arquebisbe Joan d'Aragó, fill del rei Jaume II i patriarca d'Alexandria, qui la va consagrar, essent la titular santa Tecla. Això succeïa l'any 1331, després de 160 anys del seu inici. D'aleshores ençà ha estat el símbol visible de la nostra Església, d'arrels paulines, i regada amb la sang dels màrtirs sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, del segle III, i dels màrtirs del passat segle XX, encapçalats pel bisbe auxiliar Manuel Borràs.

Celebrar aquest aniversari pot ser una bona ocasió per prendre consciència de la nostra pertinença a aquesta Església local de Tarragona, perquè en les Esglésies particulars i a través seu existeix l'Església catòlica, una i única (cf. LG, 23). Tot mirant el passat ens projectem cap al futur per realitzar la missió que ens va ser confiada

per Jesucrist: anunciar la seva bona nova de l'evangeli a la nostra terra.

Hi ha el perill de veure l'església catedral només com un museu ple d'art i història, i no ha de ser pas així. La paraula mateix, *catedral*, ens remet a la càtedra o seu del qui, com a bisbe, és successor dels Apòstols, i des d'aquesta càtedra presideix, com a principi i fonament visible de la unitat de la comunitat diocesana (cf. LG, 23). El Concili Vaticà II, en la Constitució sobre la Sagrada Litúrgia, ens diu que «cal que tots donin el màxim d'importància a la vida litúrgica de la diòcesi al voltant del bisbe, sobretot en l'església catedral; convençuts que la manifestació principal de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa eucaristia, en una única oració entorn d'un únic altar presidit pel bisbe envoltat del seu presbiteri i ministres» (SC, 41).

La restauració material que s'està portant a terme des de ja fa uns anys a la catedral ha de ser un esperó perquè nosaltres, les pedres vives que formem l'Església, aprofitem aquesta ocasió per aprofundir en la nostra fe. La mateixa presidència que ha tingut i té l'Església tarraconense sobre les altres Esglésies des de l'antiguitat ha de ser també una crida a voler ser una Església oberta i a continuar en el servei de comunió envers les Esglésies germanes.

Aquests dies ens visitarà a València el papa Benet XVI. És un esdeveniment que ens fa present que ell, com a successor de sant Pere, presideix en la caritat tota l'Església. El Papa té, a la basílica de Sant Joan del Laterà, la seva càtedra. Aquesta basílica se l'anomena mare i cap de totes les Esglésies. També, a un altre nivell, la nostra catedral és la mare i cap de totes les comunitats i parròquies de la nostra arxidiòcesi. Tot això no és en detriment i menysvaloració de les comunitats parroquials, sinó que, com us deia en una altra ocasió, la catedral, que és l'església mare de la comunitat diocesana, la veig oberta, un lloc acollidor per a la pregària i l'adoració; la veig com la casa pairal de l'arxidiòcesi on tots els fills poden acudir i sempre són ben rebuts.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Victòria Cardona i Romeu

Mestra i educadora familiar

Civisme i solidaritat

Educar els fills en les bones maneres i en la urbanitat és col·laborar a ensenyar a viure el respecte i a pensar en la vida dels altres. I també, tant a la llar com en societat, contribueix a fer la vida agradable i a crear un clima càlid i afectuós.

Sentim sovint aquesta frase: «Jo faig sempre el que em ve de gust», per demostrar que s'ha arribat a l'aspiració màxima. També es pot ridiculitzar la persona que és discreta dient d'ella que és una reprimida, ja que sap callar per no importunar els del seu voltant. Però, al capdavant, les bones maneres i l'afabilitat vers els altres sempre triomfen. S'agraeix la coneixença o la companyia d'una persona que té bones maneres.

Acostumar les criatures a moderar-se per fer la vida més plaent als altres és aprendre a conviure en pau. No calen gaires normes d'urbanitat escrites en un llibre, sinó que pares i mares han de donar el seu testimoni. En aquest tema del comportament, sí que queda gravada la imatge que es dona a casa.

Avui, mentre esperava el meu torn per comprar en una botiga, un petit de tres anys ha reclamat a la seva mare la llaunadura que li havia comprat. Ella, serenament, li ha contestat «per favor»; el nen ho ha repetit i ha rebut la llaunadura, també amb el recordatori de donar les gràcies i llençar el paper d'emboïcar a la paperera.

Un altre dia, anant amb autobús, va pujar un ancià fent un gest de contrarietat, ja que tots els seients estaven ocupats. De la part posterior es va aixecar una nena d'uns 12 anys i, amb un somriure, va assegurar materialment l'home al seient que ella ocupava.

Dos exemples viscuts als que en podríem, cadascú de nosaltres, afegir-ne d'altres; coses petites de la vida diària que ajuden a viure el civisme i la solidaritat.

En una entrevista a una persona de relleu cultural distingit

li preguntaven sobre el civisme, una de les respostes que va donar, fent referència als mitjans de comunicació, va ser la següent: «Aquests són els responsables del llenguatge pobre dels nens; que repeteixen el que aprenen a la televisió.» I jo pregunto: estem atents, en la família, de tenir cura de les paraules que utilitzem i de quins programes de televisió veuen els nostres fills?

El comissari de l'exposició *Bones pràctiques urbanes* del Fòrum 2004, Nicholas You, en una entrevista recent, explicava la iniciativa de la ciutat de Santo André (Brasil): «La ciutat va decidir convocar els joves grafistes organitzant

concursos i, als guanyadors, els fan encàrrecs oficials. La ciutat s'aprofita del seu art i, alhora, canalitza els seus interessos en formació: disseny, oficis...»

Reflexionem, som realment transmissors de valors que animen al bon comportament en l'àmbit familiar i en l'àmbit social? Ajudem els nostres fills i filles a fer la descoberta dels valors per incorporar-los a la seva vida?

Enumero uns quants punts per aprendre els valors del civisme i de la solidaritat: cal promoure el bon gust i la sensibilitat per les coses boniques; evitar veure programes

de televisió de violència, de telescombraria o de llenguatge groller; tenir un aspecte personal agradós, sense estar a l'última moda, però anar polit i net; tenir idees i imaginació per canalitzar la rebel·lió dels adolescents, procurant llocs d'oci divertits i formatius; ser puntual per no fer perdre el temps als que ens esperen; ser cívics al carrer: fer servir els contenidors, papereres, no embrutar; i tenir deferències amb les persones més grans, els immigrants, etc.

Cadascú té a l'abast moltes altres prioritats, aquestes són les mínimes per conviure amb correcció i respecte i donar-ne testimoni als fills i filles amb el propi comportament.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El temps que passa

El temps és el medi en el qual vivim. Els primers filòsofs així ho constataren. Deien que la vida era com un riu on l'aigua va passant. El savi posa a la boca dels impius un gran error: «... diuen: que n'és, de curta i trista, la vida! I, llavors, aboquen tota l'existència a disfrutar. Puix «que la vida passa com un núvol, sense deixar rastre; i es fon com la boira que un raig de sol esquinça» el més adient és «fruir del món amb passió».» Greu error! L'impíetós s'equivoca. El seu pensament no s'adiu amb el de Déu. L'Eclesiastès parla de les contradiccions humanes, que succeeixen en el temps. «Per a tot hi ha el moment, i un temps per a cada cosa sota el sol.» Realitat que resta en el misteri, en el disseny del Senyor.

L'experiència del temps la duem al damunt. El temps s'acumula en nosaltres. Marca el ritme de les diverses etapes de la vida. En el temps existim i ens movem. En aquest temps que no és una frivolitat, sinó l'indret on es realitza la vida, on va madurant la nostra existència. Un temps —condició de la vida humana— que Déu ens dona. I ens el lliura ple de gràcia. El temps és llei de vida. Convé pensar-hi.

El temps ritma l'existència i deixa les seves marques. Quan mirem una fotografia de la nostra infantesa, sabem que érem així i que ara som un xic diferents. Un dia érem infants

i ara som ja adults. Com si el temps no es pogués aturar. Com si fos una allau. No obstant això, el temps ha deixat la seva forta empremta en la nostra existència. Són moltes les coses que ens ha permès fer. Són moltes les hores altes i les baixes que ens han fet créixer i que han estat oportunitats úniques.

És possible pensar més en les hores difícils i tristes que en les afortunades. I, en això, convé ser objectiu. Fins al punt que per les dificultats i les tristeses remerciem el Senyor. Les dificultats han estat, si les hem assumides, una forja de creixement interior. A la llarga, si un és sincer amb si mateix, agraeix vivament realitats que el feren sofrir i que han estat un antídoto per una ànima més forta. A fi de comptes, el creient sap que res no és en va. I que la bondat del Senyor sempre es manifesta. «Tot ho fa escaient en el seu temps.» Malgrat que l'actuació de Déu roman en el misteri.

El sacerdot, la nit de Pasqua, marca en el ciri pasqual una creu, la primera —alfa— i la darrera —omega— de l'alfabet grec i les xifres de l'any en curs tot dient: «Crist ahir i avui, Principi i fi, alfa i omega. D'ell són els temps i els segles. A ell la glòria i el poder. Per tota l'eternitat. Amén.» Un gest i unes paraules que donen la dimensió evangèlica del temps. És l'indret de la nostra trobada amb el Senyor Jesús.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Ordi

L'altre dia em va sorprendre assabentar-me que aquest cereal, avui dia, és més car que el blat. Quan era petit no era així i, en els temps bíblics, tampoc. Per una mesura de blat en donaven dues o tres d'ordi, segons els temps i el lloc bíblic. El pa que Jesús va beneir i va partir, el dia de la multiplicació, era d'ordi, segons sant Joan. Si el Sant Sopar no va coincidir amb el ritual de la Pasqua jueva, el pa eucarístic devia ser d'aquest cereal. Com que els autors no es posen d'acord sobre el dia de la institució, pensem que és innecessari preocupar-nos de si era fermentat o no, quan ni tan sols podem estar segurs de quin gra era. El pa de blat era propi de les festes, els altres dies es menjava d'ordi, més modest.

L'inici de la sega de l'ordi determinava el principi de l'època de la feina intensa, per això, per datar alguns esdeveniments, es diu: «Era el temps de la sega de l'ordi.» Aquest cereal, la sega i el ventar, són en el nucli de la història de Rut. També Judit s'emporta, entre altres coses, per a una subsistència casta al costat d'Holofernes, farina d'aquesta gramínia. A quina jove vídua, astuta i heroicament aventurera se li acut carregar-ne a la motxilla?

Conec els camps d'ordi des de petit. Generalment, són més bells que els de blat per la longitud de la seva cabellera, que és més llarga i extensa que les espigues del blat. M'atreveixo a dir que no tenen cap resplendor romànica ni gòtica; les seves línies són més aviat gaudinianes. Em faltava tastar el pa fet amb aquest cereal. Com que no es ven pa d'ordi, he sotmès aquest gra al molinet de cafè i, després, l'he passat per un sedàs domèstic. Aquesta farina, triturada més que mòlta, devia ser com la que obtenia Santa Maria a la casa de Natzalet. Una de les tasques de qualsevol mare de família era precisament aquesta i els molins de què disposava, semblants als que veiem en qualsevol museu prehistòric, perquè, en això, els hebreus no es diferenciaven gaire dels nostres avantpassats. Una cop pastada la massa i sotmesa al forn, la gent jove i els grans n'hem menjat aquest pa resultant. L'aparença era com la d'un tauló de fusta conglomerada i, a la boca, era dur com una pedra. Segurament, que els altres, que han acceptat amb curiositat aquest gest, no van gaudir tant com jo que, en assaborir-lo, entrava, d'alguna manera, en comunió amb el món bíblic. A la Bíblia no s'esmenta la cervesa, però sens dubte que era coneguda. Sabem que a l'antic Egipte era comuna i l'expressió referida al nazir de Déu, «no beurà ni vi ni beguda fermentada», es referia a aquest beguda humil, encara que en el seu cas es devia elaborar, a diferència de la nostra, exclusivament de grans d'ordi fermentats. Sembla que l'home és incapaç de viure sense petites dosis d'alcohol. Hi ha cultures que en proporcionen a partir d'aquest cereal, altres de l'arròs, del plàtan o el blat; la mediterrània, del suc de la vinya. Escric tot això el dia de Corpus Christi i penso com n'és d'encertat, d'humà el Senyor, en escollir aquest vehicle per quedar-se entre nosaltres. Ara que s'apropen els campaments i les colònies d'estiu, suggereixo, com a activitat lúdica i educativa, que es faci pa d'ordi i, mentre el masteguem, aprofitar per llegir els textos de II Reis, Judit, Jeremies, Isaïes, Joan i l'Apocalipsi, on s'esmenta l'ordi.

Finestra a la vida

Victòria Molins. S.T.J.

Justícia no és pas venjança

Legeixo al diari, arran de la mort d'un terrorista sanguinari d'Al-Qaeda a mans de l'exèrcit dels EUA a l'Iraq: «El pare del soldat nord-americà Nicholas Berg, de 26 anys, decapitat per aquest terrorista, ha declarat: "No tinc sensació d'alleujament, només tinc tristesa perquè un altre home hagi hagut de morir. Com va dir el poeta John Donne, la mort de qualsevol home em disminueix. Això no em retorna el meu fill, tan sols porta a un cicle de venjances nou."»

M'he sentit molt identificada amb aquesta actitud perquè em fa molta pena observar una tendència a confondre la justícia amb la venjança. Davant del que en diem un delinqüent (perquè n'hi ha molts que ho són i no els diem així), la gent acostuma a dir: «Que la pagui, ja que l'ha fet.»

El càstig, perquè doni fruits, no pot ser mai cap venjança, ni s'ha de fer sentir així al delinqüent. Hauria de ser una mesura per rehabilitar i, de fet, així es formula teòricament en la regulació de règim penitenciari. És veritat que, amb la massificació que avui dia hi ha a les presons, resulta a vegades difícil fer efectiva aquesta normativa, malgrat la bona voluntat que sempre s'ha de suposar en els que treballen en aquests centres. D'altra banda, tampoc no em sembla cap solució augmentar els centres penitenciaris, ampliar-los, afegir-hi mòduls nous... Penso que, sovint, la delinqüència a les nostres grans ciutats del primer món és la conseqüència de moltes injustícies i que els pressupostos dedicats a l'ampliació de centres s'aprofitarien més en la millora del benestar social i la lluita contra la pobresa que cada vegada abasta un nombre més gran de gent.

Una tarda qualsevol camino pels carrers del meu barri. A la Rambla del Raval sento

que algú em crida i em giro. Un amic que vaig conèixer en un pis d'acollida i que fa anys que lluita per sortir de la droga, em fa una abraçada d'estimació. Parlem, i m'explica alguna cosa de la seva vida actual i continua el seu camí. Dos carrers més enllà torno a sentir la seva veu i el veig venir amb un altre col·lega també amic meu i en les mateixes condicions. M'aturo una estona amb ells.

La història de tots dos és una més de les moltes que acaben en la droga i la presó. El col·lega em diu que li ha arribat la pena d'un judici que tenia i que haurà de complir una altra vegada a la presó, perquè no té diners per pagar la multa. Té por, molta por, perquè ara es volia oblidar de la vida passada, però, aquests judicis que arriben amb tant de retard...!

Pel que fa a la feina i, en el cas de tots dos, la desestructura personal i fins i tot el seu aspecte exterior els fa una mica difícil trobar alguna cosa adient. Em diuen que els pocs diners que aconsegueixen només els arriben per al lloguer d'una habitació i per a un àpat al dia. Els convido a fer uns entrepans en un Pans i veig que els devoren. Tenen gana.

Però, el que els amoïna de veritat no és el problema dels diners. És la solitud, el refer una vida marcada per molts anys de droga, carrer, *talego*...

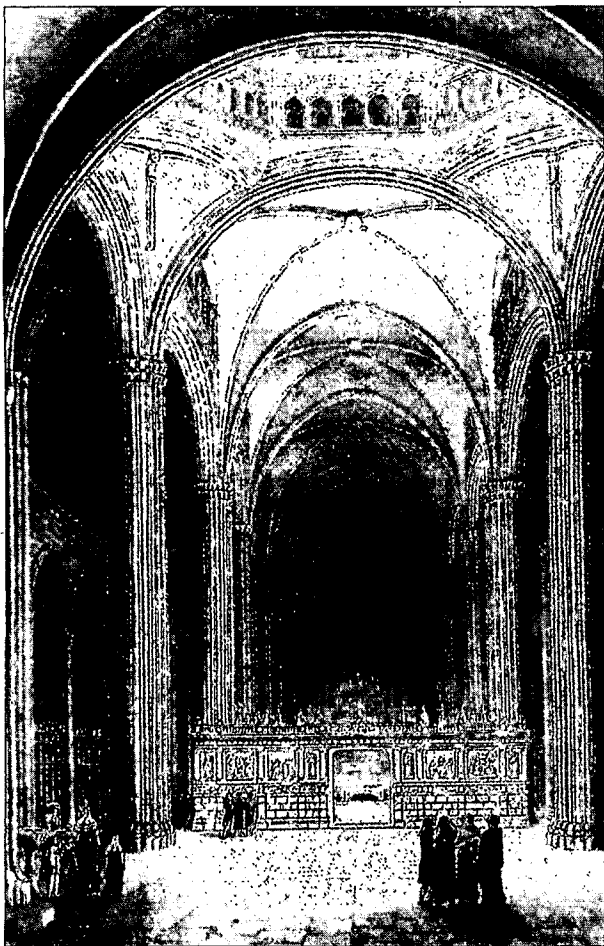
Quan ens acomiadem penso que, si no es busquen solucions per tal que no augmentin aquestes històries, ja poden anar fent mòduls nous als centres penitenciaris, que no es trencarà mai la roda —pobresa, marginació, droga, delinqüència, presó— i no es donarà l'abast per tancar tants i tants condemnats.

No fóra millor construir habitatges dignes a preus assequibles que presons noves?

Zoom

Eduard Brufau

Fins al 27 d'agost es pot visitar al Museu Nacional d'Art de Catalunya l'exposició *El viatge a Espanya d'Alexandre de Laborde*. La mostra recull gairebé un centenar de dibuixos que aquest noble francès va fer els primers anys del segle XIX durant diversos viatges per la Península. Algunes de les obres tenen un valor documental important perquè reproduïen com eren els monuments religiosos que al cap de poc temps van ser destruïts per la Guerra del Francès o per les desamortitzacions, com és el cas de Montserrat. Altres edificis religiosos que hi apareixen són Poblet, la catedral de Burgos o la de Barcelona, a la fotografia.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Administrar el sí

La tasca col·lectiva, després del referèndum sobre l'Estatut, és administrar el sí. Un sí que ha obtingut el 73,90% sobre gairebé un 50% de participació. Un sí sense matisos, perquè les paperetes no ho permeten. Si es pogués fer servir la nomenclatura eclesiàstica del *placet, iuxta modum* (sí, amb modificacions), potser hauria estat una opció amb capacitat per atraure nombrosos nos. L'Estatut 2006 és millor que el del 1979, però no satisfà les aspiracions del poble català, més ben recollides en el text aprovat el 30 de setembre passat al Parlament de Catalunya. L'Estatut 2006, aprovat recentment, és el resultat de retallar i passar el ribot a la proposta catalana, tot i l'autocensura que va existir i la pressió dels partits d'obediència estatal. La reivindicació s'ha ajornat però no s'ha resolt. La insatisfacció serà més gran quan es vagin aprovant estatuts nous, amb textos que aprofitaran l'escletxa oberta pel redactat català, però sense pressions, ni crítiques, ni boicots, amb la connivència dels partits polítics i amb la tolerància dels grups mediàtics que silenciaren el tema. Que ningú no digui que aquest Estatut és per a 30 o 50 anys. Si es donen circumstàncies favorables, hi haurà canvis.

Cada partit ha fet les seves interpretacions i ha valorat els resultats d'acord amb els seus interessos. El fet inqüestionable és que el referèndum és operatiu i que es pot començar a aplicar seguint els termes legals previstos.

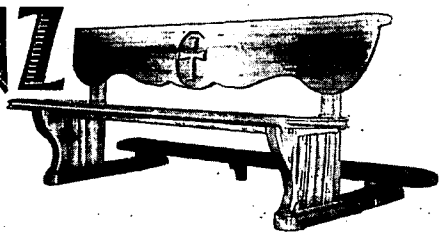
Així com el no ens hauria abocat gairebé a un carreró sense sortida, el sí ha de ser administrat amb intel·ligència i sense repetir els errors nombrosos i greus que s'han comès a Catalunya i a Espanya en aquests anys que ha durat el procés de l'Estatut. Escric aquest article la mateixa nit del diumenge 18 de juny. Quan arribi als lectors ja s'hauran mogut algunes peces del tauler, però prefereixo avançar unes quantes línies.

Administrar el sí significa: a) fer eleccions anticipades. La confrontació que s'ha produït en el procés de l'Estatut continuarà o s'incrementarà si cal per la dinàmica electoral. Els que s'han assegut a les poltrones els han agafat el gust i no les volen deixar i els que les van perdre les voldran recuperar. L'enfrontament serà dur. El PSC-PSOE ha de definir el lideratge entre Maragall i Montilla. ERC afronta la tasca de recompondre quadres perquè les tensions internes s'han ajornat per la campanya estatutària; b) el desplegament de l'Estatut, amb més de 20 lleis noves, és una comesa de gran transcendència per al futur del país. Els drets i deures haurien d'obtenir un consens i abandonar les temptacions d'imposar criteris partidistes. Hi ha el risc d'accentuar de manera sectària les polítiques ideològiques d'esquerra per compensar la quasi coincidència amb la dreta en l'àmbit de les pràctiques econòmiques; c) el diàleg d'aplicació amb el Govern de l'Estat, sense mesquineses i amb amplitud per no generar cap frustració als ciutadans. El PP pot continuar el boicot però seria més útil per a tothom que s'incorporés al procés. Hi ha la convicció que els catalans som utilitzats per a altres finalitats que no responen als nostres interessos com a poble; d) la necessitat d'aconseguir un govern estable, que afronti els problemes reals i que interrompi aquests últims anys de contradiccions internes gairebé diàries; i e) reforçar les actituds al servei del bé comú per sobre dels interessos partidistes... tasca tan desitjable com difícil de portar a terme per uns partits polítics, que han d'estar al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

MATARRANZ

Especialistes en tota mena de treballs per a parròquies, convents i monestirs

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclau
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

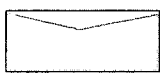

Entre les nostres instal·lacions destaquen les catedrals de l'Almudena (Madrid), Burgos, Castelló i Eivissa, així com nombroses parròquies i altres edificis religiosos (Sant Jordi de ses Salines, Igualada, l'Hospitalet de Llobregat, etc.)

Ctra. de Segòvia, s/n 40350 Escalona del Prado (Segòvia) Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

Servei a tot l'Estat, inclòs Illes Balears i Canàries

CARTES DEL LECTOR

□ El P. Maciel

Sóc un assidu lector de *Catalunya Cristiana*. En el número 1.393, corresponent al dia 1 de juny d'enguany, a la portada i a la pàgina 7 llegeixo una informació sobre el P. Marcial Maciel. No dic que l'article de Miriam Díez i Bosch tingui un to ofensiu. El que em pregunto és si era convenient publicar aquests textos que deixen molt malament el prevere mexicà. Tinguin o no raó els qui acusen el P. Maciel, què se'n treu d'anar-lo difamant propagant les desgràcies d'un personatge, altrament molt venerat i que ha dut a terme una gran obra pastoral? Malgrat les mesures preses per la Santa Seu, propagar aquestes coses perjudica de retop tota l'Església.

JORDI FONTANALS
Barcelona

□ Carta oberta a Rafael Nadal

La joventut en totes les èpoques necessita tenir ideals. Tu els tens, entregat i sacrificat esportista, exemple per a la joventut actual. T'has entregat de ple a Déu i al teu esport individual i de sacrifici. Aquest és el camí.

Quan et trobes amb dificultats —tinc entès—, acuts a l'Esperit Sant. És clar que Ell t'havia d'ajudar a sortir endavant! Amb aquesta fe guanyaràs molts partits. Quin gran exemple per a la joventut actual! Perquè a més, segons m'han indicat, gran part dels teus ingressos els dediques amb veritable amor a obres d'ajuda material, espiritual, social i cultural. Continua, Rafael, amb el teu exemple, en aquesta entrega que ens dónes. Moltes gràcies, Rafael, no deixis l'Esperit Sant perquè et continuï concedint aquests grans èxits esportius en la teva sacrificada carrera.

ANTONIO CAÑELLAS SIDÓS
Barcelona

□ Oració d'un cristià

Vós el món vau crear amb saviesa divina i a nosaltres ens vau donar l'Esperit per estimar.

Per a mi Vós sou la veritat infinita camí i guia que m'encamina, la llum vostra m'il·lumina i domina la meua persona humana.

Quan us prego a Vós em sento alliberat, convençut que m'escolteu amb estima de fraternitat.

La felicitat que he saborejat Vós en sou l'autor, amb Vós la fe que he desenvolupat és amor i estima per a tothom.

Practicar les vostres ensenyances i entrar dins d'elles és voler guanyar-se el regne de la resurrecció de Crist.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

□ Suggeriment

Afortunadament, podem estar ufansos d'un munt de dites cristianes i catalanes que els nostres avantpassats ens han llegat, com un mitjà per demostrar què som, d'on venim, on anem i a què aspirem. Tot el que sigui afavorir i cultivar aquesta heretat sembla que és recomanable i val la pena tenir-ho en compte.

És per aquest motiu que ens atrevim a sol·licitar, en aquest cas a Ràdio Estel, si no seria interessant que en efectuar el comiat de la retransmissió de la missa dominical conventual de Montserrat se segellés amb un contunent i decidit «si Déu vol», que en ocasions queda oblidat.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Primavera eclesial

Recentment he viatjat a Terra Santa. Vam visitar el mont Carmel, on el profeta Elies va enfrontar-se amb els quatre-cents profetes que adoraven Baal i no el Déu vertader. Ell els va dir: «He

quedat jo sol.» Elies els va fer una proposta i van perdre.

En la història de l'Església ja ha succeït que el Sant Pare s'ha trobat molt sol —no obstant, sempre ha quedat algú al seu costat—, però a la llarga ha passat com en temps d'Elies. Examinem ara els qui no tenen tota la confiança en el Pontífex i quins fruits donen. El papa Benet XVI afirma, esperançat, que hi ha una nova primavera en l'Església.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Demanda d'informació sobre Fabra

En el marc del projecte d'edició de les obres completes de Pompeu Fabra, del qual l'any passat va aparèixer el primer volum dels nou que hi ha en principi programats —el segon i el tercer ja estan en premsa—, estem aplegant el màxim d'informació i referències sobre Fabra, i rastregem també els textos que aquest hagués pogut publicar sota el pseudònim d'Esteve Amau i dels quals, tret de cinc, no n'hi ha cap —si és que mai van existir— de localitzat.

És per tot això que fem una crida a tothom que pugui tenir cartes de Fabra o a Fabra, documentació inèdita o notícies substantives —i poc o gens conegudes— concernents a la vida de Fabra i la seva obra, perquè ens les faci arribar o ens posi en la pista que ens permeti d'accedir-hi. Moltes gràcies.

Per posar-se en contacte: Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona, Gran Via, 585 - 08007 Barcelona, tel. 934 035 612 (matins), a/e: sola@ub.edu, mir.jordi@gmail.com, murgades@ub.edu

JORDI SOLÀ, JORDI MIR i JOSEP MURGADES
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

amb boira espesa que no ens deixava veure el que hi havia al darrere.

També volem agrair a tots els que ens han acompanyat en el camí de la fe: pares, sacerdots i religiosos; familiars i amics que, amb el seu consell, testimoni i exemple, ens han ajudat en el nostre compromís cristià.

Ara que hem fet aquest cim de la nostra vida, tot caminat per la carena, és bonic contemplar i mirar la llunyania, que dóna millor goig que des del pla. «Tu et gires i tu estàs segur que el camí que contemples l'has fet tu...»

FAMÍLIA TARRUELL-LLONCH
Sabadell

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Conservar el matrimoni

—Dr. Mateo, som una parella que aviat contraurem el nostre matrimoni. Volem conservar-lo per sempre i li agrairiem uns consells...

—La meua més sincera felicitació per la vostra decisió. Potser hauríeu de fer aquesta pregunta a un matrimoni de provada experiència que podria donar-vos més raons que jo. No sé si l'expressió «conservar» és la més apropiada. El matrimoni és una realitat viva que s'ha de fer créixer i construir cada dia, més que «conservar». He acudit al consell d'un expert i us escric algunes de les seves decisions que espero que us siguin d'utilitat per a vosaltres i altres lectors que estiguin a punt de casar-se o que ja estiguin casats. L'expert en el tema diu així: «Vet aquí el precepte infal·lible: que, durant tota la vida, moment rere moment i circumstància rere circumstància, el teu cònjuge sigui per a tu el més important. Més que els capricis i les aficions, com és lògic. Però també, amb lluita o sense, més que la professió i fins i tot, si aquesta contraposició pogués establir-se —que no pot—, més que els propis fills... que són els primers beneficiats del vostre amor mutu. En conseqüència, cadascun dels cònjuges ha de buscar la manera de guanyar-se minut a minut l'amor de l'altre, "obsessionar-se" amb fer-lo feliç: "conquistar" la muller, si es tracta dels homes, i "seduir-lo" dia rere dia —amb tota la càrrega d'aquest terme— si es tracta de les dones. Cada nit l'un i l'altre han de respondre amb un sí sincer les següents preguntes: he dedicat avui expressament un temps, uns segons almenys, per veure com podia fer-li una sorpresa o una alegria concreta al meu marit o la meua dona?; he posat tots els mitjans per fer vida aquest propòsit? Doncs, en veritat, l'estimació no s'alimenta amb la simple inèrcia o el pas del temps; s'ha de nodrir amb multitud de petits gestos i atencions, amb un somriure i també amb una mica —o molta— de picardia: evitant tot el que s'intueix o se sap per experiència que a l'altre li desagrada, encara que sigui poca cosa, i buscant al contrari quan pot alegrar-lo. Com recorda un autor nord-americà, "els matrimonis feliços estan basats en una profunda amistat. Els cònjuges es coneixen íntimament, coneixen els gustos, la personalitat, les esperances i els somnis de la seva parella. Mostren gran consideració l'un per l'altre i expressen el seu amor no sols amb grans gestos, sinó amb petits detalls quotidians".

»Però res d'això s'aconsegueix sense esforç. D'acord amb l'atinada comparació de Masson, "l'amor [sentimental] és una arpa èlica que sona espontàniament; el matrimoni, un harmònim que no sona sinó a força de pedalar"... encara que el resultat de tal "pedaleig" sigui el d'una felicitat indescriptible, que ningú no és capaç d'imaginar... fins que en fa la prova.» L'autor és Tomás Melendo Granados i està extret d'un article titulat *Un matrimonio feliz y para siempre*. Els consells crec que són molt encertats i val la pena intentar-ho.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Bodes d'or matrimonials

Hem celebrat amb molta il·lusió i alegria al santuari de la Mare de Déu de la Salut, de Sabadell, una missa d'acció de gràcies perquè fa cinquanta anys que ens vam casar allà. Avui formem una gran família, amb cinc fills i catorze néts i ara recordem les diferents etapes viscudes i el temps de dedicació a ells en tots els àmbits: d'estimació, educació i compartint vivències plegats.

Per això hem volgut donar gràcies a Déu per aquests cinquanta anys de la nostra estimació i de compartir les nostres vides, fent junts un mateix camí.

Hem tingut dies fàcils, agradables i plens de llum. Però també hem transitat per camins difícils, pedregosos,

El llenguatge dels salms

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El discurs de Benet XVI a Auschwitz

La impressionant visita del papa Benet XVI al camp de concentració d'Auschwitz, i el seu discurs després de la llarga pregària silenciosa seguint les làpides corresponents als diversos grups que allí sofriren mort, ha estat objecte de no pocs comentaris, una mica per a tots els gustos: des dels que han destacat el caràcter dramàtic de les seves expressions, fins als qui han interpretat que el Papa entrava en una «rèplica» envers Déu...

Tots aquests comentaris sobre un discurs que vaig poder escoltar en directe a la RAI, no deixen de sorprendre; les frases que destaquen els comentaristes no eren pas les úniques ni aïllades. Quan hom escoltava el discurs es veia clarament quin era el procés del pensament de Benet XVI. Com ja ho havia fet en l'encíclica *Déu és amor*, el Papa acostuma a assumir explícitament les «objeccions», els corrents de pensament, els *videtur quod non* («sembla que no») escolàstics,

per donar tot seguit la resposta argumentada.

En aquesta línia s'ha d'interpretar aquest paràgraf que a tants ha semblat sorprendent: «Quantes preguntes se'ns imposen en aquest lloc! Sempre sorgeix altra vegada la pregunta: on era Déu en aquells dies? Per què va romandre silenciós? Com va poder tolerar aquest excés de destrucció, aquest triomf del mal?»

El Papa recull les preguntes que tant persones formulen, com ell i tots sabem prou bé. Però immediatament comença a respondre des de la perspectiva de la història de la salvació: «Ens vénen a la memòria les paraules del salm 44, la lamentació d'Israel sofrent: "Ens esclafeu en un cau de xacals, sota un mantell de tenebra... És per vós que anem morint tot el dia, i ens tenen com anyells duts a matar. Desperteu-vos, Senyor, per què dormiu?...» El text citat pel Papa són els versets 20.23-27 del salm 44/43). I comenta que «aquest crit d'Israel és també el crit d'ajuda de tots els qui, a través de la història —ahir, avui i demà— han

sofert per amor a Déu, per amor a la veritat i al bé; i també avui són molts, aquests».

Els textos bíblics que s'han oblidat

No podem dispensar el lector de la lectura íntegra d'aquest text de Benet XVI; és un text d'antologia. La seva reflexió sobre el «secret de Déu» enllaça amb la justificació del crit de l'home, que no és només un crit d'ajuda, sinó també un crit que desvetlla el cor humà perquè prengui consciència de l'horror de què és capaç quan es deixa portar per l'odi.

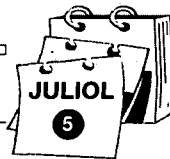
En la darrera part del discurs, el Papa torna als textos bíblics que són resposta clara, des de la fe, a les preguntes amb què havia començat el tema. La primera referència es troba quan parla del testimoni que ve de les làpides esteses en filera. Diu el Papa: «Amb respecte profund i amb gratitud ens inclinem davant de tots els qui, com els tres joves davant l'amenaça del forn de Babilònia, respongueren: "Només el nostre Déu pot allibe-

rar-nos. I, encara que no ho faci, sàpigues, oh rei, que nosaltres no donarem culte als teus déus ni adorarem l'estàtua d'or que has erigit" (Daniel 3, 17-18).» Dificilment podria trobar-se un text més adient per citar en el context del camp d'Auschwitz, pensant sobretot en els creients que hi donaren testimoni.

La conclusió del discurs l'assumeix el salm 22/23. És com un acabament de repòs després d'una reflexió angoixosa. Ha estat una llàstima que els mitjans de comunicació no hagin destacat aquest acabament, que mostra com el llenguatge dels salms és certament síntesi dels sentiments de l'home en totes les seves dimensions: «A Auschwitz-Birkenau la humanitat va travessar "una vall tenebrosa". Per això precisament en aquest lloc, voldria cloure amb una oració de confiança, un salm d'Israel que és alhora pregària cristiana: "El Senyor és el meu pastor, no em manca res... Ni que passi per la vall tenebrosa no tinc por de cap mal, perquè Vós sou vora meu..." Aquesta és la meravella del llenguatge dels salms.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Vic l'any 1591
- ☐ Trinitari descalç i místic
- ☐ Superior del convent trinitari de Valladolid
- ☐ Va morir en aquesta ciutat l'any 1625
- ☐ Canonitzat l'any 1862 per Pius IX

Miquel Argemir i Mitjà era fill d'un notari de Vic. De petit ja havia mostrat un sentiment religiós profund i quan tenia onze anys, el 1602, va entrar al convent dels trinitaris calçats de Barcelona. Més tard, però, es va decantar per la branca reformada de l'orde, més propera a l'observança original, i que tenia un convent a Oteiza, Navarra. El nostre jove trinitari hi va ingressar el 1608, on va rebre el nom de Miquel dels Sants.

Va estudiar a diverses ciutats espanyoles com ara Baeza, Salamanca i Alcalá de Henares, on va ser ordenat sacerdot. Finalment va entrar al convent que l'orde tenia a Valladolid, del qual va arribar a ser superior quan tan sols tenia poc més de trenta anys. Però sant Miquel

Sant Miquel dels Sants

dels Sants és conegut, sobretot, per la seva vessant ascètica i mística: duia una vida de pregària i austeritat especialment dura, i els seus contemporanis afirmen que sovint entrava en èxtasi en el moment de la consagració de l'Eucaristia, sacrament del qual era molt devot. Se li atribueixen diverses obres suposadament escrites durant els anys passats a Valladolid de temàtica mística i devocional.

Sant Miquel dels Sants va morir de forma sobtada i molt jove, quan encara no tenia 35 anys. Potser la seva mort tan prematura va fer que el renom de sant que molts fidels ja li havien atribuït en vida, s'incrementés poc després de la seva mort. Sant Miquel dels Sants és avui patró de la ciutat de Vic.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JULIOL

2. Diumenge

XIII de durant l'any, Verd. Lectures: Saviesa 1,13-15;2,23-24 / Salm 29 / 2 Corintis 8,7.9.13-15 / Marc 5,21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martirià, mr.; Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, mr.; beats Julià Mau-noir i Antoni Balducci, mr.

Festa Major: a Castellet i la Gornal, Hostalric, Maçanet de Cabrenys, Masarac, Sant Fruitós de Bages, Sant Martí Vell, Ultramort.

3. Dilluns

Sant Tomàs (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Heliodor, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

Festa Major: a Terrassa.

4. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Amós 3,1-8;4,11-12 / Salm 5 / Mateu 8,23-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, b.; Valentí Berriochoa, b. i mr.; Santes, Elisabet d'Aragó; Berta, vg.

5. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Amós 5,14-15.21-24 / Salm 49 / Mateu 8,28-34. Si es vol: *Sant Antoni M. Zaccaria (MLI), Blanc.* VIC: *Sant Miquel dels Sants* (ciutats, S / diòcesi, MO), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Filomena, vg.

Festa Major: a Vic.

6. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Amós 7,10-17 / Salm 18 / Mateu 9,1-8. Si es vol: *Santa Maria Goretti (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof. i mr.; Ròmul, b.

7. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Amós 8,4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13. LA SEU D'URGELL (S), URGELL I SOLSONA (MO): *Sant Ot, Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí, b.; Marçal, b.; beat Benet XI, p.; Santes, Edilberga, vg.

8. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Amós 9,11-15 / Salm 84 / Mateu 9,14-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià III, p.; Àquila i Priscil·la, mr.; Edgar, rei; Eugeni III, p.

Festa Major: a Calonge.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de durant l'any

Primera lectura

Sv 1,13-15; 2:23-24

Lectura segona

2Co 8,7, 9, 13-15

L'enveja del diable va introduir la mort al món

Lectura del llibre de la Saviesa:

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no crea l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan experiència.

Salm responsorial

29

Amb quin goig us exalço, Senyor.

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.

El seu rigor dura un instant;
el seu favor, tota la vida.

Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia. *R.*

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi;
ajudeu-me, Senyor.

Heu mudat en joia les meves penes,
Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. *R.*

*Que allò que us sobra a vosaltres,
compensi el que falta als germans pobres*

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als que n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

Al·leluia

2Tm 1,10b

*Jesucrist, el nostre salvador,
ha desposseït la mort del poder que tenia,
i amb la Bona Nova de l'evangeli,
ha fet resplendir la llum de la vida.*

Evangelí

Mc 5,21-43

Noia, aixeca't

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arribà un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de la sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?» Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de la sinagoga, veu l'aldarull de la gent que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna la mà i li diu: «*Talita, cum*», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir, Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

Barcelona

diòcesis

Joan Roig i Diggle, més a prop dels altars

■ El procés de beatificació del màrtir barceloní arriba a la Congregació per a la Causa dels Sants

BARCELONA/ROMA.— La causa de beatificació del servent de Déu Joan Roig i Diggle avança a bon ritme. El 19 de maig passat l'Associació d'Amics de Joan Roig va lliurar a la Congregació vaticana per a la Causa dels Sants

la *positio*, que és com es coneix en l'argot vaticà el document on es recull informació detallada sobre la vida i martiri del candidat a la beatificació. S'iniciava així una nova etapa en el procés de canonització d'aquest jove màrtir barceloní as-

sassinat l'any 1936 per motius de fe. Ara seran els teòlegs, i més tard el Col·legi de Cardenals, els encarregats d'estudiar-ne la causa. Si, com s'espera, no hi troben objeccions i el Papa finalment dóna el seu vistiplau, Joan Roig serà declarat beat.

L'evidència del martiri de Joan Roig i Diggle fa pensar que la seva beatificació només és qüestió de temps. En teoria ja es donen tots els requisits perquè el jove barceloní sigui declarat beat: testimonis eloqüents de la seva vida i del seu martiri, i l'existència d'una certa devoció popular al voltant de la seva persona. El procés canònic, però, preveu algunes etapes que encara s'han de cobrir. Des del 19 de maig passat, després d'haver-se tancat durant el 2002 el procés diocesà i d'haver-se elaborat la *positio*, la causa ha passat a la Santa Seu, on ha de ser estudiada, primer per un grup de 40 teòlegs, i després pel Col·legi de Cardenals. La *positio* recull, a més dels testimonis directes de les persones que el van conèixer, els principals aspectes de la seva vida, les seves virtuts i els seus escrits.

L'encarregada de lliurar la *positio* a la Congregació per a la Causa dels Sants ha estat l'Associació d'Amics de Joan Roig, principal impulsora del procés. El 19 de maig passat van viatjar a Roma el seu president, Ramon Santos, i el secretari, Francesc Figueras, juntament amb Mn. Felip-Juli Rodríguez, rector de la parròquia de Sant Pere del Masnou, a la qual pertanyia Joan Roig quan va ser assassinat. Ara el procés del jove màrtir barceloní és a l'arxiu de la Congregació per a la Causa dels Sants. «Per la nostra part —explica

Francesc Figueras— només resta esperar i pregar a Joan Roig, com ja ho està fent molta gent.»

La vida i el testimoni martiri de Joan Roig i Diggle, conegut com a John entre els seus familiars i amics, és molt semblant a la d'un altre jove català, el beat Francesc Castelló i Aleu, que a Lleida ha esdevingut ja l'apòstol dels joves. Amb només 19 anys i després de viure una infantesa i adolescència amarada de Déu, Joan Roig va rebre l'any 1936, coincidint amb l'esclat de la guerra civil, la «corona del martiri». Va ser afusellat el 12 de setembre perquè professava la fe catòlica. Un dels seus botxins, que anys més tard es va convertir, ha deixat constància fefaent durant el procés diocesà de beatificació del seu coratge i la seva fortalesa, especialment amb les paraules que va pronunciar poc abans de morir: «Que Déu us pedoni com jo us perdono.»

Testimoni impactant

Per a Francesc Figueras, el testimoni d'aquest jove nascut a Barcelona, però establert més tard al Masnou, és un exemple impactant de l'Evangeli viscut en profunditat: «Va ser un jove entusiasta, lluitador, que desitjava amb deler que la

gent pogués viure l'experiència de conèixer Crist. A través de l'Eucaristia i la pregària personal, ell trobava forces per viure el dia a dia i les adversitats. Joan Roig pot ser un dels líders que necessita la joventut actual.»

En els últims anys, donar a conèixer la vida i el testimoni d'aquest màrtir ha esdevingut un dels reptes de la Pastoral de Joventut de la província eclesiàstica de Barcelona. Per petició del cardenal Ricard M. Carles, actualment arquebisbe emèrit de Barcelona, la difunta Rosa Deulofeu, delegada diocesana de joves, va exercir com a presidenta de l'Associació d'Amics de Joan Roig fins a la seva mort. Ella va ser una de les grans impulsores del procés de beatificació. Com explica Figueras, membre també de la Delegació de Joventut de Barcelona, «Rosa Deulofeu va quedar molt impactada pel testimoniatge personal de Joan Roig. Va potenciar i divulgar de

La «positio» va ser lliurada per l'Associació d'Amics de Joan Roig a la Congregació per a la Causa dels Sants.

valent la seva figura perquè estava convençuda que podia ser una eina privilegiada per ajudar la pastoral juvenil de la diòcesi.»

La devoció a aquest jove servent de Déu ha anat creixent de mica en mica, amb molta naturalitat. Al municipi on va viure els últims anys de la seva curta però intensa vida encara hi ha gent que el recorda agenollat hores i hores a la capella del Santíssim de l'església parroquial. «Era humà com tothom —afirma Figueras—, però la seva força era l'Eucaristia i la pregària personal.»

Després del lliurament a Roma de la *positio*, l'Associació d'Amics de Joan Roig s'ha plantejat ara com a pròxim objectiu el trasllat a la parròquia de Sant Pere del Masnou de les restes del jove màrtir, actualment enterrades al cementiri de Santa Coloma de Gramenet. En breu es demanarà permís a la Santa Seu, a través de l'arquebisbe de Barcelona, i després només caldrà esperar-ne l'aprovació. Des de l'entitat que impulsa la causa creuen que aquest trasllat pot afavorir la seva devoció popular, com va passar en el cas del beat Dr. Pere Tarrés, del qual era deixeble Joan Roig i Diggle en el si de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

Samuel Gutiérrez

«God is with me»

La mare de Joan Roig i Diggle ha esdevingut en la causa de beatificació del seu fill un dels testimonis més valuosos per determinar l'heroïtat del martiri. Les seves paraules —algunes de les quals reproduïm a continuació— protagonitzen les pàgines més impressionants de la *positio* que ara ja és a Roma.

«Totes les nits el meu cor de mare vetllava per destriar el més petit soroll, que ell sentiria, però, abans que jo mateixa. Dissortadament, aquella vegada el meu cor no em va enganyar. El brogit dels automòbils va fer-se més intens, fins que varen aturar-se davant de casa. Vaig sentir-me envaïda d'una terrible angixa: ràpidament em vaig alçar i vaig anar al dormitori del meu fill. Ell ja estava dret, puix així mateix havia sentit la fressa. Vaig dir-li: "John, ja són aquí. Què farem?" I em va contestar: "Li sembla que em puc escapar?" Ell sabia que l'amor de fill l'obligava a no lliurar-se fins que tingués la certesa absoluta que el seu Pare celestial volia la seva sang. Jo li vaig dir: "No ho sé", per tal com ells havien escridassat des del carrer que era impossible escapar-se, puix tenien la casa presa per tots costats i vigilaven pertot arreu amb reflectors. Veient John com estaven les coses digué: "Vaig a combregar." I davant meu s'administrà la darrera comunió. El bon Jesús el volia acompanyar en el viatge que anava a emprendre vers l'eternitat.

«Entretant, els que, sense saber-ho, portaven la clau d'or que li havia d'obrir les portes del Cel, cridaven des del carrer, cansats d'esperar. "Si no obriu serà pitjor per a vosaltres." Un grup d'uns deu feien trontollar les portes a cops de culata.

«Aleshores John, renovellat el seu esperit per una força divina —la fortalesa de Jesús—, em digué: "Deixi'ls per a mi." "No, John —li contesto—, jo aniré amb tu". Vàrem baixar junts l'escala i, després de fer unes preguntes des de dins, ens repeteixen: "Si no obriu serà pitjor per a vosaltres." Tot estava perdut, i vàrem obrir. Entraren a la casa i a ell se l'endugueren al dormitori; obligant-lo a asseure's damunt del seu llit amb les mans enlaire, comencen la seva obra de saqueig, dirigint-nos insults a ell i a mi. Les poques paraules que els contesto no tenen eficàcia. El rostre del meu fill està desfigurat. Les nostres mirades s'encreuen i ens entenem en el nostre martiri mutu i ens travessem els cors. S'acosten els darrers moments.

«De sobte li diuen: "Anem." Jo els dic: "No us l'emportareu. Quin mal us ha fet?" Mentrestant l'estrenyo fortament entre els meus braços i no el deixo anar. És, però, inútil. Els meus ulls de mare es giren pietosos vers el que comanda el grup i, amb els braços oberts i el cor ple de dolor, li dic: "Si vós teniu mare, tingueu compassió de mi." Però no m'escolta. Davant el meu martiri, els altres queden vacil·lants: potser pensen en llurs mares. I resten immòbils. El cap de grup, però, impacient, els diu: "Què feu? Sou homes o no ho sou? Agafeu-lo i marxem." Abraço el meu John i l'estrenyo contra el meu cor... Ell, mentrestant, amb una veu molt dolça m'adreça en la meua llengua aquests mots de gràcia: "God is with me", els quals, traduïts, volen dir "Déu és amb mi". Els desgraciats obeeixen les ordres del cap i s'enduen el meu fill. El meu cor l'acompanyarà fins a la mort!»

Barcelona

Apassionats per la Paraula

■ Celebrada una trobada-convivència de grups bíblics

BARCELONA.— Justino Martínez és missioner combonià i un apassionat de la Paraula de Déu. Des del 1999 resideix a Barcelona i des d'aleshores no ha parat de cridar als quatre vents el seu projecte «Despertar les llavors: llegir la

Bíblia des de la vida», per a l'animació bíblica. No va faltar qui li va voler obrir els ulls perquè veiés que a les terres catalanes no tenia res a fer, que en l'àmbit de la fe la batalla estava perduda. El P. Justino ha treballat i continua treba-

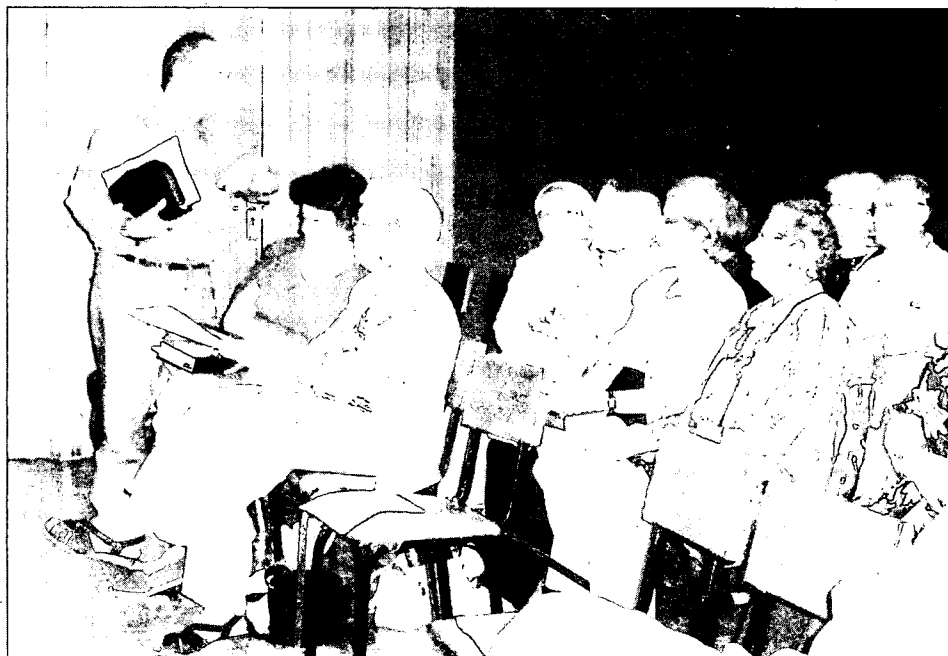
llant, contra vent i marea, al servei de la Paraula de Déu. I el que és millor: ha demostrat que la Paraula s'encomana, entusiasma i que el qui s'hi sent tocat descobreix un tresor que no es pot amagar.

El 10 de juny va tenir lloc una trobada-convivència de grups bíblics, que va aplegar una trentena de persones que animen els grups bíblics, hi participen o bé estan interessats en tot allò que estigui relacionat amb la Paraula de Déu. La trobada estava convocada per l'Escola d'Animació Bíblica del Centre d'Estudis Pastorals, de la qual Justino Martínez és impulsor i que, juntament amb un equip d'animadors, ofereix el projecte «Despertar les llavors: llegir la Bíblia des de la vida».

Diferents grups procedents de les diòcesis catalanes es van donar cita en una trobada que tenia com a tema principal *Com animar un grup bíblic*. Els objectius d'aquesta convivència pretenien compartir el camí que recorre cada grup; la riquesa que es descobreix en la lectura personal i grupal de la Bíblia; les metodologies; les propostes per difondre la Paraula de Déu i somiar que és possible una altra societat basada en la germanor i la pau.

La jornada va començar amb una estona de pregària, a partir de la lectura dels Fets dels Apòstols que explica l'episodi de la Pentecosta, i va continuar amb la presentació dels participants. De seguida es va aconseguir un clima càlid, obert i amigable que va ajudar el treball en petits grups al voltant del tema *Paraula i pa per al camí* (Lc 24,13-35). Aquesta reunió en petites comunitats va permetre que es compartissin experiències al voltant de la Paraula i al voltant de l'animació bíblica dels diferents grups.

Més tard, va arribar l'hora de posar en comú el treball realitzat als grups. De les diferents realitats i persones van sortir-

A la trobada es va crear un ambient molt cordial.

«La metodologia de l'Escola d'Animació Bíblica subratlla especialment la riquesa de compartir experiències»

ne diverses idees interessants com van destacar alguns participants: «Estem tan tancats en nosaltres mateixos, que no coneixem Jesús que camina al costat nostre», «Cadascú de nosaltres som l'únic Evangeli que la gent llegirà», «Queda't amb nosaltres!: necessitem la seva força,

el seu suport, la seva Paraula...», «L'Eucaristia és per viure-la amb els altres, per compartir-la...». Dos dels membres de l'equip de l'Escola d'Animació Bíblica, Javier Velasco (biblista i animador bíblic) i Quique Fernández (catequista i animador bíblic) van completar unes quantes de les idees exposades: «El canvi ve precedit per la Paraula de Déu i se situa en l'Eucaristia», «Als deixebles d'Emmaús no els importa refer el camí, encara que sigui tard. Necessiten cridar, des de Crist ressuscitat, que Jesús els ha canviat la vida.»

Experiències compartides

En la trobada-convivència també hi va haver un espai per presentar recursos i

materials, entre ells el projecte «Despertar les llavors: llegir la Bíblia des de la vida» i la publicació *Eclos de la Palabra*, que ajuda a difondre les meravelles que la Paraula de Déu fa en la vida de cada persona. Són els mateixos membres dels grups bíblics els que nodreixen aquesta petita revista amb les seves experiències al voltant de la Bíblia. De fet, la metodologia de l'Escola d'Animació Bíblica subratlla especialment la riquesa de compartir experiències i aposta per un mètode vivencial, pastoral, evangelitzador i missioner.

L'última part de la trobada va tractar sobre com animar un grup bíblic. A través d'una dinàmica senzilla, els participants van aportar pistes sobre la qüestió i van proposar alguns criteris que consideren bàsics com ara l'alegria, l'entusiasme, l'amor per la Paraula de Déu, la preparació, el testimoni, posar-se a l'escolta de l'Esperit, viure la fe amb profunditat, treballar en equip, etc.

El P. Justino va clausurar les intervencions amb tres claus a l'hora d'animar un grup bíblic: «En primer lloc, perquè un grup funcioni hi ha d'haver passió per la Paraula; en segon lloc, la metodologia consisteix a fer descobrir, més que no pas a ensenyar, i, finalment, cal tenir en compte que de qualsevol participant pot arribar-ne el miracle, quan menys t'ho esperes.»

La trobada-convivència va acabar deixant un bon regust de boca als participants, que van sortir «amb el cor en abrassat», com els deixebles d'Emmaús, i esperant amb impaciència la propera trobada.

Rosa Maria Jané Chueca

Finalitzen els actes pels 50 anys de l'església teatina de Sant Gaietà

BARCELONA.— Mons. Martínez Sistach va presidir l'eucaristia de cloenda de l'any de celebracions pel 50è aniversari de la benedicció de l'església dedicada a sant Gaietà, pertanyent als teatins de Barcelona. Va ser el dia de Corpus Christi, 18 de juny, a les 12.30 del migdia.

Els teatins, després d'una absència de 92 anys, van tornar a la Ciutat Comtal el 1927. S'hi van establir al carrer d'Enric Granados, van obrir una residència d'estudiants, que avui encara conserven, i un petit oratori. Davant de l'afluència de molts fidels del barri, es va aprofitar el desallotjament d'una botigues per ampliar aquest oratori. Però seria durant la postguerra quan l'orde va tenir ocasió de comprar un solar contigu per construir la que és avui l'església de Sant Gaietà. Va ser benedicida l'any 1955. Des del 25 de juny del 2005 els dos

Mons. Martínez Sistach va presidir l'eucaristia de cloenda a l'església de Sant Gaietà.

pares teatins que hi ha a Barcelona es van encarregar de l'organització de diversos actes en commemoració del 50è aniversari. L'eucaristia de cloenda d'aquest aniversari va ser molt seguida per més de 300 amics de la comunitat teatina i seguidors de sant Gaietà. Posteriorment, 140 d'aquestes persones van acompanyar l'arquebisbe i els pares teatins en un dinar de germanor.

«Volem agrair a Déu Provident la seva crida a seguir el seu Fill amb el carisma de sant Gaietà. «Vosaltres busqueu primer el Regne de Déu i feu el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més» (Mt 6,33). I també agrair a tots els que han fet possible aquesta presència teatina a Barcelona, tant els que ens han precedit en el Regne, com tots els que encara peregrinem per aquesta terra», va manifestar el P. Miquel Bonet. (C.Ch.)

Girona

Ordenació presbiteral de Mn. Jordi Callejon

■ La consagració del nou sacerdot trenca un temps de sequera vocacional

LLORET DE MAR.— L'11 de juny, festivitat de la Santíssima Trinitat, a les 6 de la tarda, la parròquia de sant Romà de Lloret de Mar, plena de gom a gom, va ser el lloc escollit per a l'ordenació presbiteral del diaca Mn. Jordi Callejon. I ho va ser perquè des de fa dos anys aproximadament és la parròquia on Mn. Jordi ajuda en diferents tasques pastorals. La parròquia ha estat testimoni de la seva arribada com a seminarista, de la seva ordenació com a diaca i, per últim, de l'ordenació de prevere.

Van acompanyar Mn. Jordi Callejon en la seva ordenació presbiteral el rector del Seminari diocesà de Girona, el rector del Seminari Major Interdiocesà, quaranta-dos preveres diocesans —entre els quals hi havia els rectors de les parròquies on el jove seminarista ha exercit tasques pastorals—, diaques, seminaristes de la diòcesi i altres companys d'estudis. Els primers bancs de l'església eren ocupats pels seus pares, familiars, amics i molts feligresos de les parròquies on ha fet el seu camí. Podríem dir que hi era «tot Lloret», ja que la població és molt participativa en tots els actes religiosos que se celebren. També hi era present un bon nombre de joves, els quals han tingut Mn. Jordi com a coordinador de la pastoral de joves de la zona de la Costa. El Cor Alba de Prima de Lloret, dirigit per Carme Riera i Josep Bernat a l'orgue, va acompanyar amb els seus cants tota la celebració i el Canal Català de televisió de la Selva—Lloret de Mar, Blanes i Tossa de Mar—va retransmetre la totalitat de la celebració.

El bisbe de Girona, Mons. Carles

La celebració va tenir moments molt emotius.

Soler, durant la seva homilia, es va adreçar al futur capellà i li va dir: «Estimat fill, creure vol dir que has vist i sentit, que amb comunió amb els apòstols has tocat el Verb de la Vida. En la mesura que en el teu parlar i fer això es conegui,

seràs creïble i el teu ministeri serà eficaç. La pregària, col·loqui amorós amb el Mestre i Senyor, i la vivència sincera dels sagraments són els mitjans que poden garantir i fer veritat, cada dia més, la teva oblació al Crist per la causa del Regne de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de llibertat, de justícia, d'amor i de pau, que Ell va venir a instaurar.»

Mn. Jordi Callejon va néixer a Canet de Mar l'any 1980. És batxiller en Teologia i va ser ordenat diaca el 23 d'octubre del 2005. Ha estat anomenat vicari de la parròquia de Sant Romà de Lloret de Mar.

Carles Sánchez

Fotos: M. Assumpció Comas

Final de Curs a l'Institut Superior de Ciències Religioses

GIRONA.— El 8 de juny passat va tenir lloc a la sala Sant Martí del Seminari diocesà la celebració de l'acte de fi de curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona. Hi van assistir professors, alumnes i membres de la Delegació diocesana de Pastoral Familiar. Aquests últims van acudir-hi interessats en la ponència de Mn. Manuel Claret, que va parlar sobre *La vida en família, transmissora de la fe*. Mn. Claret és

professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i responsable de la Delegació diocesana de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona. Anteriorment, havia estat director de Càritas diocesana de Barcelona.

El tema de la família com a transmissora de la fe va estar motivat pel Congrés de la Família que tindrà lloc el mes de juliol a València i que serà clausurat pel papa Benet XVI. El conferenciant va

deixar algunes qüestions obertes sobre la família avui dia. Va dir que en aquest moment és molt important el testimoni que la família pugui donar vers als altres: «La família "tradicional" està molt qüestionada per les noves formes que han aparegut de "família", com ara les famílies monoparentals, segons matrimonis, parelles de fet, les parelles homosexuals... i per altra part, aquestes alternatives han estat ben acceptades i valorades pels joves.» «Cal preguntar-se —va afegir— què s'entén per família i quins són els motius que ha portat la família a la "crisi" de la qual tant es parla. Ja durant el Concili Vaticà II es va tractar aquest tema i el papa Joan Pau II també ho va tractar en més d'una ocasió.»

Al començament de l'acte, el director de l'Institut, Mn. Jaume Julià, va agrair la presència als assistents alhora que va manifestar el seu desig de trobar-se amb tots ells el curs vinent. El bisbe Carles Soler, que va presidir l'acte, va tancar el curs. (C.S.)

El bisbe Carles va presidir la cloenda del curs.

Càritas atén a Salt immigrants de les Canàries

SALT.— Càritas diocesana de Girona va atendre 25 immigrants procedents de les Canàries fa poc més de 15 dies. Així ho va revelar Salvador Maneu, secretari general de Càritas en la presentació de la Memòria 2005 de l'entitat. La primera acció que van emprendre va ser l'ajuda de primer ordre: roba, aliment i acollida. En aquest últim cas, en una casa de colònies i amb el suport de l'associació Eina. Salvador Maneu va manifestar que «aquest és un problema col·lectiu, no és exclusiu de l'ajuntament afectat, ni de les Càritas locals». «Cal la implicació de tots —va explicar— i un pla d'actuació de prevenció i de futur perquè no es torni a produir en altres llocs com ha ocorregut a Salt».

Càritas diocesana va oferir també atenció jurídica i laboral, ja que aquests immigrants procedents de les Canàries arriben amb una ordre de devolució al país d'origen. Aquesta ordre impedeix iniciar cap procés d'arrelament i limita l'atenció a aquestes persones en el terreny estrictament humanitari. «Aquesta ordre és de difícil compliment —aclareix Maneu— perquè en la major part dels casos no se sap el país d'on vénen i no existeixen acords de readmissió en els països d'origen. Això fa que segueixin vivint entre nosaltres de manera irregular i això els impedeix fer una vida amb normalitat.» Des de Càritas s'aposta per cercar solucions que «conciliïn els mecanismes de seguretat i control amb altres de caire social que evitin conductes marginalitzadores que només alimenten l'economia submergida i, en el pitjor dels casos obren la porta a conductes delictives».

Segons es desprèn de la memòria 2005, el 55% dels recursos de Càritas (1.100.883 euros) van anar a parar a accions de promoció i prevenció; és a dir, a programes educatius i laborals. Per a Salvador Maneu, els nous pobres no són només els immigrants, «cal tenir en compte també la solitud que pateixen les persones de la tercera edat, els malalts mentals o bé aquells que no es poden comprar una vivenda». La presentació de la memòria va comptar també amb la presència del director de Càritas diocesana a Girona, Mn. Esteve Sureda. Al llarg de l'any es van gastar 2.001.607 euros i se'n van ingressar 1.981.674. (Àngel Rodríguez)

Dos joves reben els ministeris de lector i acòlit

GIRONA.— El dia 5 de juny, dilluns de la Pentecosta, el bisbe Carles Soler i Perdigo va conferir els ministeris instituits de lector i acòlit als seminaristes gironins Elies Ferrer i Joan Morales. La celebració, que va tenir lloc a l'església de Sant Martí del Seminari de Girona, va comptar amb la presència de Mn. Jordi Font, rector del Seminari, dels altres seminaristes, de familiars i amics, i dels rectors de les parròquies on els nous ministres han realitzat diverses tasques pastorals. (C.S.)

A continuació et presentem alguns delictes d'aquest delinqüent. Llegeix-los amb molta atenció perquè no caiguis en els seus paranyes. Spark, el xèrif-consciència, t'ensenyarà on és l'engany del Txifo.

Li demano permís a la mestra per sortir de classe a beure aigua.

En comptes de beure aigua, aprofita i passeja una estona per perdre temps de classe.

Si dius que vas a fer una cosa i en fas una altra, no estàs sent sincer.

Sóc a classe i la mestra està explicant un tema nou.

En comptes de prendre apunts, fes un dibuix a la llibreta. La mestra no se n'adonà.

Quan fingeixes fer una cosa i en realitat n'estàs fent una altra, no estàs sent sincer.

ARA JA SAPS QUE EL TXIFO INTENTA ENGANYAR-TE. JO SERÉ AL TEU COSTAT PER AJUDAR-TE A NO CAURE EN LES SEVES ENGANYIFES. QUAN IDENTIFIQUIS UNA DE LES SEVES TRAMPES AVISA'M I JUNTS EL POSAREM A LA GARGJOLA.

La mentida és l'enemiga de la sinceritat

No li diguis que ho ha fet el teu germà i digues-li que li volies donar una sorpresa.

La mare em dona les gràcies per haver recollit els plats de la taula i jo no ho he fet, ha estat el meu germà.

Si acceptes haver fet una cosa que no has fet, no estàs sent sincer.

NET

La jornada de portes obertes permet gaudir del progrés en la consolidació de la nau central

La Sagrada Família obrirà al culte a finals del 2008

BARCELONA.—Una insòlita nau central sense gairebé bastides va poder ser contemplada l'11 de juny passat pels més de 30.000 visitants que es van apropar a la Sagrada Família amb motiu de la seva jornada anual de portes obertes. La gran notícia és que en poc més de dos anys el temple podria obrir també les seves portes al culte, un somni que fins fa poc semblava encara massa llunyà. Aquest anunci posa de manifest el bon ritme de les obres, en gran part conseqüència del nombre cada vegada més gran de visites que rep el temple gaudiní. Segons les xifres que s'han donat a conèixer, l'any 2005 van visitar la Sagrada Família prop de dos milions i mig persones, un 6,4% més que durant el 2004.

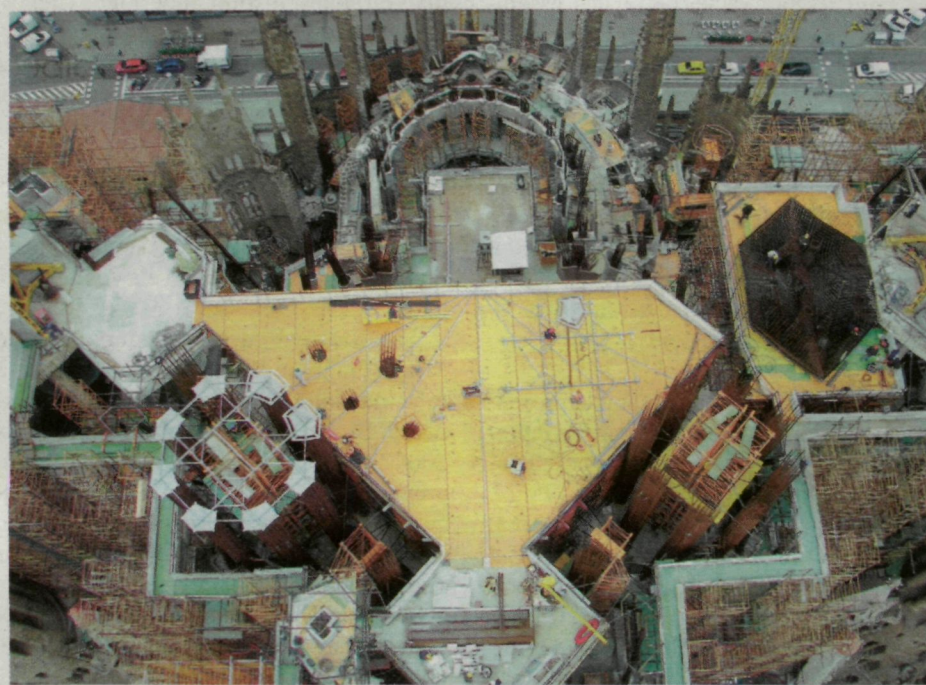
Tot i la gran preocupació que l'actual traçat de l'AVE ocasiona als arquitectes de la Sagrada Família, la Junta Constructora del Temple ha anunciat recentment una notícia que omple de satisfacció: la nau central quedarà totalment coberta a finals del 2008. Això vol dir que en poc més de dos anys la Sagrada Família podria obrir les seves portes al culte. Des del Patronat de la Sagrada Família, i a través del seu president, Mons. Lluís Martínez Sistach, fins i tot s'ha cursat ja una invitació al papa Benet XVI perquè sigui ell qui en aquesta data històrica presideixi l'efemèride amb una solemne celebració eucarística.

La possibilitat de celebrar culte en breu a la nau central de la Sagrada Família va ser la principal novetat de la presentació, el 9 de juny passat, de l'informe anual d'obres de la Junta Constructora del Temple, que es dóna cada any a conèixer coincidint amb la jornada de portes obertes, coneguda també com a «Dia de la Capta». Segons es va informar, els treballs de la Sagrada Família es concentren actualment en l'acabament de la coberta i en la façana principal. També està previst que durant el mes de juliol es col·loqui a la part interior de la façana de la Glòria una estàtua en bronze de sant Jordi, de tres metres d'alçada, obra de l'escultor Josep M. Subirachs.

Després que en els últims anys s'hagi treballat de valent en els fonaments de les naus i del creuer, amb l'aixecament de les columnes, les voltes i les façanes laterals amb els finestrals, actualment es treballa sobretot en el transsepte, que ha de tancar les voltes del creuer i de l'absis i que en un futur pròxim ha de permetre el tancament de la totalitat del l'espai interior del temple. A partir de llavors es continuaran aixecant les quatre torres del evangelistes, fins als 75 metres previstos, que han de flanquejar el cimbori central, a 170 metres d'alçada, dedicat a Jesucrist. Paral·lelament, sobre l'ab-

La Sagrada Família avança a bon ritme.

Vista aèria de la nau central.

Mons. Martínez Sistach va rebre el premi Sant Benet 2006.

sis s'aixecarà un altre cimbori dedicat a la Mare de Déu, per acabar amb els quatre campanars de la façana de la Glòria.

Lliurament del premi Sant Benet

La presentació enguany d'aquestes novetats s'emmarca dins de dues jornades que han esdevingut tradicionals per al temple barceloní: la jornada d'agraïment als Amics del Temple, celebrada el 7 de juny passat amb un concert del Cor Jove de l'Orfeó Català i la jove Orquestra Simfònica Germinans, i la jornada anual de portes obertes, que va tenir lloc el diumenge 11 de juny.

El colofó a aquestes dues trobades ha estat la concessió a la Sagrada Família del premi Sant Benet 2006. Impulsat per la Fundació italiana Vida i Família de Subiaco, el guardó va ser lliurat el 7 de juny passat coincidint amb la jornada dedicada als Amics del Temple. L'encarregat de rebre el premi de mans del P. Mauro Meacci, abat de Subiaco, va ser Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i president nat del Patronat de la Sagrada Família.

En el seu discurs d'agraïment, el prelat es va mostrar molt satisfet per aquest nou reconeixement de l'obra de Gaudí, precisament en el dia que «s'escau el 80è aniversari de l'accident que causaria la mort d'Antoni Gaudí». «El temple de la Sagrada Família —va afegir— és una manifestació bellíssima de la Sagrada Família de Natzarè i vol ser per a tots els seus visitants manifestació de la bellesa de la família humana.» Mons. Martínez Sistach va afirmar que la contemplació d'aquest temple suposa fàcilment un «enriquiment espiritual, evangelitzador i catequètic». «Són els valors de l'Evangeli —va afegir—, els continguts de l'humanisme cristià, molts dels quals han passat a formar part ja del patrimoni de l'Església i de la humanitat.»

En la seva lloança al temple dissenyat per Antoni Gaudí, l'arquebisbe de Barcelona va insistir que «aquest temple no s'ha construït només i principalment per ser una obra d'art, sinó sobretot per ajudar els homes i les dones a arribar a Déu». En aquest sentit, va continuar dient, «la força catequètica i evangelitzadora que omple aquesta església porta a la celebració joiosa de la fe, perquè la bellesa de l'obra de Gaudí evoca la bellesa de la vida cristiana i ens condueix a la bellesa del matrimoni i de la família que proposa Déu». Per últim, el prelat barceloní va destacar les virtuts cristianes d'Antoni Gaudí i la seva fama de santedat. «Tant de bo —va acabar dient— que l'acabament un dia, que ja s'acosta, del temple de la Sagrada Família, sigui també el coronament de la causa de canonització del nostre genial arquitecte cristià.»

Samuel Gutiérrez

Lleida

Assemblea diocesana marcada pel signe de l'esperança

■ Els participants aposten per una Església més acollidora i que obri nous camins

LLEIDA.— Prop de 200 diocesans, representants de delegacions, departaments i organismes diocesans, parròquies i arxiprestats, també preveres i religiosos, van participar entre el matí i la tarda del diumenge 11 de juny en l'Assemblea Diocesana 2006 del bisbat de Lleida, presidida pel bisbe Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

En les seves paraules de benvinguda, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta va afirmar que era el Senyor qui convocava l'assemblea «amb l'esperança com a teló de fons». «Per evangelitzar —va dir també— ens cal molta esperança fonamentada en Crist. L'Església no és una assemblea de descontents, sinó d'esperançats.» L'escenari de la trobada va ser, com ja és costum, la sala d'actes del Col·legi Maristes Montserrat. L'assemblea es va iniciar a les 10 del matí i es va acabar a les 6 de la tarda.

Una oració de sant Francesc Xavier va obrir l'assemblea, que va continuar tot seguit amb una ponència dedicada a l'Eucaristia, a càrrec de Mn. Jaume González Padrós, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. El ponent va prendre com a referència l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, del recordat Joan Pau II. Va afirmar que l'Església viu de l'Eucaristia i que no hi celebrem la fe, sinó el contingut d'aquesta fe. Mn. González va convidar tothom a sentir admiració i estupor davant del misteri eucarístic: «Perquè allà es produeix l'esdeveniment més sublim de tota la història.» Tot seguit, es va iniciar el treball per grups, que es va fer a partir de la ponència i de les reflexions i opinions a l'entorn del document *Retrobar el sentir*

Mn. Jaume González va ser el ponent de l'assemblea diocesana.

santificador del diumenge, del bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta. Ell mateix va presidir a la 1 del migdia la concelebració eucarística de la solemnitat de la Santíssima Trinitat, com a acte central de l'assemblea.

Ja a la tarda, a partir de les 16.00 h, es va dur a terme la presentació de les conclusions dels treballs de cada grup, on l'aposta per una església més acollidora i la necessitat d'obrir nous camins, d'acord amb el lema del Pla Pastoral 2005-2008, va ser una constant en totes les intervencions.

Càritas vol més implicacions dels fidels

A continuació es va passar a la presentació de comunicacions per part de representants de diversos moviments i organismes diocesans. El franciscà P. Joan Pujol, com a consiliari de la delegació de Pastoral Juvenil, va presentar la convocatòria del proper Aplec de l'Esperit, que tindrà lloc a Tarragona el 27 de maig del 2007. Càritas diocesana de Lleida va demanar una implicació més gran dels fidels en la seva

tasca al servei dels més pobres i M. Rosa Baró, en nom del Departament de Pastoral Aplicada de l'Irel, va informar que des de l'any 2002 han estat 55 els alumnes formats en aquest Institut Superior de Ciències Religioses. Paquita Arturo, per la Fundació Verge Blanca, va informar sobre la pastoral infantil, i Jesús Megia, en nom del Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, va subratllar la presència de gairebé 22.000 immigrants de 130 nacionalitats a la diòcesi de Lleida. També va insistir en el repte pastoral que representa aquesta realitat multiètnica: «Som els vostres germans!»

Significativa va ser la intervenció de Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que va informar sobre la marxa del Seminari Diocesà. El prelat va destacar que en el curs 2004-2005 la diòcesi havia tingut, entre preveres i diaques, un total de vuit ordenacions, així com set ordenacions més en aquests darrer curs. També va anunciar que l'any vinent hi haurà vuit seminaristes al Seminari Diocesà. El bisbe de Lleida va convidar els diocesans a pregar per les vocacions.

Mn. Salvador Gené, director de l'Acadèmia Mariana, va informar sobre l'estat de les obres de restauració de la seu d'aquesta institució, que serà inaugurada l'1 d'octubre. Mn. Gené va afirmar que sense la dedicació i constància del bisbe en aquest projecte, l'Acadèmia Mariana no s'hauria restaurat. Tot seguit, en el torn d'intervencions, el professor de la Universitat de Lleida Ximo Company, com a coordinador d'Arrels Cristianes, va presentar a l'assemblea l'estat d'aquest important projecte. La iniciativa inclou la publicació de la història de la diòcesi de Lleida en quatre volums. Company va qualificar el projecte com a experiència pionera a Catalunya.

Litigi del Diocesà

Finalment es va tractar el tema del litigi del Museu Diocesà de Lleida. El vicari general, Mn. Joan Ramon Ezquerra, va fer un resum del procés. Va destacar la postura del bisbe de Lleida en la defensa de la unitat del fons, amb absoluta fidelitat a l'Església, a la seva consciència i a la seva diòcesi, i respectant alhora les lleis civils, a les quals està subjecte com qualsevol altre ciutadà. Mn. Ezquerra va finalitzar la intervenció llegint un comunicat del Consell Tècnic de l'Irel en suport al bisbe Ciuraneta per la seva «fermesa, exemplar, serena i pacient per tal de preservar aquest patrimoni artístic i religiós».

El bisbe de Lleida, que havia obert l'assemblea amb paraules marcades pel signe de l'esperança, la va tancar quan eren gairebé les 6 de la tarda, amb el mateix tarannà: «La marxa de la diòcesi i aquesta assemblea d'avui ens conviden a l'esperança. La trobada d'avui ha estat un autèntic encontre de comunicació entre germans.»

Jordi Curcó

El Soleràs celebra la festa de l'ermita de Fàtima

EL SOLERÀS.— El poble del Soleràs va celebrar el darrer diumenge de maig la tradicional festa de l'ermita, que esdevé alhora cloenda del mes dedicat a la Mare de Déu. L'acte central va ser la celebració de la missa presidida pel rector, el salesià P. Àngel Alegre, i l'ofrena de flors a la Verge, protagonitzada pels infants del poble. Tot seguit es va fer un dinar de germanor, amb una nombrosa participació.

L'ermita de la Mare de Déu de Fàtima del Soleràs, anomenada també del Cor de Maria, va ser construïda el 1954 amb ocasió del l'Any Marià i amb la col·laboració de tot el poble. En aquest mateix indret es van construir anys després dues ermites més petites dedicades a altres advocacions marianes: l'ermita de la Mare de Déu de Lourdes (1988) i la de la Mare de Déu de Montserrat (1993). Les ermites del Soleràs han esdevingut un punt de referència religiosa i del poble estimat per tothom. (J.C.)

Els frarets reparteixen 3.000 panets beneïts en la festa de sant Antoni

LLEIDA.— Un total de 3.000 panets beneïts van ser distribuïts durant la diada de Sant Antoni de Pàdua, el 13 de juny passat, al santuari dels pares franciscans de Lleida. Les celebracions es van iniciar ja de bon matí, amb la missa primera a les 8.00 i també la primera benedicció dels panets. A les 12.00 h es va celebrar una altra eucaristia, per tancar la diada al vespre amb una solemne concelebració, presidida pel guardià del convent de Lleida, el P. Joaquim Recasens, i solemnitzada pels cants de la coral Ressò del Secà de Sant Pere.

Nombrosos fidels van omplir el santuari dels «frarets», tal com són anomenats a Lleida els pares franciscans. Entre ells, l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros, acompanyat

Nombrosos fidels van recollir el panet beneït.

ciutat de Lleida i són molts els devots i fidels que amb fidelitat anual acudeixen a la festa de Sant Antoni de Pàdua al santuari franciscà per recollir el panet del sant i col·laborar així mateix en l'obra del Pa de Sant Antoni. (J.C.)

per altres regidors i la junta de l'Associació de Veïns de l'avinguda del Segre, barri que celebra la seva festa major en honor també de sant Antoni de Pàdua. En el moment de l'ofertori, la presidenta de l'entitat va fer ofrena d'un centre de flors a la imatge del patró en el seu cambril. Finalitzada la celebració es van beneir de nou els panets de sant Antoni. Els fidels van venerar la relíquia del sant mentre rebien tots ells un panet beneït. És aquesta una tradició molt arrelada a la

Urgell

Presentació del llibre «Educar en un món vulnerable»

■ Recull de les ponències del Seminari de Pensament Cristià d'Urgell

BARCELONA.— El prestigiós Joan Triadú va ser l'encarregat de presentar a Barcelona el segon recull de ponències del Seminari de Pensament Cristià d'Urgell, sota el títol «Educar en un món vulnerable». El llibre està elaborat sobre la convicció que els infants i joves del temps actual estan enfrontats a noves necessitats

educatives, marcades per les condicions del medi en què viuen i també per les noves tecnologies, a més dels canvis socials i familiars en els quals estan immersos. La presentació es va fer a la seu social del ICCIC, a la Via Augusta, davant d'una nodrida sala, que va acollir molta gent vinculada al món juvenil i de l'educació.

«Per educar s'ha estimar.» Aquesta va ser una de les primeres sentències que va pronunciar Joan Triadú per parlar de l'educació i de les necessitats que les generacions més joves de la nostra societat tenen en aquest sentit. Per a l'experimentat pedagog, «si volem l'encariment a fons de les persones, cal estimar-les». «Ja són persones en néixer—va explicar—, però s'estan formant encara quan són infants o joves.» És per això que considera que la laxitud actual en l'educació no posa les coses més fàcils als nois i noies; al contrari els ho posa més difícil.

En aquest sentit, Triadú va coincidir plenament amb les tesis del teòleg Francesc Torralba, coautor de l'obra que recull les ponències del Seminari de Pensament Cristià que cada any organitza el bisbat d'Urgell a Sant Julià de Lòria, a Andorra. Torralba, coordinador d'aquesta jornada de treball i també responsable de la Càtedra de Pensament Cristià del bisbat d'Urgell, considera que l'educació és un dret que té tot ésser humà, però que alhora, no és fàcil aclarir com s'han d'educar les noves generacions. Va constatar que es produeixen transformacions molt accelerades en l'àmbit dels valors, dels llenguatges i dels coneixements i que no és gens fàcil destri-

ar què és allò que roman vàlid de manera perenne en el context educatiu i què és allò que va canviant i que cal canviar de manera radical.

El llibre *Educar en un món vulnerable* recull les reflexions que es van fer el juny

entendre? Si nosaltres no estem per aprendre dels alumnes, ells noten que és una rutina i això porta al descàrrec de l'ensenyament: això porta a no entendre's, i és molt difícil educar en aquestes condicions». Més enllà de l'educació a les aules, hi ha l'educació que cal compartir a la família, també molt important. D'aquesta manera, per a Triadú, la comunicació entre la família i l'escola ha de ser fluida, i cal que hi hagi un llenguatge compartit que s'entengui i que s'entengui clarament.

Efectivament, tal com ja va posar de manifest López Quintás durant les ponències, la relació entre pares i fills ha canviat i s'ha passat d'una situació «en què el nen era molt poc valorat a una altra en què els nens són confiats a altres persones en la seva educació».

Això provoca grans dificultats per desenvolupar una formació profunda com a persones d'aquests infants i joves. Triadú va acabar dient, en consonància amb els ponents i el mateix Mons. Joan Enric Vives, que era «partidari de l'educació».

A la presentació van assistir el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i el teòleg Francesc Torralba, a més del vicari episcopal per a Afers Econòmics, Mn. Josep M. Mauri. A Andorra ja s'havia presentat el llibre, tot just uns dies abans.

El bisbe Vives va presidir la presentació del llibre a Barcelona.

de l'any 2005 durant la celebració de la jornada de reflexió que porta el mateix nom. Hi van participar el mateix Torralba, Paul Moreau, de la Universitat Catòlica de Lió, i Alfonso López Quintás, de la Universitat Complutense de Madrid. Aquests tres autors avaluen quins són els coneixements que cal transmetre, en quins llenguatges i quins són els valors permanents. Per a Joan Triadú, «el mestre que quan treballa no aprèn, més aviat va malmament... fins a quin punt es podrà fer

La Càtedra de Pensament Cristià proposa enguany una reflexió sobre l'ètica del futur

«Quina és l'ètica per al segle XXI que hem d'esperar?» Aquesta és la reflexió que vol posar sobre la taula el divendres dia 30 de juny, a Sant Julià de Lòria, la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, i que està dirigida pel doctor en teologia i filosofia Francesc Torralba. Tal com va dir el mateix Torralba en la presentació, el futur de la nostra societat depèn essencialment dels valors i dels principis que transmetem a les generacions que comencen a batejar, però ens cal determinar quina ètica desitgem transmetre i en virtut de quins criteris. Sobre aquesta qüestió parlaran el catedràtic de la universitat Pontifícia de Salamanca, Leonardo Rodríguez Duplá, el doctor de la Universitat de Marne la Vallée de París, Dominique Folsheid, i el mateix doctor Torralba. Es parlarà dels conceptes de ciutadania, d'identitats i de les transformacions socials que s'estan vivint a la nostra societat. També es tractarà sobre la base fonamental de l'ètica clàssica i la seva utilitat avui. La Càtedra de Pensament Cristià del bisbat d'Urgell està dirigida als professors de religió de la diòcesi, però també a persones particulars i altres personalitats socials i de l'entorn cultural andorrans.

Va parlar del seu contingut la ministra d'educació i formació professional, Roser Bastida, en una xerrada que va aplegar una gran representació de mestres i persones vinculades al món de la formació infantil i juvenil. L'acte va ser també presidit pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives.

M. C. Orduña

Se celebra a la Vall d'Aran l'Aplec de Montgarri

MONTGARRI.— El cap de setmana de l'1 i 2 de juliol se celebra a la Vall d'Aran un dels aplecs més importants d'aquest temps en aquesta part del Pirineu, el que es fa al santuari de la Mare de Déu de Montgarri. És una trobada a la qual assisteixen de manera tradicional, aranesos, pallaresos i occitans, molts d'ells vinguts en pelegrinatge a peu des de diversos punts de contrades properes i a través de camins de muntanya. La festa és molt vistosa, amb la participació de les autoritats locals i la benedicció dels pans i el formatge, que es reparteix a tots els pelegrins. (M.C.O.)

Benedicció dels panets a Sant Antoni del Tossal

CERC.— Un centenar de persones es van reunir l'11 de juny passat al municipi de Cerc, coincidint amb la seva festa major, per celebrar l'Aplec de Sant Antoni del Tossal. El rector del poble, Mn. Pal, va celebrar l'eucaristia i la tradicional benedicció dels panets, que es van repartir entre els assistents mentre es cantaven els goigs a sant Antoni de Pàdua. Els devots també van poder venerar una relíquia d'aquest sant que va ser portada per a l'aplec.

Per la seva banda, els treballadors de la construcció es van aplegar a la mateixa església el dimarts 13 de juny, dia del seu patró, per tornar a venerar sant Antoni. Un cop acabada la missa d'acció de gràcies, tothom va degustar la coca que els obrers van portar.

L'ermita de Sant Antoni és l'única mostra d'art modernista de l'Alt Urgell i va ser una

Mn. Pal, durant l'eucaristia a l'ermita de Sant Antoni.

promesa d'Antoni Secases i Pagés, veí d'Alàs. Secases va emigrar a Califòrnia i durant el viatge de tornada va patir una tempesta enmig del mar durant la qual va fer un vot de dedicar a sant Antoni una ermita si salvava la seva vida. (M.C.O.)

Reunió del Consell Presbiteral al santuari de Núria

NÚRIA.— El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va presidir la vuitena reunió del Consell Presbiteral, que es va fer el 19 de juny passat al santuari de la Mare de Déu de Núria. Mons. Vives va valorar la visita pastoral que ha fet als preveres i va adreçar-los la seva proposta de formació permanent de cara al nou curs, a més de tractar altres temes d'interès. Precisament, el santuari de Núria és el pròxim lloc de pelegrinatge del bisbat, el proper dissabte 2 de setembre, ja que enguany se celebren els 50 anys de la designació de la Mare de Déu de Núria com a patrona del bisbat d'Urgell. (M.C.O.)

Tarragona

Càritas destina més de 1,3 milions d'euros a fins solidaris

■ La delegació de Tarragona presenta la memòria de l'any 2005

TARRAGONA.— En arribar la festivitat del Corpus Christi, Dia de la Caritat, Càritas diocesana de Tarragona rendeix comptes de les activitats desenvolupades durant l'any 2005 i de com s'han gestionat els recursos econòmics. Durant aquest període va destinar 1.359.968,13 euros a projectes d'atenció a la

família, d'assistència a la gent gran i als infants. També es van invertir en projectes de recuperació social de les persones sense llar, de formació i ocupació, adreçats tant a homes com a dones en situació de risc d'exclusió, així com al treball de recuperació de toxicòmans i l'atenció a les persones i famílies immigrades.

Al programa de família, Càritas va invertir-hi 241.537,73 euros en assistència psicològica, renda mínima, aliments, recuperació d'infants i joves en desavantatge social i reforç acadèmic, a través de diferents programes.

Una altra gran inversió de Càritas va ser el Programa de Formació i Ocupació adreçat a la inserció laboral, amb un cost de 230.247,22 euros. Va formalitzar 7 contractes d'inserció laboral i va oferir 3.480 jornades de treball a homes i dones. Pel que fa a la Casa d'Acol·lida del Transeünt, Càritas va destinar més de 280.000 euros a l'acollida, assistència, rehabilitació i promoció de les persones sense llar a través dels projectes que desenvolupa. Es van comptabilitzar 987 estades.

D'altra banda, una tasca important de Càritas és l'atenció que es dona a les persones immigrades, a través dels projectes que es desenvolupen a la Comissió diocesana de Migració de les quals s'han beneficiat unes 2.180 persones, quant a assessorament, tramitacions i accés a l'habitatge. En l'àrea de cooperació internacional cal destacar el desplegament de la campanya d'emergència pel tsunami, que a la diòcesi de Tarragona va recaptar 182.105,65 euros.

A més d'aquests i altres projectes,

La gent gran ha estat un dels grans reptes de Càritas durant l'any 2005.

Càritas diocesana de Tarragona va desenvolupar activitats de formació i d'animació als equips parroquials de Càritas. En aquesta àrea cal destacar l'inici del mapa-diagnòstic de les Càritas parroquials de la diòcesi de Tarragona que, d'una banda, pretén analitzar la situació i les necessitats de les Càritas de base i, de l'altra, es fan propostes de formació i actuació d'acords a la realitat particu-

lar de cada Càritas. A hores d'ara s'està treballant el resultat de l'anàlisi de la informació compilada. Finalment cal destacar la col·laboració dels més de 900 voluntaris de tota l'arxidiòcesi, així com les aportacions econòmiques d'entitats públiques i privades i els donatius dels ciutadans.

Joan Boronat

Convivència fraterna amb la comunitat de Jesús

TARRÉS.— Del 23 al 30 de juliol, la Comunitat de Jesús ha convocat a Tarrés una setmana de convivència fraterna oberta a totes les persones que vulguin compartir uns dies d'amistat i reflexió des dels valors de Jesús de Natzaret i sota l'espiritualitat del beat Carles de Foucauld. Segons explica Joan Figuerola, un dels organitzadors de la trobada, l'objectiu és «fer una parada dins del ritme ataregat de tot l'any i compartir plegats un temps de descans, activitats lúdiques, esport, pregària, silenci i tallers de reflexió».

Alguns dels atractius d'aquesta convivència són els paisatges austers i lluminosos de la comarca de les Garrigues, la gratuïtat de la gent del poble de Tarrés i l'escalf de les cases d'acollida de la Comunitat de Jesús. «Tot plegat —afirma Figuerola— ofereix un marc privilegiat per viure una experiència inspirada en l'Evangeli per tal de refermar la

serenor interior d'un mateix, descobrir la riquesa de l'altre i aprofundir en una convivència comunitària.»

Per a més informació i inscripcions,

cal contactar amb Luis Palaci (tel. 963 467 713 — rizopons@hotmail.com) o Mercè Ferrer (tel. 932 130 486 — mmferrer001@cofb.net). (C.C.)

La parròquia del Catllar vol recuperar la capella del Memorial

EL CATLLAR.— S'ha presentat el projecte de restauració de la capella del Santíssim o del Memorial, de l'església parroquial de Sant Joan Baptista del Catllar, que data de l'any 1851, de fa molts anys en desús i utilitzada en l'actualitat com a magatzem de la parròquia. La presentació de l'esmentat projecte es va fer al vespre del divendres dia 16 de juny, a la mateixa església, amb l'assistència de l'ecònom diocesà de l'arquebisbat de Tarragona, Mn. Joaquim Fortuny; l'arxiprest de Torredembarra, Mn. Joan Cañas; el rector, Mn. Josep Gil; l'alcalde del Catllar, Josep Maria Gavalda, i una cinquantena de persones.

Mn. Josep Gil va explicar a bastament el sentit de la capella que ell anomena del Memorial de la Reconciliació i de la Pau, «el Santíssim», vinculant el mot «memorial» amb la tradició bíblica de l'Antic Testament, per afegir que «avui, més que mai, ens cal aquesta mena de memorial, perquè la reconciliació i la pau són absolutament urgents i prioritaris».

Amb el suport d'un muntatge visual, els arquitectes encarregats d'elaborar el projecte van argumentar les característiques de l'obra de restauració propugnada, el cost de la qual ha estat avaluat en uns 108.000 euros. La capella del Santíssim es troba fora de la nau de l'església parroquial, al jardí de la rectoria, per bé que s'hi accedeix des del creuer del temple. Amb les obres, disposarà d'un accés alternatiu, a través d'una porta situada a l'esquerra de l'absis. L'actuació consistirà en el sanejament de les humitats, la reparació de la coberta, parets laterals i el terra. La capella té una superfície útil de 85 m², amb una cabuda per a 60 persones i podrà ser utilitzada també per al culte i celebracions litúrgiques que aconsellin un espai més reduït.

L'ecònom diocesà va comentar que el projecte haurà de passar ara per les comissions d'art sacre i litúrgia per ser aprovat definitivament. Per al finançament de les obres es confia amb la col·laboració econòmica de l'Ajuntament del Catllar, l'arquebisbat de Tarragona i l'aportació dels fidels, en forma de donatius. (J.B.)

Vida Creixent es troba a Sarra

SARRAL.— El divendres dia 9 de juny va tenir lloc a la vila de Sarra, a la comarca de la Conca de Barberà, una nova edició de la trobada de Vida Creixent, que reuneix cristians de tota l'arxidiòcesi tarragonina. En aquesta ocasió s'hi van aplegar unes 250 persones que al matí van poder visitar la cooperativa agrícola de la localitat i van participar després en una xerrada. Seguidament es va celebrar l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Maria, que va ser presidida amb solemnitat per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol i Balcells.

Acabada la missa, el grup de Vida Creixent va compartir el dinar de germanor a la sala de la recreativa, amb una animada sobretaula. La trobada es va tancar amb una visita al Museu de l'Alabastre de Sarra, població que compta amb una important indústria en aquest sector. (J.B.)

Vic-Solsona

Pelegrinatge interdiocesà a Lourdes

■ Més de mil persones de Solsona i Vic peregrinen al santuari francès

LOURDES.— Del 9 al 13 de juny es va celebrar el pelegrinatge anual a Lourdes dels bisbats de Vic i Solsona. Enguany va ser l'edició número 39. Entre tots dos bisbats, aquest any s'ha superat la xifra de 1.000 pelegrins, en total 1.029 persones, entre malalts, personal de servei i pelegrins. Feia temps que no s'assolia un xifra tan alta, la qual cosa ha alegrat i esperonat tothom, especialment els membres de l'Hospitalitat de Lourdes.

El pelegrinatge que les diòcesis de Vic i Solsona van organitzar del 9 al 13 de juny a Lourdes va comptar enguany amb un augment del 10% en l'assistència de participants. D'aquest 10%, la majoria són joves, la qual cosa reforça la idea que l'Hospitalitat té vida i que el jovent de mica en mica es va involucrant en un voluntariat com aquest. Com han reconegut des de l'organització, «els joves són molt necessaris per dur a terme segons quin servei i l'ajuda en moments puntuals; amb les seves ganes i la seva voluntat de fer sortir un somriure fan feliços molts dels que ens acompanyen».

La comitiva hospitalària va ser presidida enguany per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. Els actes celebrats a Lour-

des, més o menys han estat els de cada any, tot i que introduint-hi alguna novetat. Si l'any passat l'organització va sorprendre amb una reeixida arrossada, aquest any va tenir lloc un multitudinari comiat del pelegrinatge a l'esplanada de davant la basílica, cantant el cant dels adéus i desplegant dues senyeres catalanes des d'un lloc elevat de la basílica.

Pel que fa a la resta d'actes, es van iniciar el dissabte amb la missa a la Gruta de Lourdes, la fotografia general del pelegrinatge, la conferència per a pelegrins, el viacreu i l'acte penitencial. El dissabte es va tancar amb l'espectacular processó de les torxes al vespre. L'endemà els pelegrins van assistir a la missa internacional a la gran basílica subterrània de Pius X i tot seguit els malalts van ser conduïts a les

La visita a la Mare de Déu ha estat un dels moments més emotius.

piscines. Més tard, es va participar en la processó del Santíssim. Dilluns, últim dia d'estada, el jovent va preparar un acte lúdic, amb missa i comiat a la gruta. «La convivència, el servei, l'amistat, la pau i

la fe han estat —segons els organitzadors— un any més els sentiments que han amarat al llarg dels dies tot el pelegrinatge.»

David Aragüete Ruiz

El bisbe de Solsona rep els representants dels escoltes

El bisbe Traserria, amb l'equip del Comissariat de la demarcació.

SOLSONA.— El 30 de maig passat, l'equip de Comissariat de la demarcació Lleida/Solsona/Urgell de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC), format per Esther Llanes, Francesc Balcells i Josep Solsona, va ser rebut pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria, i pel secretari general-cancel·ler, Mn. Xavier Novell, el qual té una llarga trajectòria dins l'escoltisme del bisbat i n'és un gran conèixer. La demarcació està formada actualment per 14 agrupaments, cinc dels quals es troben dins del bisbat de Solsona. Durant la trobada, l'equip de comissariat va presentar al bisbe el nou animador de la fe, Josep Solsona, i van compartir la marxa general del Moviment i dels agrupaments de la demarcació dins del bisbat de Solsona. També van compartir una estona de pregària i la taula durant un cordial sopar. Mons. Traserria va encoratjar l'equip de demarcació a viure la seva tasca amb esperit de servei i amb profunditat cristiana, alhora que els va agrair la seva dedicació absolutament voluntària. (R.E.)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Missa d'enviament a la Trobada Mundial de les Famílies

SANTFELIU DELLOBREGAT.— El proper diumenge 2 de juliol, a les 20.00 h, tindrà lloc l'eucaristia d'enviament de totes les famílies de la diòcesi participants en la V Trobada Mundial de les Famílies, que tindrà lloc els dies 8 i 9 de juliol a València. L'eucaristia serà presidida pel bisbe Agustí Cortès i se celebrarà a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

Des de la Delegació diocesana de Família i Vida del bisbat de Sant Feliu s'ha impulsat la participació en aquesta trobada internacional de València, que comp-

tarà amb la presència destacada de Benet XVI. El Sant Pare, en la seva primera visita a Espanya com a Pontífex, presidirà el diumenge 9 de juliol l'eucaristia de cloenda de la trobada. La diòcesi de Sant Feliu ha organitzat un autocar per facilitar-ne la participació i subratllar-ne la dimensió comunitària. Des de la delegació, a més, es participarà, juntament amb totes les delegacions del bisbats catalans, en el congrés teològic-pastoral sobre la família que tindrà lloc, també a València, del 4 al 7 de juliol. (C.C.)

Mons. Casanova celebra les noces d'argent sacerdotals

LA CAVA.— Amb motiu de la celebració dels 25 anys d'ordenació sacerdotal de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, el 19 de juny passat una seixantena de capellans del bisbat van participar en una curiosa Jornada del Clergat en el decurs de la qual van visitar les terres nadiues del bisbe de la seu vigatana.

Els capellans, de totes les edats i tendències, van respondre a la invitació que el mateix bisbe havia fet en el context de la missa crismal, durant el mes d'abril.

Els capellans van ser traslladats en autocar ben de matí fins a Deltebre, més concretament a la Cava, el poble del bisbe. Allà van poder descobrir que la família Casanova és de les que tenen pes en aquelles terres. El grup es va reunir, primer de tot, a l'església parroquial, on es va celebrar l'eucaristia. En aquest mateix temple,

25 anys enrere, el bisbe Casanova va ser ordenat com a capellà. Durant l'homilia, el bisbe va exhortar a fer créixer la companyonia i l'amor entre els preveres i també entre els preveres i el bisbe, com a signe de l'Església que peregrina en les terres diocesanes.

La jornada va continuar amb un esplèndid dinar i una passejada en barca per la desembocadura del riu Ebre. El dia es va tancar amb un enriquidor intercanvi d'impressions entre un col·lectiu que sovint li costa compartir les emocions.

Ja de tornada cap a Vic, els capellans no dubtaven a qualificar d'històrica la jornada. Es van felicitar recíprocament per la gran resposta dels sacerdots de la diòcesi, que van demostrar així la seva adhesió sincera al mitrat vigatà. (Jordi Castellet)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

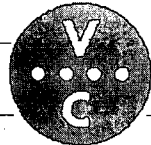
Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)

e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org

web RENAFER: www.renafar.org

Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

Vida Creixent

El consiliari diu...

Quina moral tenim?

Som en un temps en què la paraula *moral* no sabem què vol dir. Som en un temps en què aquesta paraula mira més el que està prohibit. Hi ha molta gent que pensa: què prohibeix, l'Església? Sempre es té por del prohibit. O, si més no, ha de ser la *moral* del «deure»...

En aquest article voldria referir-me a la moral de les benaurances, que només pot ser fruit de l'Esperit Sant. No som pas nosaltres, sinó l'Esperit Sant, el que suscita en nosaltres una font de cordialitat de la qual neix la nova moral evangèlica. La moral dels cristians hauria de ser radiant, i no pas limitativa o impositiva.

El fruit de l'Esperit Sant és l'amor. Sant Pau ens diu en la carta als de Galàcia, que tota la llei obté la seva plenitud en el precepte «estimaràs el teu pròxim com a tu mateix».

Un mitjà senzill per veure si ens deixem portar per l'Esperit serà preguntar-nos com ens comportem en les incomprensions, decepcions i amargors; si amb aquestes situacions som capaços de conservar la cordialitat i el nostre amor és fruit de l'Esperit Sant. Si em tanco en mi mateix significarà que el meu bon temperament és fruit de la meua manera de ser,

incapaç de resistir la prova.

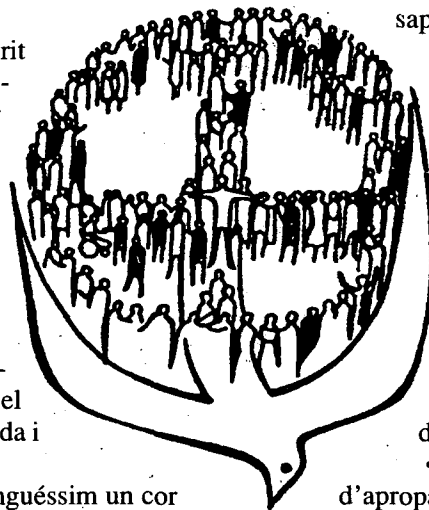
La cordialitat, fruit de l'Esperit Sant, consisteix també en la voluntat d'entrega generosa. És un amor que es vol comunicar als altres; és la capacitat d'entrar en una sintonia profunda des de l'inici.

Per això, els de Vida Creixent ens hauríem de preguntar si tot el que és oposat a la cordialitat conviu en el nostre cor. Suposo que no tindrem un cor malvat. Certament, hi ha persones que volen el mal pel mal. És una maldat refinada i diabòlica.

Però, també podria ser que tinguéssim un cor mesquí. El cor estret és una cosa molt lletja, ja que engendra una moralitat freda, egoista i es preocupa només del que s'ha de fer i s'ha d'evitar.

Hem de fer el possible per crear un món cordial, ple de bon humor, de joia i d'optimisme i que sigui un mitjà de comunicació.

Deïmanem cada dia a l'Esperit Sant, perquè ens concedeixi un cor nou i un amor veritable i que

sapiguem fer les coses amb bon cor, obert, sincer i profund.

I preguntem-nos:

- Si quan fem les coses amb simpatia, ho fem conscients i amb sinceritat.

- Esforcem-nos a ser cordials, no només superficialment.

- L'Esperit Sant vol que fem les coses amb profunditat, ja que desitja que anem creant aquella societat nova i fraternal.

- Cal que fem el gest bondadós de Jesús, que açull amb simpatia.

- Que fem servir paraules amistoses d'apropament.

- I que sapiguem tenir un cor compassiu i bondadós.

Que el Senyor ens ompli del foc del seu amor i ens unim amb cor de germans.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

SOLSONA

Record de la trobada

El nostre bisbat també va estar present en la XX Trobada Interdiocesana a Montserrat. Ens volem adherir amb tots els bisbats presents aquell dijous 11 de maig. Va ser un dia de sol radiant i un ventet agradable que ens va ajudar a caminar amb més lleugeresa, ja que, a voltes, les nostres cames no són tan lleugeres com voldríem. Amb entusiasme i alegria en els nostres cors perquè anàvem a veure la Mare. Primer hi va haver pregària personal, més tard, va ser conjunta de tots els que formàvem el grup de Vida Creixent i, després, amb la resta de fidels congregats a la basílica. Finalment, hi va haver el *Cant de la Salve* i el *Virolai*. Quantes veus van cantar el *Rosa d'abril*! L'emoció ens va omplir de goig i vam agafar forces per continuar als nostres pobles, les reunions de grup, la joia de saber connectar amb Déu quan el necessitem i ser cooperadors de la veritat amb la paraula i el testimoni. Tot això i molt més sortia de nosaltres ajudats més tard amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que en la seva homilia, ens va encoratjar a continuar endavant sense por. Ja als autocars, camí de casa, tothom va cantar l'himne *La fe que ens mou a viure en maduresa...* i, aquesta alegria, ningú no ens la prendrà.

M. Àngels

Final de curs 2005-2006

Aquest juny arriba al final amb el temari *L'esperança, una manera de viure*. Com cada any, Vida Creixent proposa un tema perquè ens ajudi a reflexionar personalment i, després, en grup, per exposar els nostres criteris i experiències i escoltar la dels altres i, junts arribar a conclusions per portar-les a terme.

La formació és important per créixer espiritualment i culturalment. Els cristians som seguidors de Jesús, de la seva manera de pensar i d'actuar. Per tant, és necessari i imprescindible conèixer bé la Bona Nova de l'Evangeli, interioritzar-lo, i després donar testimoni amb els nostres fets i actituds.

Com diu l'autor del temari, en les paràboles de Jesús trobem els criteris del Mestre de Natzaret sobre les realitats més profundes de la persona, de la fe i de la forma d'entendre com és i com actua Déu. Per això fem un acte de fe en l'esperança, la fe ens marca el camí i l'esperança ens hi

fa caminar. Són dues germanes bessones que s'assemblen molt, filles de la confiança en Déu, de la convicció que ens estima i que no estem deixats de la seva mà.

Convertir-se és creure i confiar en el Déu de Jesús, és treballar els nostres defectes per fer-los més petits i a la vegada posar els nostres carismes al servei dels nostres germans creients i no creients. És entendre que Déu és amor i que el més important és estimar. Aquesta és la gran conversió. Estimar fa obrir portes i finestres, sortir d'un mateix per servir als altres, és la nostra Pentecosta.

El món emmalalteix per manca de raons per viure. Els cristians i cristianes, sigui quina sigui l'edat i la situació, hem de seguir oferint raons d'esperança. Els somnis s'han de viure i, quan hi ha esperança, el món és capaç de convertir-se en una paràbola del Regne.

Sergi Òliba

Coordinador diocesà

Un senyal enmig d'una humanitat distreta

La participació en la missa dominical no tan sols és un bé per als qui hi acudim, perquè alimenta la nostra vida interior amb la Paraula i amb el sagrament, sinó que, en certa manera, constitueix un testimoni públic de tots els qui volen recordar junts el gran oblidat del nostre món materialista i pragmàtic. En aquest sentit, la celebració del diumenge per part de les comunitats cristianes expressa exteriorment el lloc d'honor que volen reservar a Déu en la seva existència quotidiana, constitueix un memorial comunitari, que actualitza la presència enmig dels homes i dones d'Aquell que va voler donar la vida per nosaltres. I aquest record, que fa present de nou el Senyor, sosté la nostra lliure opció de viure dia a dia en comunió amb Ell.

Allò que és l'ànima del diumenge, la celebració eucarística, als inicis se celebrava al vespre unida al sopar (Ac 20,7), però molt aviat es va traslladar al diumenge de bon matí, en un temps en què aquest era un dia en què es treballava (fins que l'any 321 Constantí va imposar el repòs). No impedié la participació dels primers cristians ni la incomoditat de la manca de lleure ni el perill de la proscripció. Algunes de les actes autèntiques dels màrtirs fan

notar que els fidels perseguits havien estat arrestats en el decurs d'una de les seves assemblees dominicals. No en podien passar sense. De fet, l'encontre amb Jesucrist el dia de la seva resurrecció era el moment que amara de sentit tota la setmana.

El diumenge és designat com a Dia del Senyor i Primer Dia, però no hauríem d'oblidar-nos d'un nom antic, que ens el fa descobrir com un finestrall obert a l'eternitat: *dia vuitè*. Justí, Bernabé, Cebrià, Basili... com tota l'antiguitat jueva i grega veien en el vuit un símbol de la perfecció acabada.

En la vida present, a voltes injusta i dura, sempre amenaçada per les limitacions i el pecat, on no tan sols ens fallen la societat i els altres, sinó també sovint ens fallem nosaltres mateixos, el diumenge ens convoca a l'esperança, a confiar en l'acompliment del disseny diví malgrat tot, a aconhortar-nos amb la celebració de la victòria d'Aquell que demanava, segur de ser escoltat: «Pare, vull que també els qui m'has donat, estiguin amb mi on jo estic» (Jn 17,24).

Del llibre de Vida Creixent,
«El Senyor ens convida a seure a taula amb Ell»

Temari del curs 2006-2007

El curs vinent treballarem l'Eucaristia. El tema ens proposa fer-nos veure que el banquet eucarístic va molt més enllà que assistir a una cerimònia. La celebració eucarística és una contínua invitació a la vida cristiana. Veureu que l'ordre dels temes vol seguir més o menys l'estructura de la missa, però sense convertir-los en un comentari sobre ritus i cerimònies.

Agenda

JULIOL

De l'1 al 7 de juliol romandrà oberta l'oficina amb horari normal. La resta del mes i l'agost, vacances.

SETEMBRE

Obertura de l'oficina el dia 4 de setembre.

Dijous 14: reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema 1 - Convit.

Girona

del 24 al 28 de juliol del 2006

Residència Universitària Montilivi
Campus de Montilivi (Girona)

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC)
c. dels Àngels 18 - 08001 Barcelona

escola d'estiu per a catequistes

informació

- A la Secretaria del SIC,
de dilluns a divendres de 9 a 13 h,
telèfons 93 302 10 41 i 93 317 55 88, fax 93 317 39 86
a/e: secretaria@sicb.e.telefonica.net
Coordinadora de l'Escola: Montserrat Oriol.
- A la pròpia Delegació Diocesana de Catequesi.

informació

Com cada any, toca bany solidari

■ El «Mulla't», organitzat per la Fundació Esclerosi Múltiple el proper 9 de juliol, necessita voluntaris

A Catalunya hi ha més de 4.000 persones que pateixen esclerosi múltiple, és la malaltia del sistema nerviós central més comuna entre adults joves del nostre país. Per això, des del 1994 cada any la Fundació Esclerosi Múltiple

convida tota la societat a llançar-se a l'aigua a la piscina més propera amb un objectiu comú: lluitar contra la malaltia. La recaptació monetària es fa a través del material que la mateixa Fundació subministra a les pisci-

nes per a la venda: samarretes, ventalls, tovallols, etc. D'aquesta venda, se n'encarregaran els voluntaris, que a més, inscriuran les persones participants i explicaran què és l'esclerosi.

El proper 9 de juliol es calcula que més de 70.000 persones es banyaran en alguna de les 600 piscines que arreu de Catalunya obriran les instal·lacions perquè el «Mulla't» 2006 sigui tot un èxit. L'any passat, la XII edició d'aquesta campanya solidària sorgida a Catalunya i que a poc a poc s'escampa per altres llocs de la geografia espanyola, va aconseguir que 83.700 persones arreu de l'Estat espanyol nadessin uns metres en favor de la lluita contra l'esclerosi.

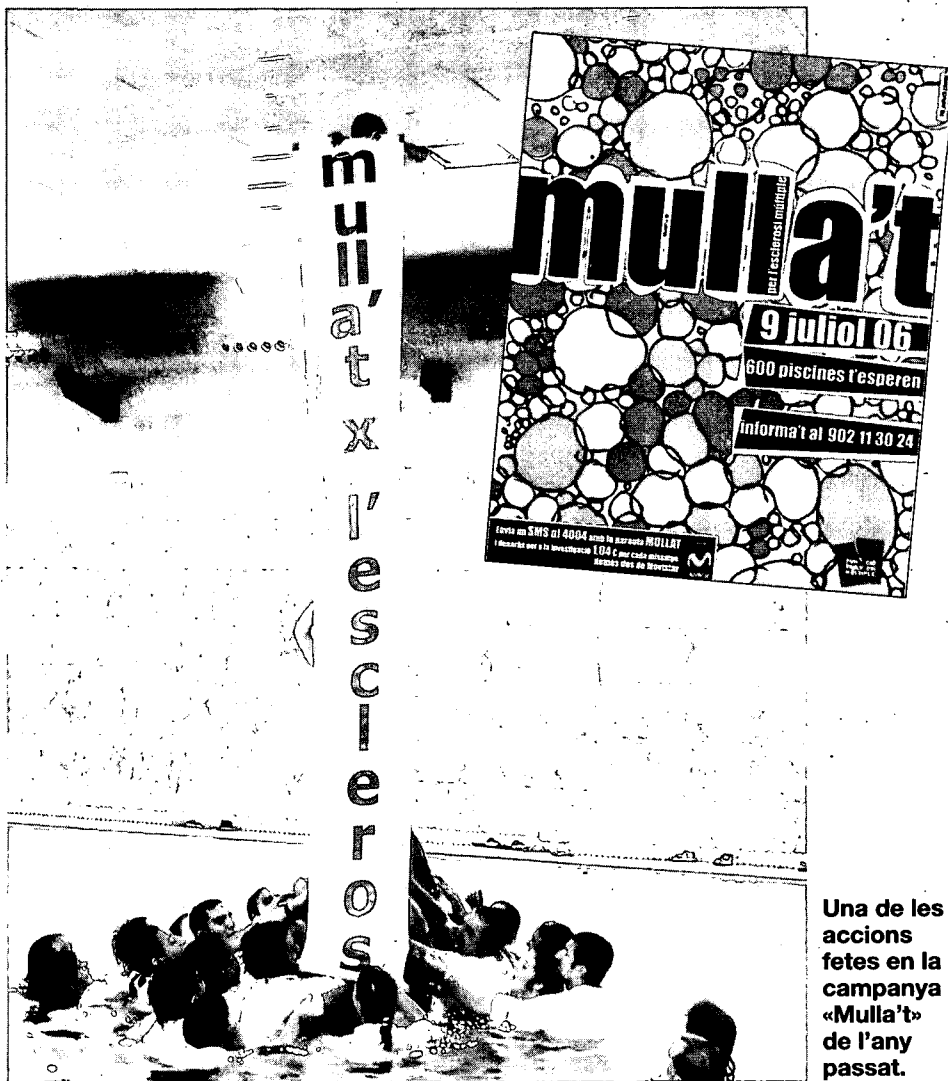
A l'entorn del «Mulla't», i de l'acte físic de nadar solidàriament, s'organitzen en els diferents punts, actes lúdics i festius. Cada entitat o club, fa durant aquest dia actuacions musicals, exposicions culturals, espectacles de teatre i dansa, animació infantil, etc. A Catalunya aquest esdeveniment s'ha consolidat com el segon acte de solidaritat més multitudinari, fet que demostra el grau de conscienciació ciutadana. Els fons es recapten a través de donatius i de la venda de diferents productes com samarretes, tovallols, ventalls, etc. que es poden adquirir a les instal·lacions col·laboradores.

Calen voluntaris

Per poder fer-ho tot, l'organització fa una crida al voluntariat. No cal complir cap requisit. Tothom pot ser voluntari al «Mulla't». Les tasques a desenvolupar són tres fonamentalment: inscriure les persones participants i fer diplomes de participació; la venda de material a les piscines que hi participen, i explicar què és l'esclerosi múltiple als interessats.

Per a què serveixen els diners recaptats?

Els resultats econòmics de la campanya són utilitzats per crear una xarxa sociosanitària arreu de l'Estat. La Fundació, a més d'això, té entre els seus objectius bàsics fomentar i donar suport a la recerca científica, mitjançant la concessió de premis i beques; oferir atenció

Una de les accions fetes en la campanya «Mulla't» de l'any passat.

personalitzada d'informació i assessorament a la persona afectada, a la família i al seu entorn; millorar l'atenció sociosanitària de les persones afectades; sensibilitzar la societat del problema que representa l'esclerosi múltiple; motivar la participació empresarial, en especial en allò referent a la integració laboral de les persones amb discapacitat, i col·laborar i participar en seminaris, cursos i fòrums.

La Fundació va crear el primer Centre Especial de Treball (CET) per a persones amb esclerosi múltiple de l'Estat espa-

nyol amb la finalitat d'incrementar les seves possibilitats laborals. El centre forma i persegueix integrar laboralment persones afectades d'esclerosi múltiple i altres afeccions físiques de conseqüències similars amb dificultats per trobar feina al mercat laboral amb una discapacitat greu superior al 33%. Es dediquen bàsicament al màrqueting telefònic, a la domiciliació de correspondència, al servei de secretaria i a l'elaboració i manipulació d'enviaments de tot tipus.

Consuelo Chaves

Què significa patir esclerosi?

L'esclerosi múltiple és una malaltia del sistema nerviós central que afecta el cervell i la medulla espinal. Les fibres nervioses estan envoltades i protegides per la mielina, una substància formada per proteïnes i greixos, que facilita la conducció dels impulsos nerviosos. Si la mielina és destruïda o danyada, l'habilitat dels nervis per conduir els senyals des de i cap al cervell, s'interromp i aquest fet produeix l'aparició dels símptomes de la malaltia. Els més freqüents són: feblesa muscular o manca de força, formigueig, poca coordinació, fatiga, trastorns d'equilibri, alteracions visuals, rigidesa muscular, trastorns en la parla, trastorns intestinals o urinaris, sensibilitat a la calor, trastorns de memòria, etc. Els símptomes varien segons la part del sistema nerviós central afectada. A l'inici de la malaltia són habitualment lleugers i desapareixen sense tractament. Amb el temps, però, poden arribar a ser més nombrosos i severos. És la malaltia del sistema nerviós central més comuna entre adults joves al nostre país. És important tenir en compte que l'esclerosi múltiple no és una malaltia contagiosa, ni hereditària, ni tampoc és mortal.

MULLA'T

TEL. 902 773 024

PARA MÁS INFORMACIÓ:
www.fem.es/cat/mullat

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

La veu del metge

com cuidar el cuidador? (8)

La dinàmica familiar: quanta ajuda li cal?

Com tot a la vida, no només hem d'aprendre a fer algunes coses, sinó a saber graduar la quantitat de l'esforç quan les fem. Davant d'una activitat compartida, si una persona fa més esforç del que cal, possiblement l'altra no podrà fer la seva part. Això —que és una obvietat i que, en persones sanes, s'anomena «feina en equip»— es converteix en una cosa molt important en una relació de dependència entre el cuidador, els cuidadors potencials i la persona dependent. Si un cuidador fa més que un altre o els cuidadors «treuen» al dependent activitats que podria fer, aquest desequilibri començarà a mostrar els problemes.

Molts cuidadors, en alguna de les etapes, creuen que una «bona cura» significa fer-ho «tot» pel pacient. Aquesta actitud pot portar el pacient a ser encara més dependent o que la seva dependència avanci més de pressa. Si ja en la vida sana els nostres límits els posem segons la «conducta dels altres»... molt més en una situació de dependència. Així, si el cuidador no «calcula» bé, pot promoure la dependència en comptes de l'autonomia. Cal preguntar-se cada dia: podria fer-ho ell?

Tornar a ser autònoms

Alguns dependents tenen limitacions que varien segons les èpoques, amb millores ocasionals. Estar atent als períodes de millora permet que tornin a ser autònoms en algunes activitats. De vegades, es pot pressionar una mica... i si passa que

Els cuidadors han d'intentar fomentar l'autonomia en les persones dependents.

poden fer més del que semblava? Moltes vegades només necessiten que els donem més temps i més paciència. Això incrementa la seva activitat i manté sentiments d'èxit personal. Fins i tot, petits èxits diaris mantenen a ratlla els inicis de les depressions.

El cuidador no s'hauria d'ocupar de les tasques senzillament per estalviar temps. Si un dependent no pot «gastar» el seu temps, cada dia se li fa etern. Els cuidadors podrien donar informació operativa per ajudar a l'acció, en lloc de

consells preventius. Cal evitar escenes en què la relació personal té lloc només quan el cuidador ajuda amb la tasca. Aquest defecte afavoreix que el dependent demani ajuda innecessària quan, en realitat, el que vol és atenció o afecte.

Ajuda molt el fet de fixar-se, aplaudir, elogiar i premiar els intents per millorar l'autonomia, encara que la tasca no s'executi perfectament. Cal distingir entre necessitats reals i fictícies, entre necessitats del cuidador i

del dependent. Cal oferir només l'ajuda necessària.

Qui ajuda primer? Qui ajuda més?

Com que actualment els familiars són els que es preocupen de la major part de la cura que necessiten les persones dependents, és útil referir estils diferents de cuidadors. Ningú no manté sempre la mateixa actitud. Diferents èpoques i circumstàncies poden fer que cada familiar

canviï d'estil d'ajuda.

- Els «cuidadors rutinaris» inclouen l'assistència habitual dins de les seves activitats diàries. Així, s'ocupen cada setmana de comprar, de rentar o de netejar a fons i de la medicació.
- Els «cuidadors de suport» sempre estan disposats a donar assistència davant d'una sol·licitud, però no n'inicien la participació voluntàriament.
- Els «cuidadors restringits» faciliten ajuda, però dins dels límits acordats i que els altres familiars acorden i respecten. És una disposició planificada.
- Els «cuidadors esporàdics» faciliten assistència segons la seva conveniència.
- Els «cuidadors desvinculats» no aporten confiança en la cura, ni participen en els acords sobre la situació.

Estadísticament, les filles, les mares, els fills grans, els fills favorits dels pares i els fills de fiar són els més probables de ser cuidadors rutinaris. Els fills homes o els pares són més propensos a ser cuidadors restringits, esporàdics o desvinculats.

De vegades, s'observa que la situació de dos germans en conflicte no impedeix que cooperin en les tasques de la cura de pares dependents, però a les famílies amb més de dos germans, estar en conflicte pot provocar que un d'ells es desvinculi de l'equip de cuidadors:

La família és una estructura dinàmica en la qual els rols es compensen i balancegen contínuament entre els seus membres. Reconèixer mútuament els estils de cura els pot ajudar a saber aprofitar les fortaleces col·lectives per fer la feina, i cal estar sempre atents a les variacions de l'autonomia restant del pacient.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Acció de gràcies

Hola, amics! Quan els responsables de la Pastoral Universitària van proposar a Llum Delàs celebrar una eucaristia d'acció de gràcies pels anys que ha estat al servei de la comunitat universitària, a ella li va semblar bé. Va tenir lloc el 9 de juny passat al Centre Cristià dels Universitaris, de Barcelona. L'eucaristia va ser concelebrada per Mn. Artur Juncosa, Mn. Josep M. Camprubí, P. Josep M. Henríquez, Mn. Josep M. Turull, Mn. Antoni Matabosch i Mn. Joaquim Vidal, actual delegat de Pastoral Universitària. El Cor Magister Arte va interpretar diferents càntics.

Després, unes cent persones li van retre un sentit homenatge, cosa que ella no esperava. Van parlar sobre la seva tasca extraordinària i li van fer uns quants regals. Molt emocionada, la Gna. Llum Delàs va recordar vivències bones i dolentes, però sempre confiant en el Senyor. Ens va dir: «No sé com podré compaginar el meu vot de pobresa amb la gran riquesa d'amor i agraïment que tots em doneu.» Gràcies, Llum, per tots aquests anys de servei a la comunitat universitària!

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

Lliurament dels VI Premis Rovira-Beleta de guions de curts cinematogràfics

BARCELONA.— El 31 de maig passat va tenir lloc a l'Auditori FIATC de Barcelona el lliurament dels VI premis Rovira-Beleta de guions de curts cinematogràfics fets per joves, promoguts per l'Associació CinemaNet amb la col·laboració del Grup d'Entitats Catalanes de la Família.

Laura Merino, professora de secundària de l'IES Maristes de Girona, va ser la guanyadora del VI Premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics fets per joves amb el seu guió *L'Ocell*. El premi té una dotació econòmica de 2.000 euros. L'obra premiada és una crida d'atenció sobre els problemes de la soledat, l'abandonament i la incomunicació de la gent gran que viu sola, sense família i sense ningú que els visiti i se n'ocupi.

Laura Merino té 25 anys, va néixer a Olot (Girona) i és llicenciada en Història de l'Art. Va ser finalista del XII Premi Mercè Rodoreda de narrativa curta i també de la cinquena edició del Concurs de Narrativa i Poesia del Grup Actiu de

Torelló. Va obtenir la beca a la Jove Creativitat del 2004 de l'Ajuntament de Girona i ha participat en diferents curtmetratges com a ajudant de realització.

Fomentar valors humans

A més de l'obra guanyadora, van merèixer mencions honorífiques del jurat els guions següents: *Flores para Lucía*, de Jorge Calvo Dorado; *...Y del hijo*, d'Alfonso S. Suárez; *La reconversión de las gaviotas*, d'Alberto Rodríguez de la Fuente, y *Compro usado*, de Jair Salvador Flores.

Els premis Rovira-Beleta pretenen reconèixer els guions de curts cinematogràfics que aporten, juntament amb la qualitat artística i professional, valors humans, familiars i educatius. Més informació: Associació CinemaNet, c/ Clot, 187, àtic, 4a - 08027 Barcelona, tel. 933 409 126, a/e: cinemagnet@menta.net (C.C.)

Un llibre recull els projectes d'inserció laboral de la Fundació Un Sol Món

■ També s'inaugura una exposició sobre el mateix tema a la Pedrera

BARCELONA.— El 13 de juny passat es va presentar oficialment a l'Auditori Caixa Catalunya el llibre *Generant il·lusions, promovent canvis. Cinc anys de suport a projectes d'inserció laboral*, de la Fundació Un Sol Món. Amb motiu de la publicació del llibre, es va inaugurar una exposició homònima amb la intenció de donar a conèixer els nombrosos projectes d'inserció laboral que ha dut a terme la Fundació Un Sol Món en els darrers cinc anys.

La Fundació Un Sol Món és una entitat creada el febrer del 2000 per Caixa Catalunya dins del si de la seva Obra Social per tal de recuperar l'esperit fundacional de les caixes i promocionar econòmicament aquells col·lectius socials més desfavorits i exclosos. Les seves línies d'actuació es concreten bàsicament en les ajudes a iniciatives d'inserció sociolaboral i promoció de l'economia social a través de la convocatòria d'inserció laboral, les beques per a adolescents en risc i el programa Roba Amiga; els microcrèdits a persones i col·lectius desfavorits i la cooperació microfinancera internacional.

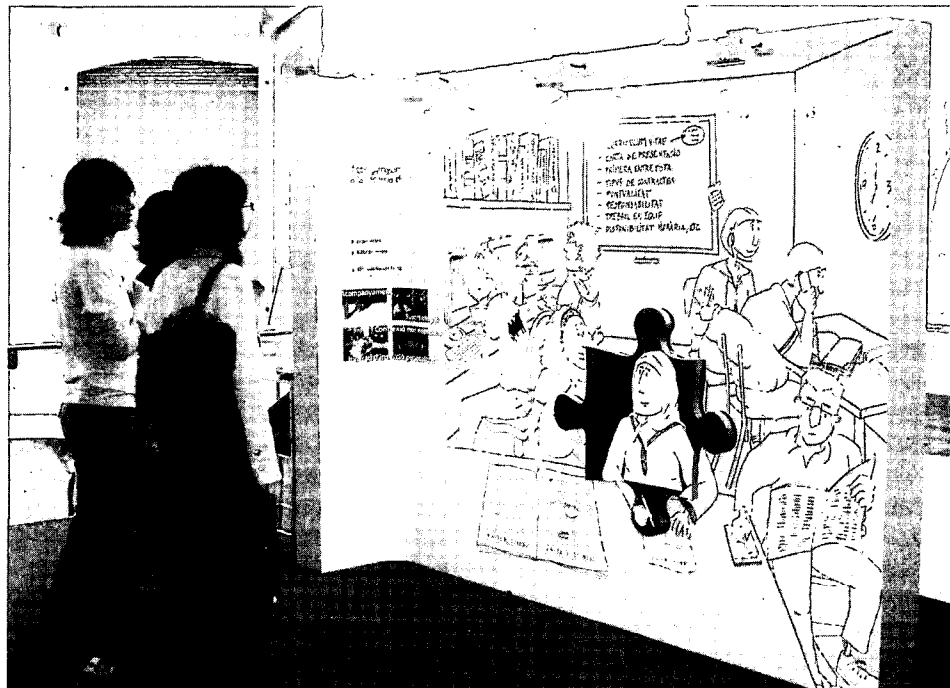
L'objectiu fonamental de la Fundació Un Sol Món és, d'una banda, impulsar projectes per a la lluita a favor dels col·lectius exclosos a la nostra societat: el que s'ha anomenat el Quart Món. De l'altra, donar suport a les iniciatives de la nova economia social que combinin la integració social de persones en situació desfavorida amb l'eficàcia i rendibilitat empresarials, juntament amb les iniciatives viables d'autoocupació. També té com a propòsits donar suport tècnic i financer a programes de cooperació al desenvolupament dels països del Tercer Món i sensibilitzar la societat pel que fa a les situacions de pobresa, marginació i injustícia social.

L'acte de presentació del llibre i d'inauguració de l'exposició va comptar amb la presència, entre altres autoritats, de Narcís Serra, president de la Fundació Un Sol Món i de Caixa Catalunya; Jordi Valls, conseller de Treball i Indústria de la Generalitat de Catalunya, i Àngel Font, director-gerent de la Fundació Un Sol Món.

Convocatòria d'ajuts

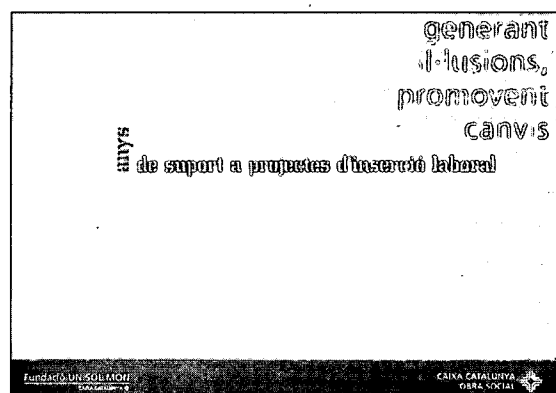
Generant il·lusions, promovent canvis. Cinc anys de suport a projectes d'inserció laboral és un llibre on es recullen

tots i cadascun dels projectes aprovats a la convocatòria anual d'ajuts a iniciatives d'inserció laboral de la Fundació Un Sol Món. «La publicació d'aquest llibre no respon a un simple "catàleg" de projectes, sinó que planteja una anàlisi de l'impacte social i dels resultats obtinguts al llarg de cinc anys en l'àmbit de la inserció laboral de col·lectius especialment vulnerables. El llibre inclou alhora tot un seguit de reflexions i conclusions que remarquen l'estratègia de la Fundació Un Sol Món en aquest àmbit de treball», va afirmar Àngel Font.

L'exposició il·lustra el contingut del llibre.

La convocatòria d'ajuts a projectes d'inserció laboral ha estat, des de l'inici de la Fundació Un Sol Món, un dels eixos principals del programa d'inserció laboral i una peça clau en el suport a projectes orientats a la inclusió sociolaboral de col·lectius en situació o risc d'exclusió. La convocatòria s'ha consolidat també com

Portada del llibre.

una eina privilegiada per conèixer en profunditat, i de primera mà, les iniciatives dutes a terme per les entitats que treballen per la inserció sociolaboral, primer, a Catalunya i, des del 2003, al conjunt de l'Estat espanyol.

«La convocatòria ha orientat el seu suport a quatre tipus de projectes segons la metodologia des de la qual s'aborda la

ció, en el qual centra bona part dels seus esforços.»

Gairebé 150 projectes

En total, la Fundació ha donat suport a prop de 150 projectes que han beneficiat 15.000 persones, de les quals 5.000 han trobat feina estable gràcies a les iniciatives d'economia social que compten amb el suport de l'Obra Social de Caixa Catalunya. «L'activitat que desenvolupa la

Fundació Un Sol Món és extraordinària. És una tasca on tothom que hi treballa esmerça constància, paciència, dedicació i compromís», va subratllar el conseller Jordi Valls. El llibre presentat està pensat com a eina informativa per extreure els indicadors quantitius i qualitius que permetin millorar el futur de l'acció social.

Entre les entitats que han aconseguit fer realitat els seus projectes, destaquen les següents: Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina, amb inserció laboral per a dones en l'àmbit dels serveis de proximitat (generalment, serveis de neteja); Càritas diocesana de Barcelona, amb la creació d'una empresa de jardineria per facilitar la integració en el món del treball de persones excloses; Salesians Sant Jordi-Centre Juvenil Martí-Codolar, amb el projecte d'inserció sociolaboral Clau; Filles de la Caritat, amb formació laboral en helicicultura (cria de cargols) adreçat a joves, i Obra Mercedària de València, amb la creació de l'empresa Ecoespai, destinada a la formació i inserció laboral de reclusos i exreclusos en l'àmbit dels serveis mediambientals.

Fins al proper 16 de juliol, es pot visitar l'exposició *Generant il·lusions, promovent canvis. Cinc anys de suport a projectes d'inserció laboral* a l'entresòl de la Pedrera, passeig de Gràcia, 92 - Barcelona. L'horari és de 9.00 a 19.00 i l'entrada és lliure. Aquesta mostra il·lustra el contingut del llibre, atès que de manera didàctica pretén acostar a la gent els projectes d'inserció sociolaboral desenvolupats per la Fundació Un Sol Món. Per a més informació: tel. 902 400 973, web: www.unsolmon.org

Miquel Àngel Codina

Lliurament del II Premi de Recerca en Acció Social

BARCELONA.— Les Escoles Universitàries de Treball Social i Educació Social Pere Tarrés de la Universitat Ramon Llull (EUTSES-URL) van lliurar el 9 de juny els Premis de Recerca en Acció Social adreçats a l'alumnat dels centres d'ensenyament de Batxillerat de Catalunya. Es tracta de la segona edició d'aquests guardons, que premien els treballs de recerca que versen sobre acció social.

En l'edició d'enguany han participat

vint joves de tretze centres educatius de Catalunya —que han optat a un primer premi i segon premi en metàl·lic— amb treballs que aprofundeixen en temàtiques socials d'actualitat com ara el *bullying*, la violència de gènere, les toxicomanies, l'exclusió social, la pobresa, les persones sense llar, la infància en risc, la discapacitat, els immigrants o la gent gran.

Durant l'acte de lliurament, el jurat, format per professorat de les EUTSES-

URL, va destacar no només l'increment de participació, sinó l'interès de les temàtiques i el nivell de recerca dels treballs presentats. També van valorar el fet que les noves generacions s'interessin per les problemàtiques socials i van encoratjar els joves a continuar treballant en aquestes qüestions. El primer premi va ser concedit al treball de recerca *Tots estimem els nostres avis..., però realment els donem el lloc que es mereixen?*, d'Eva

Díaz Piola, de l'IES Vila de Gràcia. El segon premi va ser atorgat al treball *Jo, maltractada*, de Gemma García Baltanàs, de l'Escola Pia de Terrassa. El jurat també va felicitar els tutors dels treballs i els centres d'ensenyament, que rebran una subscripció anual gratuïta a la publicació *Educació Social. Revista d'Intervenció socioeducativa*, editada per les EUTSES-URL. Més informació: www.peretarres.org/eutses/premi.asp (C.C.)

cultura

Història de l'educació en el lleure a Catalunya

■ Es presenta a Girona l'obra «100 anys de colònies de vacances a Catalunya»

GIRONA.— La Fundació Esplai Girona-Mare de Déu del Mont va organitzar recentment l'acte de presentació de l'obra *Cent anys de colònies de vacances a Catalunya* al Col·legi La Salle de Girona. Els directors d'aquest projecte, que ofereix una panoràmica general sobre les colònies de vacances a Catalunya entre els anys 1893 i 1993, són Enric Puig Jofra i Josep M. Vila Vicens. Es tracta d'una obra de consulta i de lectura molt interessant per a totes aquelles persones que treballen dins del món de l'educació en el lleure.

Mons. Carles Soler va presidir l'acte de presentació.

L'acte va ser presidit per Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de Girona. També hi van assistir, entre altres, Ferran Ruiz, president de la Fundació Esplai Girona-Mare de Déu del Mont; el P. Enric Puig, un dels autors de l'obra; Salomó Marquès, professor d'Història de l'Educació a la Universitat de Girona i autor del pròleg del llibre; Mireia Mata, responsable territorial de Joventut de la Secretaria General

de Joventut de la Generalitat de Catalunya, i Xavier Manyer, regidor de Joventut de l'Ajuntament de Girona.

«Aquesta publicació és una bona aportació a la historiografia general i educativa de casa nostra. Era un llibre necessari i esperat. En aquesta publicació hi trobo, també, el valor de recuperar una part de la nostra història passada. I recuperar la història és important no solament per saber

d'on venim, sinó també per valorar el treball que es fa en el moment actual i projectar un futur millor», escriu Salomó Marquès en el pròleg del llibre.

Cent anys de colònies de vacances a Catalunya és una obra constituïda per tres volums —en total superen les mil pàgi-

nes— i publicada per l'editorial Mediterrània, amb el suport de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, la Fundació Pere Tarrés i el Departament de Cultura i la Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya. El 29 de març passat ja es va presentar a Barcelona. El primer volum porta per títol *Dels inicis a la guerra civil*; el segon es titula *La recuperació i la iniciativa social* i el tercer, *La consolidació de la diversitat*.

Ferran Ruiz explica que la presentació es va dur a terme al Col·legi La Salle de Girona «perquè el grup GREST de La Salle va iniciar aquí, l'any 1953, unes activitats molt semblants als casals». L'acte va comptar amb la participació de la coral de l'IES Santa Eugènia, que va interpretar quatre cançons de colònies. El P. Enric Puig va destacar els testimonis de seixanta-dues persones que, fent tot un exercici de memòria, han estat decisives per al bon resultat del llibre.

«S'hi parla de les activitats, de les metodologies, de la col·laboració dels pares, de les colònies per a persones amb necessitats especials, les colònies que organitzaven les empreses per als fills dels seus treballadors... D'altra banda, conté una sèrie d'annexos que recullen documentació referida a diferents moments. A més, té uns índexs onomàstics, toponímics i d'entitats per tal de facilitar-ne la localització», afirma el president de la Fundació Esplai Girona-Mare de Déu del Mont. (C.C.)

Mata-segells de la basílica vaticana i del viatge del Papa a València

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb motiu de l'emissió, el 22 de juny passat, de la sèrie filatèlica «La basílica de Sant Pere del Vaticà (1506-2006)», l'Oficina de Correus del Vaticà ha posat en circulació un mata-segells especial amb la imatge de la basílica i la referència al cinquè centenari de la seva construcció. Així mateix, amb motiu del viatge apostòlic del Papa a València del 8 al 9 de juliol, l'Oficina de Correus del Vaticà ha emès un altre mata-segells amb l'escut del Sant Pare. (M.D.B.)

Benet XVI rep la màxima distinció del Consell General de Col·legis d'Infermeria

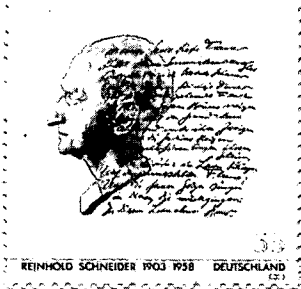
CIUTAT DEL VATICÀ.— El president del Consell General de Col·legis d'Infermeria, Máximo González Jurado, va lliurar recentment a Benet XVI el Gran Collar d'Or al Mèrit Col·legial, que suposa la màxima distinció de la professió. Fins ara, aquesta condecoració només s'havia concedit, a títol honorífic, a sant Joan de Déu, autèntic creador i impulsor de la infermeria a Espanya. (Zenit)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Reinhold Schneider, escriptor

Alemanya va dedicar el 2003 un segell a l'escriptor Reinhold Schneider amb motiu de la commemoració del centenari del seu naixement. Nascut a Baden-Baden el 1903, aquest historiador, dramaturg i poeta alemany va treballar com a professor en diverses universitats. Tenia un concepte espiritualista de la història, la qual considerava com un procés de forces diverses. En els seus estudis històrics es va preocupar especialment pels conflictes entre l'Església i l'Estat. Durant el règim nazi li van prohibir publicar llibres i va ser acusat d'alta traïció i perseguit. Després de la Segona Guerra Mundial, va ser un dels principals artífexs de la represa cultural a Alemanya. Reinhold Schneider va morir a Berlín el 1958.

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Bona amanida!

Si veiéssiu l'amanida que m'estic preparant, segur que més d'un o d'una posaríeu cara d'enveja. Mireu, primer, a la base del plat, he posat unes rodanxes de poma tallades ben fines i lleugerament ruixades amb suc de llimona.

Després, he afegit dos tomàquets talladets que una alumna de la meva escola de cuina em va portar de casa seva, dos grans d'all tallats a làmines i unes anxoves de l'Escala. He completat l'amanida amb escarola i una mica de rúcula. Al final, he tirat per sobre una vinagreta barrejada amb una mica de mostassa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

El cardenal Rouco, doctor «honoris causa» per la Universitat CEU San Pablo

■ El seu discurs d'investidura duia per títol «La qüestió ètica davant del futur de l'Estat democràtic de dret»

MADRID.— El saló d'actes del Col·legi Major Universitari San Pablo va acollir el divendres 16 de juny l'acte acadèmic d'investidura del cardenal Antonio M. Rouco Varela, arquebisbe de Madrid, com a doctor *honoris causa* per la Universitat CEU San Pablo. José Alberto Parejo Gámir i Alfonso Coronel de Palma, rector i gran canceller, respectivament, d'aquesta universitat, van participar en aquest acte solemne, que es va poder seguir en directe a través d'Internet a la pàgina de la Fundació San Pablo CEU (www.ceu.es).

La cerimònia també va comptar amb la presència, entre altres autoritats religioses i civils, de Mons. Manuel Monteiro de Castro, nunci de Sa Santedat; Mons. Antonio Cañizares, cardenal arquebisbe de Toledo i primat d'Espanya; Mercedes Rico-Godoy, directora general d'Afers Religiosos; Alberto Ruiz Gallardón, alcalde de Madrid; Concepción Dancausa, presidenta de l'Assemblea de Madrid, i Enrique Fuentes Quintana, president de la Reial Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques. També van assistir a la investidura més de deu bisbes.

Després que el Dr. Dalmacio Negro Pavón oferís a tots els assistents una valoració de la tasca acadèmica, especialment en l'àmbit de la teologia del dret, el carde-

nal Antonio M. Rouco Varela, va donar lectura al seu discurs d'investidura com a doctor *honoris causa*, que duia per títol *La qüestió ètica davant del futur de l'Estat democràtic de dret*.

«En el capítol de la història de l'Estat i de les teories polítiques que l'han sustentat en els darrers dos segles, marcats per la Il·lustració, la qüestió del control jurídic de l'exercici de l'autoritat pública ha ocupat un lloc sistemàticament preeminent», va afirmar el cardenal Rouco. Després de recordar que la creació de l'Organització de les Nacions Unides va suposar un «avenç considerable en el camí de la pau i d'una nova civilització digna de l'home», ha resultat «insuficient, com s'ha posat de manifest a la llum del que ha passat en

l'escenari polític del món en les darreres dècades».

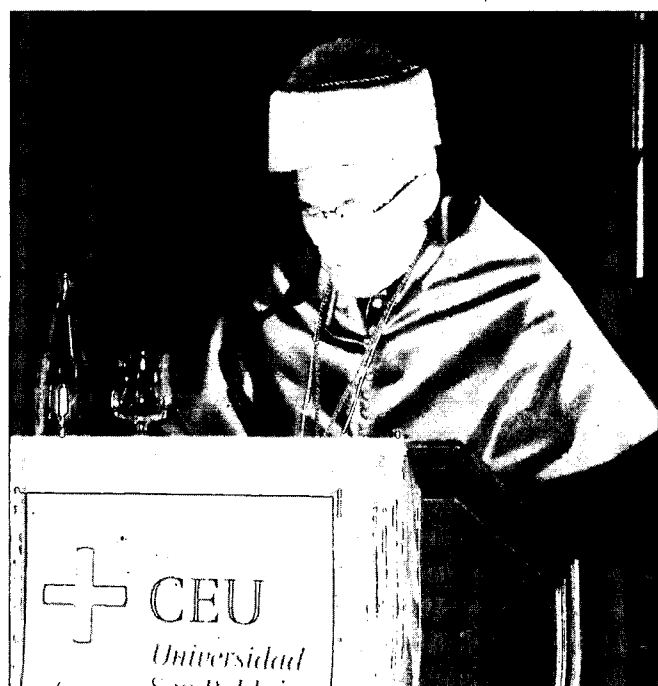
L'arquebisbe de Madrid va manifestar que en «el llinar del nou segle i del nou mil·lenni resulta inevitable fer dues constatacions: els drets fonamentals de l'ésser humà, especialment els més significatius i decisius, com són el dret a la vida, a la llibertat religiosa i de consciència i el dret al matrimoni i a la família, juntament amb el principi i el valor del bé comú o, el que és el mateix, el postulat ètic de la solidaritat, es troben en profunda crisi tant en el pla nacional com internacional».

El cardenal Rouco Varela va expressar que el llibre pòstum de Joan Pau II, *Memòria e identitat*, és «una profunda i compromesa reflexió teològica sobre la història del segle xx al tall de l'experiència espiritual i pastoral de la mateixa vida, expressada en el gènere literari de "la conversa"».

«El futur de la democràcia lliure i solidària —va afegir l'arquebisbe de Madrid— com a marc cultural i jurídic per a la construcció d'una Unió Europea política i per al destí d'una Espanya unida humana, espiritualment i socialment, depèn en una mesura decisiva de saber tornar a les "seves arrels cristianes" en diàleg obert amb el laïcisme de la millor

tradició humanista, no absent de la història contemporània d'Espanya, com no ho ha estat de la d'Itàlia, amb la qual compartim situacions culturals, espirituals i religioses molt semblants.»

El nou doctor *honoris causa* de la Universitat CEU San Pablo va acabar el seu discurs amb aquestes paraules: «Recórrer a la pregària per aclarir-se i obrir generosament i magnànimament ment i cor a l'hora de proposar-se sense demora i d'aconseguir aquest objectiu històricament urgent i ineludible de posar renovats fonaments ètics a la societat i a l'Estat entre nosaltres, europeus i espanyols del segle XXI, és un mitjà a l'abast de tothom i d'una eficàcia provada.» (C.C.)

El cardenal Rouco llegeix el seu discurs d'investidura.

INGREDIENTS:

3 iogurts
1 got de llet
2 cullerades de mel
2 kiwis

PREPARACIÓ:

Poseu tres iogurts dins d'un bol i afegiu-hi un got de llet, dues cullerades de mel i dos kiwis tallats. Bateu-ho tot i, després, deixeu-ho reposar un mínim de quaranta minuts a la nevera. Passat aquest temps, ja podeu gaudir d'aquesta beguda tan refrescant!

iogurt casolà per beure

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Religioses africanes enregistren un CD de música litúrgica

BARCELONA.— Religioses africanes de vida contemplativa procedents de convents de clausura de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol van estar recentment a Barcelona per enregistrar un CD de música litúrgica destinat a les comunitats cristianes d'arreu del món.

El CD estarà format per una vintena de cançons en llengua castellana i dos en versió catalana. Són composicions de Nguema Emaga Eyui, director de SOS Àfrica (Servei de Solidaritat amb Àfrica), entitat que s'encarregarà de l'edició i comercialització. La majoria de les cançons són afroespirituals, alegres, animades i amb molt de ritme.

Els beneficis que es puguin obtenir de les vendes del CD aniran destinats a pal·liar la situació de pobresa i de fam a les regions de Kenya, de les quals procedeixen la majoria d'aquestes religioses africanes. Segons elles, «ajuda't i Déu t'ajudarà», en el sentit que no poden restar indiferents a la realitat dels països pobres. (C.C.)

Les gravacions van tenir lloc a la seu de SOS Àfrica de Barcelona.

«Volem transmetre els valors de l'Evangeli als infants i joves de manera divertida»

■ Gmà. Javi Núñez, membre del grup 70xSet i un dels coordinadors del projecte «Braç amb braç»

—Com va sorgir la idea de dur a terme el projecte «Braç amb braç. Cançons per a la pregària i la festa»?

—El projecte neix de la mà de dos pols. D'una banda, el grup 70xSet, d'arrels lasal·lianes, que està format per antics alumnes, professors i germans de La Salle. Amb quinze anys de vida, el grup crea les seves pròpies cançons per transmetre l'Evangeli. De l'altra, l'Equip de Pastoral La Salle Catalunya es va adonar que a les escoles, als centres educatius, a la catequesi i a les associacions juvenils (esplais, escoltes...) hi havia la necessitat de tenir un material complementari per comunicar la fe d'una manera més propera. Van decidir proposar al grup 70xSet la realització d'un treball comú per poder assolir aquest propòsit. I jo, que formo part de tots dos moviments, vaig actuar d'enllaç.

—Què va ser primer: la guia o el CD?

—Tots dos es van posar en marxa alhora. Francesc Closa, com a membre de l'Equip de Pastoral La Salle Catalunya, tenia escrites una sèrie de pregàries sobre temes religiosos. Per la nostra banda, el grup 70xSet teníem un munt de cançons, la majoria alegres i senzilles, sobre valors cristians i humans. Llavors vam unir esforços —les pregàries i les cançons— i entre el Francesc i jo vam anar lligant l'estructura de la guia didàctica. El nostre objectiu inicial era que tant la guia com el CD fossin útils per a infants d'entre 6 i 12 anys, però hem vist que els seus continguts també poden ser de gran ajuda per als adolescents. Per tant, la franja d'edat s'allarga fins als 15 o 16 anys. Cal destacar que la guia i el CD han vist la llum gràcies al suport de l'editorial Claret.

—A qui va adreçat fonamentalment el projecte «Braç amb braç»?

—Sobretot, als responsables de transmetre l'educació de la fe, als mestres de Religió, als educadors en el temps de lleure (catequistes, animadors de la fe, monitors d'esplai, caps d'escoltisme...) i, en general, a totes aquelles persones que treballen amb infants en els àmbits de l'educació religiosa i la pedagogia dels valors des d'una perspectiva cristiana.

—La lletra i la música de les disset cançons del CD són obra del grup 70xSet. Quin missatge voleu oferir?

—L'eina que fem servir són la música i les lletres, però el que és realment important és el contingut. El missatge és molt clar: transmetre els valors de l'Evangeli als infants i als joves, i fer-ho de manera

Javi Núñez Fontiveros és germà de La Salle i forma part de l'Equip de Pastoral La Salle Catalunya des de l'any 2003. És membre del grup musical 70xSet, on toca el violí, canta i compon cançons. Juntament amb el laic Francesc Closa, ha coordinat el projecte «Braç amb braç. Cançons per a la pregària i la festa», constituït per una guia didàctica i un CD. Es tracta d'un treball col·lectiu, fruit de la col·laboració entre el grup 70xSet i l'Equip de Pastoral La Salle Catalunya.

Gmà. Javi Núñez.

Portada de la guia.

divertida. No hem d'oblidar mai que el missatge de Jesús és un missatge d'alegria. Aquest CD doble vol ser una proposta engrescadora per a l'evangelització dels infants. En un CD hi ha les lletres cantades de les cançons i en l'altre només la base musical per tal que els nens i les nenes li puguin donar la seva pròpia personalitat i creativitat; és a dir, que se sentin protagonistes de la cançó. D'aquesta manera, se la fan seva i, per tant, el missatge que es vol comunicar els arriba molt més.

—Quants discos heu editat fins ara?

—El CD *Braç amb braç. Cançons per a la pregària i la festa* és el sisè que editem. Els altres han estat els següents: *Pedres vives* (1992), *Qui diu que no cal?* (1998), *Juegos de todos los colores* (1999), *Jove!* (2000) i *Néixer D9*, una col·laboració

amb motiu de l'Aplec de l'Esperit del 2002. En l'actualitat els components del grup —tots voluntaris— 70xSet som nou: David Berdala, David Boada, Carme Bonastre, Joan Camps, Àngel Millán, Maria Josep Obis, David Pérez, Jordi Plans i jo mateix.

—Com s'estructura la guia didàctica?

—Està dividida en disset capítols, que es corresponen amb les disset cançons del CD; cada capítol conté diversos apartats. Nosaltres proposem una pauta, però la guia és oberta, es pot utilitzar amb plena llibertat. En un primer bloc hi ha una sèrie de valors (amistat, convivència, fe, pau, responsabilitat, apostolat...) perquè es treballin. S'ha de dir que al final de la guia s'inclou una llista de tots els valors i també de contravalors que remetien als

capítols on es tracten. Tot seguit, té lloc l'audició de la cançó; s'hi proporcionen la lletra i els acords. En el tercer apartat, «La nostra realitat», es presenta pròpiament la cançó i es fa un paral·lelisme amb la realitat quotidiana actual. Solem posar-hi una cita bíblica o una referència a Jesús i als seus valors. Una altra secció està constituïda per la partitura de la cançó.

—Què plantegen els altres apartats?

—El cinquè bloc, «Expressió», ofereix la possibilitat de realitzar diferents activitats (dibuixar, pintar, debatre el tema en qüestió, aprendre's la cançó, etc.) per tal de fer-ho molt més vivencial. En un altre apartat hi ha una reflexió i una pregària. Després, hi ha la secció «Acció i compromís», on el jove es compromet davant del seu grup a fer seu allò que ha treballat a l'aula, a la catequesi o al cau; que no quedi tot en paraules, sinó

que es desenvolupi també en fets. Finalment, en el bloc titulat «Símbol temàtic» es tria un símbol (la fotografia d'algú que estimem, un mapa, un pessebre, una Bíblia, una planta o un instrument musical) que servirà per posar imatge a la nostra proposta didàctica. La pauta acaba amb un dibuix del professor Pere Casas relacionat amb el tema que s'ha treballat.

—S'acaba de publicar el primer volum de «Braç amb braç». Quants n'hi haurà en total?

—Està previst fer-ne dos volums. De material, en tenim, tant pel que fa a les pregàries i reflexions, com pel que fa a les cançons. Fer realitat el projecte «Braç amb braç. Cançons per a la pregària i la festa» ens ha portat dos anys de feina. A les escoles on el projecte «Braç amb braç» ja s'ha posat en marxa, l'acceptació ha estat molt bona, la qual cosa ens encoratja a tirar endavant.

Miquel Àngel Codina

Per a més informació sobre la guia didàctica i el CD: Equip de Pastoral La Salle Catalunya, tel. 932 377 180, a/e: serveipastoral@sallecat.org i grup70xset@sallecat.org, web: www.sallecat.org

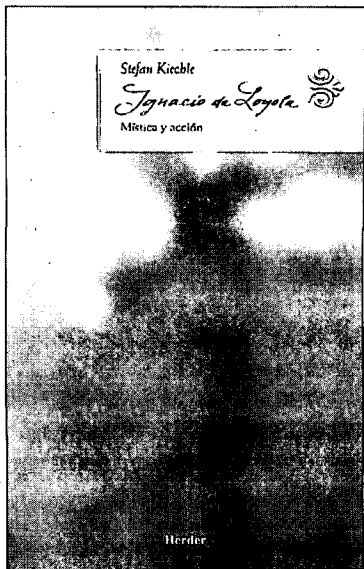
I Concurs de Cançons Polifòniques Jaume Dotras Serrabella

CANET DE MAR.—L'Orfeó Misericòrdia, amb el patrocini de l'Ajuntament de Canet de Mar, ha convocat el I Concurs de Cançons Polifòniques Jaume Dotras Serrabella. El concurs té dues modalitats: cançó i cançó nadalenca. Les peces han de ser originals, inèdites i polifòniques (mínim de tres veus), amb acompanyament de piano o orgue, i preferiblement en català. Les obres s'hauran de presentar o enviar al Sr. Xavier Dotras, c/ Riera Buscarons, 97, 1r - 08360 Canet de Mar. La data límit de presentació serà el proper 31 d'agost.

Els premis seran dotats amb 600 euros per a cadascuna de les modalitats. Les cançons guanyadores quedaran en propietat de l'Ajuntament de Canet de Mar, el qual se'n reserva, també, els drets d'edició. El jurat serà format per persones de reconeguda vàlua en l'àmbit de la música. Qualsevol dels premis pot ser declarat desert, si el jurat ho considera oportú. El veredictes es farà públic en el decurs d'una

vetllada musical, durant el mes d'octubre del 2006. Les obres no premiades es podran passar a recollir a partir del mes de novembre i fins a finals d'any: Sr. Joan Roig, c/ Ample, 32 - 08360 Canet de Mar, tel. 937 940 625. En cas de no ser recollides dins d'aquest termini, quedaran en propietat de l'Orfeó Misericòrdia. (C.C.)

Llibres

Gran mestre espiritual

Ignasi de Loiola (1491-1556), com a fundador de la Companyia de Jesús, va reformar l'Església d'Occident i, com a mestre espiritual, va deixar la seva empremta secular en la vida de la cristiandat. El teòleg i filòsof Stefan Kiechle explica en aquesta biografia com la vida agitada del sant va marcar la seva obra i missatge. Aquest continua essent en l'actualitat una font d'inspiració per a l'home modern que desitja trobar en el dia a dia una existència plena de sentit que combini comunicació i comunitat, individualització i llibertat, mística i acció. (C.C.)

▶ Stefan Kiechle, *Ignacio de Loyola. Mística y acción*. Editorial Herder, Barcelona 2006, 198 pàg.

Ignazio Sanna

Una teologia «pastoral»

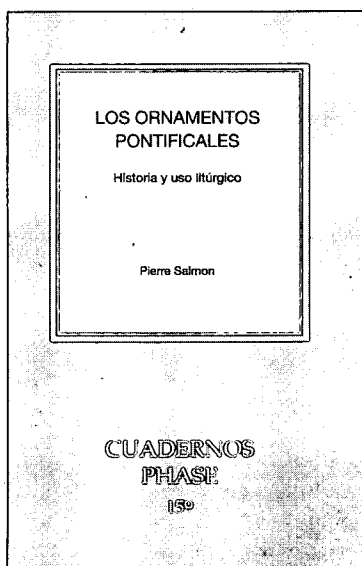
Karl Rahner és considerat el teòleg catòlic més notable del segle xx. Com s'explica en aquesta biografia del professor Ignazio Sanna, l'objectiu del seu treball teològic sempre va ser explicar el cristianisme a l'home contemporani de forma entenedora. En aquest sentit, va elaborar una teologia «pastoral», destinada a llançar un pont entre l'auto-compassió de l'ésser humà i l'anunci cristià, que troba el centre precisament en Jesucrist, en el qual es dona a conèixer el resultat d'una existència humana oberta conscientment al Déu que es revela. (C.C.)

▶ Ignazio Sanna, *Karl Rahner*. Editorial San Pablo, Col·lecció Teólogos del Siglo xx, Madrid 2006, 183 pàg.

Insígnies pontificals

Aquestes pàgines no tenen com a objectiu oferir una història completa i detallada, basada en una documentació exhaustiva, de tots els pontificalia (insígnies pontificals en el ritu romà). «Només intenten —afirma l'autor, Pierre Salmon—, donar una idea general d'una evolució força complicada, a partir de dades positives i de textos autèntics.» A l'Edat Mitjana i el Renaixement, aquestes insígnies (dalmàtica, casulla, pal·li...) tendien a realçar sobretot la funció del celebrant, més que posar de manifest el seu ofici. (C.C.)

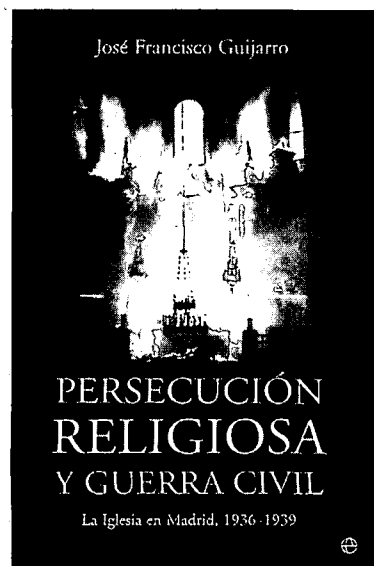
▶ Pierre Salmon, *Los ornamentos pontificales. Historia y uso litúrgico*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2006, 94 pàg.

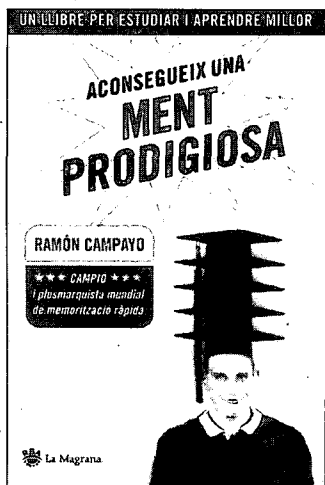
Hostilitat eclesial

Després del cop d'Estat del 18 de juliol del 1936, l'hostilitat contra l'Església catòlica es desferma furibundament. Es profanen i cremen esglésies i convents; i centenars de sacerdots, religiosos i laics són assassinats no per les seves idees polítiques, sinó per les seves conviccions i pràctiques religioses. Aquest estudi investiga una de les pàgines més negres de la violència viscuda a l'Estat espanyol i proporciona moltes dades sobre l'assetjament, la persecució i l'assassinat d'aquells que eren tinguts per enemics de la República. L'autor és José Francisco Guijarro, sacerdot de l'arxidiòcesi de Madrid. (C.C.)

▶ José Francisco Guijarro, *Persecución religiosa y guerra civil. La Iglesia en Madrid (1936-1939)*. Editorial La Esfera de los Libros, Madrid 2006, 695 pàg.

Els secrets de la ment

Tots podem desenvolupar i millorar la nostra ment fins a límits insospitats. Només cal voler-ho fer, accedir a un mètode eficaç i disposar d'un guia expert. Ramon Campayo, campió mundial de memorització i lectura ràpida —que compta amb diferents rècords mundials— i avalat per una àmplia experiència didàctica, ens proposa aquest llibre, que permetrà el lector estudiar i preparar exàmens i oposicions de la manera més fàcil, ràpida i efectiva. Aquest llibre no està destinat només als estudiants, sinó a qualsevol persona que desitgi multiplicar la seva força mental. (C.C.)

▶ Ramon Campayo, *Aconseguir una ment prodigiosa. Un llibre per estudiar i aprendre millor*. Editorial RBA-La Magrana, Col·lecció Orígens, Barcelona 2006, 260 pàg.

Despistado, acelerado e inquieto. ¿Es hiperactivo?

El libro para padres, educadores y terapeutas Jesús de la Cámara, José R. García Soto y José V. Pozo de Castro

Hiperactivitat infantil

Aquest llibre és una guia interessant sobre el trastorn per dèficit d'atenció amb hiperactivitat (TDAH), descrit de forma amena i propera, però amb rigor científic. S'hi exposen les causes, símptomes i possibles solucions, així com els resultats de les investigacions més recents, combinant-los amb històries personals que expliquen diferents casos de nois i noies afectats pel TDAH. En aquest manual també es detallen tractaments (fàrmacs, ajuda psicològica...) i l'efectivitat dels quals està comprovada. (C.C.)

▶ AA.DD., *Despistado, acelerado e inquieto. ¿Es hiperactivo? El libro para padres, educadores y terapeutas*. Editorial Planeta, Barcelona 2006, 197 pàg.

Guia de butxaca de València

De l'1 al 9 de juliol se celebrarà a València la V Trobada Mundial de les Famílies, organitzada pel Pontifici Consell per a la Família. Benet XVI viatjarà a la ciutat mediterrània els dies 8 i 9 per a la cloenda de l'esdeveniment. En aquesta completa guia de butxaca sobre València es detallen els llocs imprescindibles per visitar (Ciutat de les Arts i les Ciències, la Llotja...), els edificis i museus més destacats, així com llocs per conèixer i allotjar-se. La guia s'acompanya de mapes, dades pràctiques (telèfons, transports...) i una síntesi de la història de València i de la societat valenciana actual. (C.C.)

▶ Miles Roddis i Greg Elms, *Lo mejor de Valencia*. Editorial Geo Planeta-Lonely Planet, Barcelona 2006, 96 pàg.

Fer turisme rural

Agustí Juste i Eva Caldach són una parella de dissenyadors gràfics que han elaborat una magnífica guia de cases rurals ubicades a la geografia catalana. De les més de 1.100 que hi ha a Catalunya, n'han seleccionat 55. «Aquesta és una selecció totalment personal i, en fer-la, no ens hem deixat enlluernar per les masies de cinc estrelles: l'encant no ha d'estar necessàriament relacionat amb el luxe», escriuen. La majoria d'aquestes cases estan situades enmig de la natura, i disposen d'uns interiors serens i cuidats. (C.C.)

▶ Agustí Juste i Eva Caldach, *Las mejores casas rurales de Cataluña*. Viena Ediciones, Barcelona 2004, 165 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

En quin món vivim...

Ens han arribat a les mans diferents llibres que intenten reflectir la situació del món actual. Textos gairebé apocalíptics, naturalment, en què es recullen dades i històries més o menys fictícies, però amb un fonament autèntic en la realitat.

No són entelèquies negatives, com podien ser els muntatges acadèmics de l'escolàstica antiga, que resumien i preconitzaven les catàstrofes a força de sil·lo-gismes. Sembla que són el resultat del pensament del refranyer quan ens diu que «aquest fang ve d'aquella pols».

El seu autor és Àngel Font, preocupat per la degeneració de la societat actual, tant des del punt econòmic com en el de les drogues, sense oblidar les conseqüències de l'immobilisme de l'Església.

Si us he de ser franc, no sóc gaire propens a acceptar profetismes que desvetllen un futur, que sabem que no és el resultat de les manipulacions humanes senzilles. Hi ha alguna cosa, o més ben dit, Algú que està per sobre dels esdeveniments, i és virtut de prudència tenir l'esperança seriosa que, encara que a través del Misteri, no estem abandonats de les mans de Déu. La visita recent de Benet XVI als

campes d'exterminiens dona una clau d'interpretació, encara que només sigui a través de la perplexitat: «Senyor, per què ho vas permetre...»

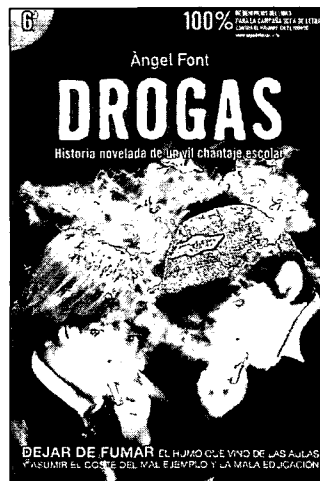
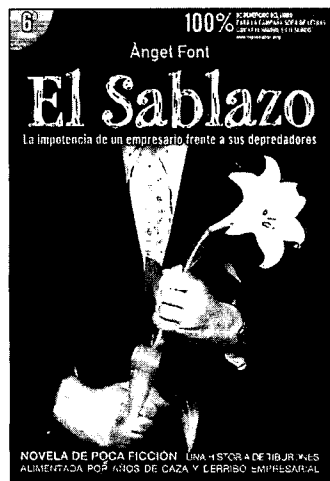
Les grans calamitats poden confondre i descoratjar, com les petites: recordem les expressions d'Albert Camus a *La pesta*, i on sembla que no arriba la ment humana, hi ha d'arribar l'esperit, l'esperança, aquella *petite soeur* de què parla Péguy.

Per això, aquests textos ens han semblat excessius, potser retòrics en la manifestació dels desastres, perquè sembla que volen introduir al cementiri del Dant, amb

Àngel FONT

La web de Dios —El sablazo— Drogas

Publi Corinti, Barcelona 2006...

l'amenaça tremenda: «Deixeu la vostra esperança, els que entreu.»

La vida està plena de dolor i, molts de nosaltres, homes i dones, podríem exhibir cicatrius molt profundes, encara que hagin estat provocades creient que eren per al nostre bé, i no podem negar que això sigui

incert. Però, per prevenir-nos no cal que ens turmentem. Chesterton va escriure: «Hem de començar com els pessimistes anomenen un optimista, per acabar sent el que els optimistes anomenen un pessimista: començar creient que podem portar a terme el que empenem, i acabar pensant que encara podríem haver fet més.»

Aquest món nostre és dur, i lluny de nosaltres el conformisme passota que no creu que tot és corregible, superable, millorable, però hem de violentar i podem, «nervi i múscul... i acceptar triomf i derrota i tractar de la mateixa manera aquests dos impostors».

La ciència-ficció té el perill de convertir-se en l'exercici de fer mirar el futur amb lents deformants. Les pel·lícules que ens presenten el futur ens fan conviure amb éssers estranys, que no tenen res d'humà, a excepció de la capacitat de destrucció immensa. Unà tortura autèntica que difícilment poden suportar la ment i el cor humans, nascuts per al bé i la felicitat.

La literatura nascuda a l'empara de l'apologètica ha de ser molt curosa amb els seus missatges. I els textos d'Àngel Font, atapeïts, incandescents, en alguns moments sobreabundants d'adrenalina, resulten extrems d'alguns incunables convents vells, encara que estiguin plens de bona voluntat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Nit dels Músics, a Cassà

Cada any se celebra a Cassà de la Selva la Nit dels Músics, una festa singular organitzada pels Amics de la Sardana dedicada a homenatjar els músics nascuts en aquesta vila, aquells que hi resideixen o que formen part de les cobles cassanenques: la Selvammar i la Selvatana. Amb aquest motiu s'apleguen una munió d'instrumentistes que s'agrupen en una formació monumental per interpretar una ballada de sardanes singular i fer una trobada amical, en la vigília de la festa major de Cassà.

Aquest 9 de juny farà 31 anys que se celebra aquesta Nit dels Músics, que en-

guany dedica un record emotiu a Quim Carreras i Llach, músic cassanenc que, fins al seu recent traspàs, ha estat vinculat a La Principal de la Bisbal. Amb aquest motiu, s'estrenarà la sardana *Recordant en Quim*, d'Enric Rigau i s'anuncia que tots els instrumentistes de La Principal s'afegiran a la monumental cobla dels músics cassanencs.

La plaça de la Coma, centre neuràlgic de Cassà de la Selva, esdevé l'escenari d'aquesta simpàtica festa que culminarà amb la tradicional interpretació d'*El sereno*, de Josep Coll i Ligora.

La Cabanyada de L'Empordà

La Cabanyada de l'Empordà, que han presentat l'Ajuntament de Cabanes i la Fundació OCE, juntament amb totes les entitats cabanenques, pretén ser una plataforma de difusió del passat i del present de les canyes com a element vegetal útil i necessari en termes de sostenibilitat i per promoure'n possibles utilitats futures. En l'àmbit musical, la duresa, flexibilitat i fàcil manipulació de la canya ha permès la seva utilització com a font de música.

La Cabanyada de l'Empordà és una manifestació ambiciosa que es desenvolupa del 24 de juny al 2 de juliol i que inclou conferències, exposicions, la primera Fira-Mercat de la Canya i el primer Festival de Música de Canya. Un seguit d'activitats a l'entorn d'un element tan simple com la canya mediterrània: l'*Arundo donax*, que és el nom científic de la canya o *Canya de Sant Joan*, que pertany a la família de les gramínies.

Un seguit de concerts d'agrupacions instrumentals de 6 tenores i 2 tibles, d'oboè, fagot i saxòfon, o de gralla i piano, amb la participació de grups com Al Tall, De Calaix, els Ministrers de Figueres o l'Egara Saxofon Quartet i la col·laboració de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà delimiten el Primer Festival de Música de Canya.

Per ampliar la informació us podeu adreçar a l'Ajuntament de Cabanes, tel. 972 505 973, o al coordinador de la Cabanyada, Jordi Coll, tel. 972 529 282. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 47,95€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

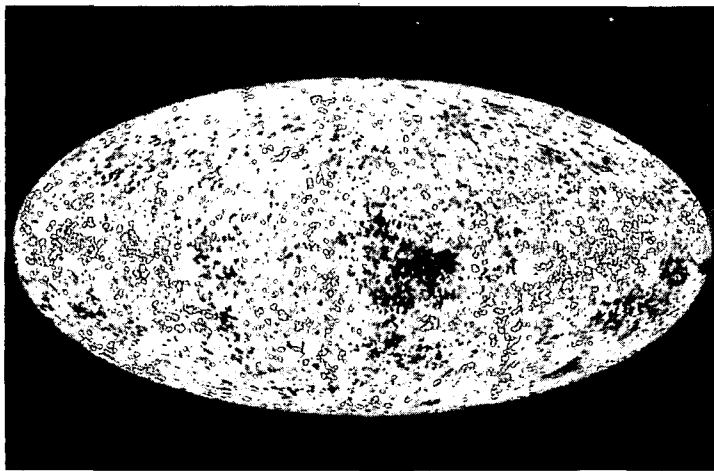
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Primers resultats obtinguts per la sonda WMAP

Segurament no recordareu que l'any 2001 la NASA va llençar a l'espai un satèl·lit que anomenaren WMAP (sigles en anglès de Wilkinson Microwave Anisotropy Probe) per estudiar amb més detall la radiació de fons de l'univers. Es tractava de millorar el que havia obtingut el COBE de George Smoot el 1992, que havia mostrat que la radiació del fons còsmic (l'anomenat «eco del Big Bang») de 2,75°K no era del tot isotròpica sinó amb fluctuacions de centmil·lèsimes de grau, cosa que havia resultat totalment concorde amb la previsió teòrica. Això havia estat una bona aportació confirmatòria de la teoria del Big Bang. Però aquella comprovació s'havia aconseguit amb una sensibilitat molt alta, certament, però amb escassa resolució angular, cosa que donava una imatge de l'univers primordial un xic borrosa, com una fotografia desenfocada.

I això és el que s'ha volgut millorar amb el WMAP. I s'ha aconseguit. Ja s'han publicat els resultats, després de cinc anys de mesuraments. No tan sols es veu ara, en el mapa que s'ha pogut dibuixar del fons de l'univers, és a dir, de com era al cap de 380.000 anys de l'explosió inicial (així s'ha dit, no al cap de 300.000 com es deia fins ara), una imatge molt nítida de la distribució de

Imatge del fons de l'univers captada pel WMAP.

l'afany de conèixer millor l'univers s'ha ficat també en l'ànim dels astrònoms europeus i ja estan preparant una sonda que pensen posar en òrbita el 2007 per confirmar i ampliar les dades del satèl·lit WMAP. Ja té nom: *Planck Surveyor*. És obra de l'Agència Espacial Europea. Superarà en sensibilitat les dues anteriors americanes i es vol que precisi més la formació i estructura actual de l'univers. Que pugui ser així per al bé de la ciència i de la comprensió de les meravelles de la Creació!

temperatures, sinó que s'han pogut aclarir alguns altres detalls interessants, com les direccions de la polarització de la radiació fòssil. La primera remesa de fotografies i amidaments va fer-la el WMAP el 2003 i ara el 2006 hi ha afegit la nitidesa de la imatge i més determinacions: que les primeres estrelles començaren a formar-se al cap de 400 milions d'anys, que l'univers no afluixa l'expansió, sinó que l'accelera (cosa que ja es veia molt probable el 1998 pel que mostraven els telescopis), que la quantitat d'energia obscura constitueix el 74% del cosmos, mentre que la matèria ordinària només és el 4%, perquè la matèria fosca arriba a un 22%, i altres minúcies.

Tot això sembla bastant segur, però

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

53 L'origen de l'energia del Sol

Un gran interrogant plantejat pels astrònoms, que fins ben entrat el segle xx semblava totalment insoluble, era el de la font de l'energia del Sol. La quantitat de calor que expandeix per l'espai és enorme i sabem que s'ha mantingut així durant milers de milions d'anys. Si fos fruit d'energia química, com combustió de carbó, hulla per exemple, en vint mil anys s'acabaria. Si fos un cos enormement calent que es va refredant encara trigaria menys a irradiar una calor insuficient, i en cent mil anys es quedaria gèlid. No és estrany que els antics, tot i no tenir idea de la gran durada de les eres geològiques, en la permanència sempre igual de la irradiació solar hi veiessin quelcom diví, o almenys diferent de tot el que captem a la Terra. Els egipcis en feren un déu, Ra, els indis també, la divinitat que en el *Rigveda* s'anomena Surya, els maies a Amèrica li dedicaven temples, els grecs identificaven Hèlios (Sol) amb el déu Apol·lo. Quan Anaxàgores, cap al 450 aC a Atenes, digué que el Sol era una roca incandescent més gran que tot el Peloponès l'acusaren d'impietat i fou condemnat a l'exili... I quan la filosofia hi volgué dir alguna cosa racional no hi trobà cap altra solució que afirmar que la matèria dels astres era feta d'un cinquè element una «quinta essència», l'èter, perquè apareixia incorruptible i a la Terra, que tot està fet dels quatre elements, tot és també corruptible. Així ho digué Aristòtil, que hi afegia que els cels eren perfectes. Durant segles no s'hi afegí cap més explicació i es mantingué la tesi de la perfecció dels astres. Recordem que els oponents a Galileu li deien que no podien ser taques allò que ell veia en el Sol perquè al cel tot ha de ser perfecte.

Primeres explicacions científiques insuficients

Quan l'espectroscòpia demostrà que hi ha al Sol i a les estrelles els mateixos elements que a la Terra (capítol 43) el problema ja no era esbrinar de què estaven fets els astres sinó com és que el Sol i les estrelles emeten tanta energia i els dura tant. Quina mena d'acció física o química s'hi fa? Pensem que a la Terra només ens arriba mitja milmilionèsima part de la irradiació que emet tan generosament el Sol cap a les profunditats còsmiques, i que encara se'n reflecteix cap a l'espai un 25%, i el que en resta és equivalent a unes deu mil vegades el consum energètic industrial de tot el món. S'ha calculat que tres dies d'irradiació solar equivalen a l'energia continguda en les reserves constataades de combustibles fòssils (carbó, gas natural i petroli) que ens queden per gastar al nostre planeta.

Una primera explicació, que volia ser científica, de l'origen de l'energia solar va ser la que exposà el físic alemany, iniciador de la termodinàmica, Julius Robert Mayer (1814-1878). Deia que els meteorits caiguts al Sol podien alimentar-ne l'energia, ja que la gran gravetat solar havia de fer que hi caigués a una velocitat de 620 km/s, i això li proporcionaria 45 milions de calories per quilogram de massa. Aquesta teoria no trigà a evidenciar-se del tot insuficient perquè, completant els càlculs de Mayer, resultava que la quantitat de meteorits que hi havien de caure era tan gran que haurien fet variar sensiblement la massa del Sol fins a fer variar l'òrbita de la Terra en pocs segles, cosa

que és ben clara que no ha passat. Per això el mateix Mayer retirà la seva explicació i s'inclinà per la d'un altre físic alemany, Hermann von Helmholtz (1821-1894), que el 1854 proposà que el Sol, en anar-se contraient per gravetat la matèria que el compon va emetent calor. Ara bé, un càlcul senzill donava que si hagués estat així, fent marxa enrere en el temps, 25 milions d'anys abans el Sol havia de tenir un volum tan gran que encloïa l'òrbita de la Terra. També s'hagué de deixar aquesta hipòtesi.

Lord Kelvin, de nom William Thomson (1824-1907), s'inclinà també per la hipòtesi de la contracció. I féu el càlcul d'una altra manera. Terra i Sol en un principi tenien la mateixa temperatura però la Terra es refredà més de pressa i només li quedà la calor interna causant dels volcans i terratrèmols, mentre que el Sol encara en té per temps, potser per a uns 100 milions d'anys, quantitat, deia, que podria estendre's fins a 400 milions. Els geòlegs aviat demostraren que era una durada del tot insuficient.

L'energia solar és nuclear

La radioactivitat descoberta per Henri Becquerel (1852-1902) el 1896 i estudiada per Marie Curie (1867-1934) i Pierre Curie (1859-1906), va ser la clau per entendre el que passa al Sol i a les estrelles. A partir de l'estudi de l'àtom s'arribà a la fissió de l'urani, aconseguida per Otto Hahn el 1939, i es veié que els nuclis atòmics tenen una immensa quantitat d'energia emmagatzemada. Ara sabem que de l'urani es pot obtenir tres milions de vegades més energia que d'una quantitat de carbó de massa igual. S'ha vist que hi ha moltes maneres d'obtenir energia nuclear i que la fusió de l'hidrogen en heli és de les que més en produeix. D'aquí ve l'invent de la bomba d'hidrogen. Aquesta fusió és espontània a altes temperatures i s'hi pot arribar tot naturalment a l'interior de les estrelles on hi ha una pressió enor-

me. Ara se sap que a quatre milions de graus ja es pot iniciar la fusió i no cal dir que a més temperatura es fa més ràpida. El càlcul ens diu que la pressió que ha de suportar el nucli del Sol pot fer-li tenir una temperatura de 12 a 18 milions de graus, cosa que provoca necessàriament la reacció de fusió força ràpida.

Va ser Sir Arthur Stanley Eddington (1882-1944), físic i astrònom anglès, professor a Cambridge des del 1913, el primer teòric de l'interior de les estrelles. És ell qui afirmà i mostrà amb els seus càlculs que la intimitat estel·lar es troba sempre a milions de graus. Va demostrar també que el Sol i els estels en general són cossos gasosos tot i tenir aquesta pressió tan gran que s'ha de veure contrarestatada per la pressió de radiació.

I tenia tota la raó en els seus càlculs. El físic alemany, nacionalitzat americà, Hans Albrecht Bethe (1906-2005) desenvolupà el 1938 els processos nuclears que es deuen realitzar en el Sol. És un conjunt de reaccions conegut per «cicle de Bethe», que podem resumir dient que l'hidrogen és el combustible, el carboni hi fa de catalitzador i les cendres són els àtoms d'heli que es troben en l'embolcall solar. Segons els càlculs de Bethe, el Sol transforma cada segon 594 milions de tones d'hidrogen en 590 tones d'heli; la pèrdua de 4 milions de tones de massa es deu a la seva conversió en energia. Sembla una quantitat molt gran però el Sol, fent-ho així, té una vida prevista per a fins uns 5.000 milions d'anys més. I això, comptant encara, que per segon també perd uns 4 milions de tones més en partícules que expandeix a l'espai que formen l'anomenat «vent solar», i és que la caiguda de meteorits, sense ser la causa que deia Mayer, també contribueix al manteniment global de la massa solar.

Ara, doncs, ja no és cap misteri la font de l'energia solar, ni l'estabilitat que mostra ni el temps que li queda d'existència. Un bon avanç de la ciència.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Endavant Espanyol*
19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscobabis*
19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

17.30-18.00 *In family*
18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Grans reptes*

23.00-00.00 *Persona i vida*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *Piscobabis*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Mirades de cinema*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

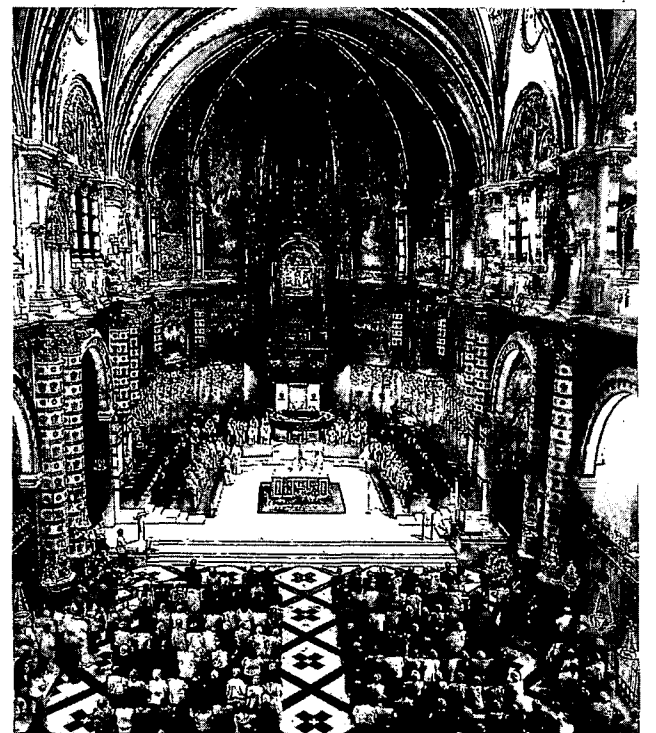
14.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Cada diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

Barcelona 106.6
Tarragona 100.6
Catalunya Central 93.7
Girona 103.4
Lleida 91.5
Tortosa 90.1
Garraf 96.8
Vic 91.3
Cerdanya 104.4
La Seu d'Urgell 105.0
Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 2

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.
10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 *Testimonio*
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.
10.30 *Santa Misa*
Amb la participació de coral Ressò de l'Arboç (Baix Penedès), sota la direcció de Rosa Rafecas.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 3

17.00 *Pueblo de Dios*
«Zambia: el cinturón del cobre.»

Des de fa 35 anys, els missioners espanyols treballen amb els miners i els pagesos en aquesta zona.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 2

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emeta a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emeta pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emeta per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **GUJARAT.**— La diòcesi d'Ahmadabad (Índia) ha llençat la pàgina web www.biblegujarat.org, en anglès i llengua gujarati, sobre Jesucrist i la Bíblia. El projecte ha estat confiat a la Catholic Information Service Society.

Altres bisbats

• **TROBADES MISSIONERES DE SILOS.**— «Operación futuro», per a joves a partir de 16 anys, tindrà lloc a València del 7 al 10 de juliol, i continuarà amb una marxa a Xavier del 12 al 16. Més informació: Cristians Sense Fronteres, tel. 915 944 112, a/e: csf@csf.es

• **COMPANYIA DE JESÚS.**— Del 15 al 21 de juliol, setmana de compromís polític i espiritualitat cristiana amb diferents ponències i tallers, a Salamanca. Més informació: www.jesuitas.es

• **CAMPAMENT SANT FRANCESC.**— Del 15 al 25 de juliol, la província bètica franciscana organitza el campament Sant Francesc *La aventura lusitana*, a Villagonzalo (Badajoz), per a nens i adolescents. Més informació: tel. 927 244 812, a/e: pjvofmbetica@wanadoo.es

• **GERMANES HOSPITALÀRIES DEL SAGRAT COR DE JESÚS.**— Organitzen del 16 al 21 de juliol, a Madrid, un camp de treball amb persones amb discapacitat psíquica. Més informació:

Gna. M. Cristina Hernández, tel. 915 040 252, a/e: joveneshospitalarios@hcs-bmennibcn.org

• **LECTIO DIVINA.**— Del 16 al 23 de juliol, curs de Lectio Divina amb els professors Severiano Blanco i Àngel Moreno, a Guadalajara. Organitza: monestir de Buenafuente del Sistol. Més informació: tel. 949 835 058, a/e: angelbf@public.ibercaja.es, web: www.ciudadredonda.org

• **TEOLOGIA.**— Del 17 al 19 de juliol, jornades de Teologia *Inspiración bíblica, libertad y poder*, a Benasque (Osca). Organitza: Aula de Teologia Manuel Iglesias-Graus. Més informació: tel. 974 551 327, a/e: hnodario@hotmail.com

• **CURS BÍBLIC.**— Del 17 al 21 de juliol, a Dueñas (Palència), organitzat pels Missioners del Verb Diví. Més informació: tel. 979 780 013.

• **SETMANA DE MISSIONOLOGIA.**— Del 17 al 21 de juliol, a Burgos, sobre *San Francisco Javier y la misión del siglo XXI*. Organitza: Facultat de Teologia de Burgos. Més informació: tel. 947 201 004, a/e: burgos@omp.es

• **XAVIER.**— Del 17 al 29 de juliol, peregrinació a Xavier per a joves de 18 a 22 anys, organitzada pel Centre Arrupe. Més informació: tel. 915 498 140, a/e: carrupemadrid@jesuitas.es, web: www.jesuitas.es

• **CAMPAMENT MISSIONER.**— La Delegació de Missions de València, a través del grup missioner Amics de les Missions, organitza del 17 al 31 de juliol un campament missioner per a nens i nenes de més de 10 anys, a Camarena de la Sierra (Terol). Més informació: tel. 961 705 690 i 963 919 132, a/e: adlmusueca@hotmail.com i misiones-valencia@omp.es

• **CATEQUESI.**— Del 18 al 26 de juliol, escola de catequistes per a majors de 18 anys, a Torre de Benagalbón (Màlaga). Organitza: Joventuts Marianes Vicencianes. Més informació: www.secretariadojmv.org

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a religioses del 18 al 26 de juliol, a Zamora, dirigits per Rafael Sanz de Die-

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **UNIO DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.**— Organitza exercicis espirituals a Montserrat del 14 al 20 d'agost, dirigits pel P. Cebrià Pifarré, o.s.b.

go, s.j. Més informació: tel. 980 531 670.

• **JOVES OBERTS AL MÓN.**— «Apostem per una joventut oberta al món» és el lema del campament juvenil missioner que es farà, del 18 al 31 de juliol, a Santa Cruz (A Coruña). Organitza: Obres Missionals Pontificies d'A Coruña i l'arquebisbat de Santiago de Compostel·la. Més informació: tel. 981 252 926.

• **GOAC.**— La Germandat Obrera d'Acció Catòlica organitza a Salamanca unes jornades amb el tema *Promover la cultura de la vida en el mundo obrero*. Del 22 al 23 de juliol, tindran lloc les jornades de pregària i reflexió, i del 24 al 26, les jornades d'aprofundiment i diàleg. Més informació: tel. 917 014 087 i 649 936 903; fax 915 227 403, a/e: organizacion@hoac.es, web: www.hoac.es

• **PREGÀRIA.**— Del 24 al 28 de juliol, a Burgos, trobada d'estiu «Amigos de Orar» amb el tema *Amigos de la Vida*. Organitzen: Revista Orar i CIPE. Més informació: tel. 947 264 267, a/e: cipe@cipecar.org

• **MÓN NOU.**— La Delegació de Missions d'Oriola-Alacant organitza, del 25 al 30 de juliol, un campament missioner a Finca Cano, Puerto de Carrasqueta a Xixona. «Vive un mundo nuevo» és el lema d'aquest campament per a nens de 9 a 13 anys. Més informació: tel. 965 259 080, a/e: misiones@diocesisoa.org

• **CÀRITAS.**— Càritas diocesana de Salamanca organitza uns camps de treball per a juliol i agost, per a majors de 18 anys, a la casa d'acollida per a malalts de sida i al centre d'acollida Pare Damià. Més informació: tel. 923 269 698, a/e: padredamian@caritasalamanca.org

• **SOCIETAT DE MISSIONS AFRICANES.**— Organitza del 7 al 13 d'agost una marxa internacional per a joves, de 18 a 30 anys, de Carcassona a Castelnau, al poble natal del seu fundador Marion de Brésillac. Més informació: tel.

913 000 041 i 667 634 530, a/e: sma@misionesafricanas.org

Barcelona

• **JORNADES D'ESTUDIS FRANCISCANS.**— El 28 i 29 de juny tindran lloc aquestes jornades amb el tema *Franciscanisme i art europeu*, a la Facultat de Teologia de Catalunya (c/ Diputació, 231 - Barcelona).

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El 30 de juny, a les 20.30, presentació del llibre *Tu, l'Esperat d'Israel*, de Joan M. Vernet. La presentació anirà a càrrec de M. Carme Ferré i Margalef i el mateix autor. Parròquia de Sant Marcel, c/ Petrarca, 52 - Barcelona, tel. 934 292 276.

• **COR MADRIGAL.**— L'1 de juliol, a les 21.30, concert del cor Madrigal a l'església de Santa Maria de Jesús de Gràcia (c/ Gràcia, 5 - Barcelona).

• **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— Del 3 al 6 de juliol, curs d'introducció al treball manual amb fusta dirigit per Ignasi Anzizu, jesuïta, a Mataró. Organitza: Centre de Vida Espiritual en la Cultura Contemporània. Més informació: tel. 934 876 363, a/e: eulalia.tort@universitaties.net

• **COSMOCAIXA.**— Del 3 al 7 de juliol, de 16.00 a 20.30, curs sobre *Relativitat, física quàntica i cosmologia*, coordinat per Enric Verdager (catedràtic de Física Teòrica, UB), Albert Bramon (catedràtic de Física Teòrica, UAB) i J. A. Grifols (catedràtic de Física Teòrica, UAB); el 5, a les 19.00, *Astrofísica d'altres energies per al segle XXI: els fenòmens més violents de l'univers*, amb Malcolm Longair, professor de la Universitat de Cambridge. Més informació: tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmo.caixabcn.fundacio@lacaixa.es

• **CAIXAFÒRUM.**— El 5 de juliol, a les 21.30, *Contraposició. Els sons del silenci (Índia)*, amb Astad Deboo (ballarí) i The Clark School for the Deaf (ballarins); a les 22.00, *Paraula de jazz*, concert-recital per a dos poetes i trio; el 6 i 13, de 16.00 a 20.00, activitat familiar *Ara pintura*. Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

• **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El 6 de juliol, a les 22.00, hora santa acompanyant Jesús a l'hort i missa. Monestir de la Visitació, passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **SANT CRISTÒFOR.**— La capella de Sant Cristòfor del Regomir celebra la festivitat del sant el 10 de juliol, a les 8.00

Alba residència d'àvies

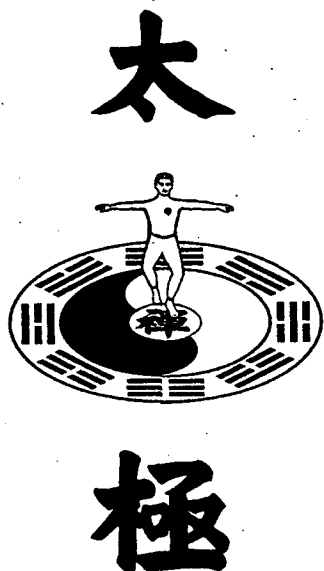
Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

其安易持其未兆易謀
其脆易泮其微易散爲
之於未有治之於未亂

Les coses fàcils són fàcils de plasmar.
Tot allò que no manifesta mals indicis és fàcil de predir.
Tot allò que és fràgil és fàcil de trencar.
Tot el que és voluble és fàcil de dispersar.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

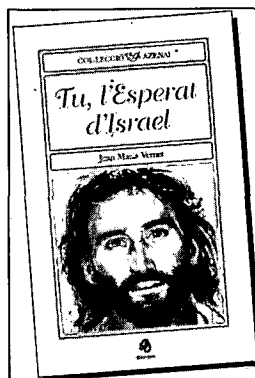
Entrada lliure el dissabte
15 de juliol,
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

El proper dia 30 de juny, a les 20.30h, presentem a la parròquia de Sant Marcel de Barcelona

Tu, l'Esperat d'Israel,
de Joan Maria Vernet

L'acte de presentació anirà a càrrec de
Maria-Carme Ferré i Margalef

Parròquia de Sant Marcel, c/ Petrarca, 52
08031 Barcelona. Tel. 934 292 276

Des del carrer

Célestin Gnonzion, laic de Costa d'Ivori, és l'únic periodista africà acreditat davant de la Sala de Premsa de la Santa Seu. Sembla impossible, vista la vastitud del continent i la creixent presència de l'Església africana. En una trobada amb «Catalunya Cristiana» exposa el difícil moment que travessa el seu país després que el 2002 un grup de rebels aconseguís apoderar-se de bona part del territori.

«Els lectors ivorians estan cansats de fets polítics que creen estrès»

Foto: M.D.B.

Célestin Gnonzion, periodista de Costa d'Ivori

—Vostè és l'únic periodista africà acreditat a la Santa Seu, com s'entén aquesta falta de col·legues de tot un continent?

—Té raó, sóc l'únic. Aquesta falta de periodistes africans a la Sala de Premsa vaticana, però també a Roma, fa que els periòdics africans hagin —per força— d'informar el públic africà sobre els fets del Vaticà i d'Europa segons l'agenda de les agències de premsa del Nord. Hi ha moltes raons que poden explicar la falta de periodistes africans a la Santa Seu. La primera, la línia editorial dels diaris africans. La segona i més plausible, el límit de pressupost. Amb els lectors que tenen, no es poden permetre les despeses d'un corresponçal a l'estranger. Per sort, *Fraternité Matin*, el meu diari, és un gran grup de premsa a l'Àfrica francòfona i s'ho pot permetre. El grup *Fraternité Matin* posseeix revistes de moda, d'esport, de motor, d'agricultura, d'indústria i també és una editorial. La informació de la Santa Seu interessa molt els lectors ivorians, cansats dels fets polítics que creen més estrès en lloc de procurar pau i serenitat. La gent vol sentir i llegir altres coses.

—Benet XVI ha anunciat un Sínode per a Àfrica sobre la inculturació. Hi ha problemes amb la inculturació de l'Evangeli a la terra africana?

—L'Església a Àfrica és una Església jove. Àfrica encara ve definida com a terra de missió. Recordem que només fa cent anys que els primers missioners van arribar a les costes d'Ivori duent l'Evangeli, la cultura cristiana i el missatge de Crist en les cultures on ja existien ben arrelades les religions locals, que per a alguns són religions animistes, però que jo prefereixo anomenar-les religions tradicionals africanes. Tot això per recordar que la coexistència entre cristianisme, religió africana i també l'islam no és sempre fàcil i, a vegades, fa remuntar algunes pràctiques religioses poc clares. A alguns cristians africans, per sort minoria, encara els costa viure una fe cristiana al 100%, arrelada únicament en el valor de l'Evangeli. No és fàcil a Àfrica viure una fe adulta com va demanar el Sant Pare, és a dir, «una fe adulta i madura arrelada en l'amistat amb Crist». Penso, però, que la inculturació de l'Evangeli en terra africana no és un problema. És un repte i és una riquesa per a l'Església d'Àfrica per després convertir-se en una gran riquesa per a tota l'Església universal. Per arribar a un veritable arrelament de l'Evangeli en les cultures africanes, els líders de l'Església han d'insistir més en la formació per fer remuntar les pràctiques culturals que no estiguin en contradicció amb la integritat de la fe cristiana.

—El Papa ha convidat els bisbes a continuar la via del diàleg. Què vol dir concretament el diàleg, en el context de conflicte actual?

—Costa d'Ivori viu una crisi sociopolítica de fa bastants anys. I un punt central d'aquesta crisi va ser el 19 de setembre del 2002, quan un grup d'ivorians armats van voler tirar endavant un cop d'Estat contra el govern legal. Van fracassar, però han ocupat una bona part del país. Des d'aquest moment van iniciar moltes negociacions de diàleg amb l'ajuda de la comunitat internacional per unificar el país. En el context de conflicte polític actual, el Sant Pare, quan va rebre els bisbes de Costa d'Ivori en la visita *ad limina* va aprofitar per demanar, sobretot als homes polítics ivorians, que acceptin la via del diàleg per examinar de manera profunda i lleial les causes del conflicte, a fi de trobar les solucions. Els bisbes encara poden, al meu parer, influenciar el debat polític ivorià per «una pau veritable, sincera i duradora», segons va dir el cardenal Agré, arquebisbe d'Abidjan en la seva homilia durant la missa per la pau a Costa d'Ivori celebrada a la basílica romana de Sant Lluís dels francesos. Recordem que la majoria dels polítics ivorians són cristians batejats en la fe catòlica.

Miriam Díez i Bosch

Monsenyor Ciuraneta

Monsenyor Francesc Xavier Ciuraneta va ser nomenat bisbe de Lleida l'any 1999. Era un moment poc dolç per a la diòcesi perquè encara era molt recent la pèrdua de totes les parròquies de la Franja, que des del segle XII eren la meitat del territori del bisbat. Un cop a la capital de Ponent, es va trobar amb la reclamació, per part de Barbastre-Montsó, de les obres d'art del Museu Diocesà de Lleida originàries d'aquestes parròquies. La demanda no s'ha atès gràcies, principalment, a l'actitud ferma de Mons. Ciuraneta. El bisbe de Lleida, guià pel bon seny, ha entès perfectament que no té l'obligació de cedir unes obres adquirides legalment, i la compra de les quals, a més, va impedir que fossin destruïdes durant la crema d'esglésies del 1936.

La seva posició indestructible contrasta visiblement amb determinada part dels polítics catalans, que han mantingut una actitud ambigua i poc arriscada, i que no semblen interessats en res que passi més enllà de 100 km de Barcelona. És gràcies a la fermesa de Mons. Ciuraneta que avui les peces de la Franja no s'han mogut de Lleida, bisbat al qual, al capdavant, sempre han pertangut. A més, recordem-ho, l'any vinent s'inaugurarà el nou Museu Diocesà de Lleida i, com és natural, les obres d'art de la Franja no hi faltaran.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Filosofia viva i actual

«L'obrer, va escriure Marx, té més necessitat de respecte que de pa.» Aquesta és una expressió que la majoria de nosaltres subscriuria sense cap vacil·lació, però que assoleix una força especial en el context d'un pensament materialista i d'una conjuntura revolucionària. Josep M. Esquirol l'esmenta per fer-nos veure tot l'abast del respecte com a valor fonamental, en la seva obra recent *El respeto o la mirada atenta*. Esquirol matisa la frase marxiana subratllant l'estreta vinculació de la idea de respecte amb la de reconeixement: es tractaria, en realitat, de la necessitat que l'obrer passés de ser vist com a simple força de treball a ser reconegut com a subjecte. Ens introdueix, així, a una reflexió filosòfica que, al llarg de 170 pàgines agradables, pedagògiques, originals i enriquides amb moltes savieses, velles i noves, dibuixen una ètica per al nostre temps.

Del respecte, l'autor passa a allò que ell considera que és la seva essència: la mirada atenta. No és fàcil, ja ho deia Goethe, veure amb els ulls allò que tenim a la vista. L'autor

ho verifica amb l'exemple de la televisió: la simple percepció visual no costa res i lliga amb l'ambient general que no convida gens a l'esforç; mirar bé, sí que costa, demana concentració... i això cansa.

D'aquí passa l'autor a la mirada ètica, és a dir, a la dimensió eticomoral de la mirada atenta. «Si no miro, si no faig atenció, no solament desconec, sinó que puc, fins i tot, trepitjar. La ignorància és antagònica del respecte.» L'ètica del respecte té, doncs, conseqüències de llarg abast: la indiferència, l'afany de possessió i de consum, per exemple, testimonien la seva absència.

Resulta especialment suggestiu el pas que fa el llibre a l'òptica tecnicocientífica, no a partir només de l'actualitat més recent, sinó arrencant de l'evolució de la ciència, que s'inicia els segles XV i XVI. En aquesta simple nota d'invitació a la lectura no és possible de reflectir tota la riquesa de la reflexió d'Esquirol ni l'amplitud de l'escenari que contempla. Esmento, només, alguns punts que m'han cridat especialment l'atenció. Per exemple, la relació entre el poder inèdit assolit pel progrés tècnic i el nostre exercici de la responsabilitat. Ja va dir Mounier que aquest és l'instant solemne en què, per primera vegada, resulta possible el suïcidi de tota la humanitat... L'autor es pregunta: «Som capaços d'assumir una responsabilitat proporcional al nostre poder?» La ciència i la tecnologia unides formen l'entramat tecnicocientífic. I aquest té una relació estreta amb el sistema econòmic. La conseqüència és que «ens cal revisar a fons la tesi de la neutralitat ètica de la tècnica». També en aquest context del progrés tecnològic, escau tornar als conceptes del respecte i de la mirada atenta.

Aquest és un llibre que ens ajuda a situar-nos. És també una crida a la confiança en els nostres intel·lectuals joves.

Ara mateix

Rauxa